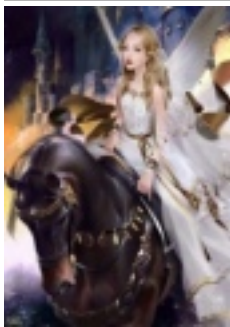

Hoàng Hậu ATuLa

Contents

Hoàng Hậu ATuLa	1
1.	1
2. Tập 1: Cuộc Gặp Định Mệnh	2
3. Tập 2: Cuộc Chơi Bắt Đầu	5
4. Tập 3: Hai Con Đường, 1 Hướng Đi Chung.	11
5. Tập 4: Khiêu Khích Lẫn Nhau	19
6. Tập 5: Ai Là Người Thua	28
7. Tập 6: Ta Yêu Người	36
8. Tập 7: Quên	42
9. Tập 8: Hạnh Phúc Ngọt Ngào	49
10. Tập 9: Âm Mưu Trong Bóng Tối	59
11. Tập 10- Đau Đớn Hóa Tuyết Tình	69
12. Tập 11: Tương Phùng	78
13. Tập Cuối: Sóng Yên Biển Lặng	82

Hoàng Hậu ATuLa

Giới thiệu

Nàng Thượng Quan Băng Băng cư nhiên xuyên không. Chẳng những thế thiếu nữ thiên tài IQ300 15

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-atula>

1.

Văn án:

Nàng Thượng Quan Băng Băng cư nhiên xuyên không. Chẳng những thế thiếu nữ thiên tài IQ300 15 tuổi mà lại phải nhập vào thân xác tiểu oa nhi 7 tuổi nhu nhược yếu đuối.

Dù gì nàng ở hiện đại cũng cảm thấy hết hứng thú. Chịu thiệt thòi đòi hỏi vài điều kiện của lão Diêm Vương vậy.

Bất quá cũng không làm nàng buồn khi cảnh mẹ kế con ghẻ và chịu biết bao ngược đãi.

Bất quá khi có người gọi mình ATULA ma nữ nàng cũng không nhàm chán lắm.

Hắn Lãnh Như Phong vương gia Thiên triều. Cư nhiên giám có ý chê bai nàng. Nàng muốn hắn mở to mắt lên mà xem như thế nào là ma nữ.

Lần đầu gặp nàng tại hội hoa. Tiểu nữ oa một thân đồ rực tinh xảo. Đôi mắt to tròn long lanh, môi nhỏ chúm chím hồng, mái tóc tết như xuối nước. Hắn hoàn toàn cuốn hút.

Nhưng nhìn thấy nàng mắt lạnh, khóe môi kẻ cong hàm chứa nguy hiểm giết chết mấy chục sát nhân. Hắn gọi nàng ma nữ.

Nào ngờ 10 năm sau, nàng là vương phi được phụ hoàng ngự ban của hắn.

Nàng ác hiểm không còn, chỉ có nhu nhược yếu đuối.

Chẳng qua chuyện này hắn sớm biết. Được thôi, hắn muốn xem cuối cùng ai vờn ai.

Vương Phi à, nàng thật là gốc tử mà.

Nhưng trái tim không có hơi ấm bỗng nhiên bùng cháy. Nhìn nàng khóe môi kẻ cong, giọng nói tà mị. Hơi thở thơm mát tà mị. Mắt hạnh lạnh lùng như kết một tầng băng.

Tất cả những điều đó không biết từ khi nào đã luôn xuất hiện trong những giấc mơ của hắn.

Nhưng tại sao nàng lại rời xa hắn khi hắn vừa ngỏ lời yêu và nàng lại đang mang cốt nhục của hắn.

Nếu để hắn tìm thấy, hắn sẽ cho nàng gánh chịu hậu quả này.

.

2. Tập 1: Cuộc Gặp Định Mệnh

Hoàng hậu ATuLa:Tập 1

Tiếng gọi vang bên tai làm Băng Băng nhú mày khó chịu. Mấy người làm thật không có việc gì hay sao mà giám phá giấc ngủ của nàng.

“Im lặng”

Căn phòng đột nhiên không một tiếng động đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở mạnh của rất nhiều người. Nhưng rất nhanh theo sau đó là những tiếng xì xào bàn tán.

Người muốn bật dậy, nhưng cảm thấy toàn thân vô lực. Nàng mở mắt ra, ánh nắng sáng sớm làm đôi mắt nhú lại. Cảm giác như đã lâu lắm mới được mở mắt vậy.

Thích nghi được một chút, nàng cố gắng nhìn xung quanh mình. Màn lụa màu nâu cũ kỹ, chần dệm thô sơ đã sờn sờn. Quay đầu nhìn ra ngoài cửa, hai nữ nhân trong trang phục sang trọng quý phái ngồi trước giường. Một đôi tiểu oa nhi được chăm chút đến chói lòa trong lòng hai nữ nhân kia, phía sau đối lập với hai chiếc ghế gỗ quý là căn phòng giăng đầy mạng nhện.

Nàng mắt lạnh đảo qua tất cả. Hóa ra giấc mơ đó là sự thật. Nàng cư nhiên đã xuyên qua một thời đại khác, nhập vào trong thân thể yếu đuối nhu nhược này.

“Hừ, còn chưa chết. Thật đáng tiếc.”

Giọng kinh kinh uốn lượn như rắn rết tuôn ra, lời độc ác không phù hợp với gương mặt hiền lành phúc hậu của chủ nhân nó khiến người nghe phải hoảng hốt.

“Tỷ tỷ yên tâm, lần sau nó sẽ không may mắn như vậy đâu.”

Dứt lời liền kinh miệt bước đi, đám nha hoàn nô bộc cũng nối gót theo sau. Chẳng mấy chốc bỏ lại căn phòng hoang vắng lạnh lẽo đến đau thương.

Nàng ngồi dậy, nhìn bàn tay xanh xao gầy yếu của thân thể này. Khóe môi khê cong, gương mặt hờ hững như chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra. Thú vị, khá lắm nữ nhân. Nàng cũng sẽ không nhàm chán khi ở đây rồi.

Hai tháng tiếp theo vẫn trôi qua một cách hết sức bình thường. Tất cả đều như cũ, chỗ ở tồi tàn, những ngược đãi đáng sợ, sự bỏ rơi của mọi người với một tiểu oa nhi. Nhưng chỉ duy nhất một điều đã khác, đó là đứa nhỏ.

Nó không còn như thường ngày luôn chui rúc lại góc nhà sống cùng ruồi muỗi. Mà mỗi ngày nó đều đón ánh nắng mặt trời, mỗi chiều đều hít thở khí lạnh, mỗi đêm cùng cỏ hoang làm bạn với cây độc.

Đứa trẻ gương mặt xanh xao tái nhợt bây giờ đã trở lên trắng hồng tinh xảo. Đôi mắt hoảng sợ lụi tàn, thay vào đó là lạnh lẽo, là kinh thường, là cao ngạo.

Nàng 7 tuổi oa nhi sống cùng gian phòng như sắp sập. Vậy mà chẳng thấy nàng khóc, chẳng thấy nàng buồn, chẳng thấy nàng sợ. Chỉ thấy nàng bình đạm như nước, đáng sợ âm u, lạnh nhạt như băng tuyết.

Hai năm trôi qua đã không biết bao nhiêu người sau khi bước vào gian phòng phía Bắc ấy mà không có đường ra. Từ từ người trong Thừa tướng phủ ngày một ít đi, từ từ đã không còn người nào có ý nghĩ tới gần nơi ấy nữa. Từ từ nàng đã là nỗi lo sợ của tất cả mọi người. Từ từ nàng đã trở thành yêu ma trong những lời đồn đãi.

Hoa viên phủ thừa tướng sơ xác tiêu điều đến kì lạ. Đình viên là nơi duy nhất trong đây là khang trang sạch sẽ. Mạn lỵa khê bay, bàn trà sang trọng và hai người một già một trẻ đang ngồi đánh cờ.

Thừa tướng Thượng Lã nhìn con gái không khỏi thở dài. Lão hai năm trước mới nhận ra mình còn có tiểu nữ nhi này. Hắn đã thấy gương mặt phấn phấn nộn nộn như tiểu tiên nữ này làm ra bao nhiêu việc mà chỉ có thể sánh với ma nữ. Hắn cũng biết mình đã khó khăn thế nào mới có thể lại làm phụ thân của nó. Nữ nhi này, khiến người ta không giám lại gần, nhưng nếu đã gần thì lại muốn được gần hơn nữa. Tuy mới 10 tuổi nhỏ nhắn nhưng hành động đáng sợ như thế có lẽ với những kẻ đã già như lão cũng không làm được.

“Phân tâm.”

Tiếng nói như hạc trong suốt, như đình hương đang tỏa sáng. Gương mặt trắng hồng như nắng mai, môi anh đào chúm chím, mắt hạnh sáng ngời như sao và con ngươi trong đen như kim cương. Nếu ai đó nhìn thấy, gương mặt tiểu thiên sứ này sẽ không khỏi bị hút hồn vào trong đôi mắt ấy. Nhưng nếu ai đó nhắc đến tên Thượng Quan Băng Băng thì lại mong mình cách xa càng xa càng tốt.

“Ta đã già rồi, thua xa những lớp trẻ như con”

Tà váy bị gió đung đưa, mái tóc đen dài gọn song. Nàng như là chuyện bình thường rồi để lại câu nói mà bước đi.

“Dĩ nhiên”

Hội hoa năm nay náo nhiệt hơn mọi năm. Nhà nhà đều trưng hoa mình thích ra trước cổng. Phở xá hoa tươi thơm ngát, lồng đèn đủ loại màu sắc treo trên không trung. Dưới hồ Phượng Uyển, thuyền hoa sáng rực. Tiếng nhạc không biết của cô nương nào vọng lại và giọng hát gọi tình từ đâu bay đến như là đang muốn tìm ý trung nhân của riêng mình.

Trên thuyền hoa sang trọng, ba thiếu nam tử và một tiểu nữ oa đang ngồi đối ẩm với nhau. Thiếu nam tử áo trắng kiêu tình vạn chủng, áo lam tuấn mỹ sáng lòa, nhất là nam tử áo đen lãnh đạm kì bí mang gương mặt đẹp đến nỗi không ai giám nhìn thẳng.

Vương Hi Ninh áo hồng dễ thương, tóc bím hai chùm, hoa châm long lanh tỏa sáng. Trong đôi mắt có sùng bái, có yêu thích mà nhìn nam tử áo đen. Hắn là nam nhân nàng thấy kiệt xuất nhất, phi phàm nhất, tuấn dật nhất. Và hắn dĩ nhiên sẽ là của nàng, đệ nhất mỹ nữ kinh thành trong tương lai. (Mun: Bệnh tự kỉ! =.=’’ Mọi người thông cảm!)

Phi Phàm mắt không hài lòng lắm nhìn Lãnh Phong đang bình lặng uống trà và Hiên Viên Tuyết đang mắt liếc đưa tình với các cô nương.

“Hai người làm ơn, chúng ta đi bốn người nha”

Lãnh Phong và Hiên Viên Tuyết theo thứ tự mở lời.

“Trà ngon”

“Gái đẹp”

Cầm chén trà của mình lên, Phi Phàm uống ực một ngụm cho hạ cơn tức. Hắn có hai người bạn, một người suốt ngày chỉ có công việc, người còn lại lúc nào cũng đắm chìm trong tử sắc. Hôm nay mời mọc mãi mới đi, nào ngờ vẫn chỉ có mình với chén trà nguội.

Vương Hi Ninh nghe Lãnh Phong khen trà liền khôn khéo tươi cười rót cho hắn ly nữa. Đáp lại nhiệt tình của nàng vẫn là gương mặt lạnh lùng không biểu cảm, nàng tuy không vui nhưng vẫn mỉm cười mà dấu hết vào trong lòng.

Hiên Viên Tuyết cây quạt luôn phẩy chọt dừng lại, Lãnh Phong cầm ly rượu chỉ ngửi mà không uống, Phi Phàm cây kiếm bên hông đã đổi vị trí. Bọn hắn có thể cảm thấy được xung quanh, rất nhiều cao thủ đang ẩn nấp trong bóng đêm. Có lẽ người mà bọn chúng nhắm tới là bọn họ.

Nhưng đợi một lúc mà không thấy động tĩnh gì, lẽ ra bọn chúng phải ra tay, tại sao chưa động thủ?

Trong ba người, cũng chỉ có Lãnh Phong mới cảm nhận được sát khí của 50 sát nhân này không hướng về bọn chúng. Nhưng hắn lại không thấy được nội lực của ai trên hồ đủ mạnh cả, vậy tại sao lại triệu tập nhiều như thế? Hay là cao nhân bất lộ diện?

Trên cầu Tử Dương, Thượng Quan Băng Băng khước môi khê cong mà thả người đáp xuống chiếc thuyền đợi sẵn.

Nàng váy đỏ xõe rộng như đóa hoa đang nở rộ, mái tóc tung bay chỉ cột bằng duy nhất chiếc nơ cùng màu. Nàng chân vừa chạm sàn thuyền, váy như cánh hoa cúp lại, mái tóc khê bay đầy lạng lẽ.

“Nội lực không tồi!”

Phi phàm lên tiếng khen, nhưng dứt lời lại bị Hiên Viên Tuyết bác bỏ.

“Không có nội lực”

Theo sau đó là những lời tranh cãi của hai người. Cũng chỉ có Lãnh Phong mới biết tiểu cô nương vừa mới xuất hiện có bao nhiêu nguy hiểm.

Lời bàn cãi chấm dứt, gió lạnh như đang tăng nhanh tốc độ, lá rụng bay đầy trời.

Đột nhiên, bầu trời sáng rực ánh đèn tối lại. Đám người hắc y nhân từ tám hướng bay ra. Có đao có kiếm, có bay có nhảy. Tất cả đều đổ dồn về một hướng.

Bọn chúng đang tăng tốc, hướng bay nhọn như tên được bắn ra. Đao kiếm đang chĩa thẳng về một chỗ. Chợt tất cả dừng lại, như một đoạn phim thu chậm. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, tất cả hắc y nhân toàn thân phun ra tia máu, nhất là ở chính giữa quả tim, máu phun mạnh một đường dài, sau đó tất cả đều đắm mình xuống dòng nước lạnh lẽo.

Tiếng hít mạnh kinh ngạc, tiếng la hét đầy khiếp sợ. Trên cây cao gần đó, một bóng đen vút đi. Nhưng lại nghe thấy tiếng hét đau thương tất lịm.

Máu văng trên sông, bắn lên mạn thuyền. Máu bao phủ khắp nơi, máu đỏ rực, máu mê lệ. Máu đau thương, máu hận thù. Nhưng máu lại không chạm vào váy áo đỏ rực của nàng chỉ là một giọt.

“Hồn thể ma nữ!”

Lãnh Phong bỏ lại lời nói thoảng trong gió rồi không thấy thân ảnh đâu. Hắn chán ghét mùi máu tanh, nếu hắn giết người nào đó cũng không muốn máu tràn ra ngoài. Đáng chết thì không đáng để lại dấu vết. (Mun: Ông bà này đáng sợ quá... ~.~!!!)

Bằng Bằng đôi mắt híp lại sáng rực nhìn theo bóng người vừa chìm vào bóng đêm. Nàng khéo môi khê cong, ma nữ? Hồn thể ma nữ sao? Nàng sẽ nhớ kĩ! Rất nhanh hắn sẽ biết như thế nào mới là hồn thể ma nữ!

3. Tập 2: Cuộc Chơi Bắt Đầu

Tác giả bon chen xú: *cúi đầu* xin chào các bạn. Mun có vài điều này xin thông báo với các bạn.

1: Tình hình Mun đang viết hai truyện “Nàng Phải Là Của Ta” và “Hoàng Hậu ATuLa”. Nhưng nếu như vậy thì thời gian post bài sẽ chậm lại so với gấp đôi bình thường (chắc 10 ngày mới Post được 2 truyện.). Nếu vậy, Mun sẽ tạm dừng 1 trong hai truyện để post bài nhanh hơn (tầm 5 ngày 1 tập). Mong mọi người cho Mun ý kiến tại nhà Mun.

2: Lịch Post truyện hàng tháng Mun xin thông báo sau vì hiện tại Mun chưa bít lịch học.

3: Mọi thắc mắc của các bạn Mun xin tiếp nhận tại nik wattpad của Mun là laubienthai.

4: Vì đây là sáng tác cá nhân chưa được đào tạo mà là ngẫu hứng nên đã có một số chi tiết không Logic. Nếu như có những lỗi đó, Mun xin chú ý lắng nghe và cố gắng chỉnh sửa lại.

5: Cuối cùng Mun xin cảm ơn những lời động viên, góp ý của các bạn dành cho Mun.

Moah....

Hoàng Hậu ATuLa: Tập 2: Cuộc Chơi Bắt Đầu

10 năm sau.

Khác với kinh thành náo nhiệt xa hoa phồn thịnh đầy yên tĩnh là hình ảnh năm con ngựa chiến đang phi nhanh như tên bay trên đường xá, rồi chợt dừng lại trước cửa Lãnh Vương Phủ.

“Hi...”

Tiếng ngựa hí vang trời chưa dứt thì một nam nhân khoác trên mình áo bào như đêm đen đã vội vàng phi thẳng xuống. Rất nhanh theo phía sau hắn là bốn nam nhân thân cận.

Quản gia Lãnh Vương Phủ cung kính ra đón từ cổng rồi cũng nhanh bước vào theo sau.

Tiếng nói trầm thấp tà mị phát ra đầy thâm trầm làm người xung quanh không khỏi ớn lạnh.

“Thánh chỉ đâu?”

Lão quản gia đầu đầy mồ hôi chỉ giám cúi thấp mặt run rẩy hầu chuyện.

“Dạ, đã cất cẩn thận.”

Hơi thở lạnh lẽo, ánh mắt màu lam như băng tuyết chợt lóe lên tia sáng. Hắn vung áo bào chỉ để lại câu nói rồi bước thẳng ra ngoài.

“Chuẩn bị ngựa, bốn vương tiễn cung.”

Quản gia mãi đến một lúc sau mới tìm lại được hơi thở. Lão ta thấy vương gia lần này rất tức giận, không hiểu vì sao hoàng thượng lại ban thánh chỉ như vậy?

Hoàng cung mái ngói lầu các, sang trọng uy nghi đầy yên tĩnh. Chỉ có một nơi là khác biệt, trong thư phòng của hoàng đế Lãnh Viêm, Lãnh Như Phong toàn thân phát ra sự tức giận đáng sợ.

Hoàng đế Lãnh Viêm gương mặt như không để ý đến nét mặt ai đó mà vẫn vui vẻ tươi cười.

“Hoàng Nhi, trăm tướng con ít nhất phải 3 ngày nữa mới về.”

Lãnh Phong lần này trong vòng 1 tháng đã dẹp loạn phía Đông Long triều. Hắn rất cao hứng vì có đứa con giỏi giang xuất chúng như vậy.

Tiếng gọi thoát ra từ khe răng đầy âm động, Lãnh Phong mắt hàm chứa phần nộ nhìn Lãnh Viêm.

“Phụ hoàng, chuyện thành thân nên xem xét lại.”

Nụ cười trên môi Lãnh Viêm hơi méo sau đó thay thế bằng tiếng thở dài bất đắc dĩ. Hắn đã biết trước chuyện này sẽ không yên, nhưng sao chưa thấy hoàng hậu đến. Hắn sắp trụ không được nữa rồi.

Lãnh Phong mắt màu lam lạnh lẽo nay như đóng băng nhìn phụ hoàng của mình. Hắn không ngờ chỉ trong vòng 2 tuần sau khi hắn ra trận thì lại nhận được thánh chỉ ban hôn. Hắn trước nay vốn dĩ đã không thích ép buộc. Huống hồ chuyện hôn nhân của hắn là phải do chính hắn làm chủ.

“Hoàng nhi, chắc con đi đường xa rất mệt. Chi bằng về phủ trước đi, có gì từ từ bàn sau.”

Hiểu rõ ý “đuối” của lão cha. Lãnh Phong không để ý mà trực tiếp yêu cầu.

“Lần này chiến thắng trở về, mong phụ hoàng ban thưởng bằng cách thu hồi thánh chỉ. Hoàng nhi xin cáo lui trước.”

Nhìn Lãnh Phong hành lễ sau đó hiên ngang bước đi, Lãnh Viêm đầu óc choáng váng. Đây, đây chẳng phải là ép buộc hoàng đế sao? Phản rồi, phản rồi. Hắn đã lỗi thời a. Phải đi gặp hoàng hậu thôi.

Thừa tướng phủ một mảnh thanh bình yên tĩnh giao hòa.

Liều rủ, chim hót, gió khe lay.

Lá rụng, cá bơi, nắng dịu dàng.

(Mun: tự chế, mong bà kOn thông cảm ~~~)

Nếu bên ngoài là một mảnh xuân ý thì trong thư phòng phía Tây lại giống một hầm băng lạnh.

Thượng Quan Băng Băng ngồi trên tháp nhuyễn, tay vuốt ve con bò cạp màu đỏ trong tay, mắt hạnh sáng trong lạnh lẽo híp lại thâm trầm tĩnh lặng. Gió đông đưa màn lụa làm vài lọn tóc hơi bay và nắng chiếu qua màn gỗ bao quanh thân thể nàng tỏa sáng. Tiếng chuông đình đang cách nhịp vui tai nhưng lại mang đến cảm giác nguy hiểm đến rùng mình, tiếng gọi thanh thúy êm tai như ru hồn người vào cõi mộng, hương thơm thoang thoảng bao quanh làm người ta cảm nhận như mình đang ở cõi tiên.

“Nguyệt”

Vừa dứt lời, một đạo trắng vụt vào từ cửa gỗ.

Người con gái được xưng là Nguyệt không khác gì tên gọi. Một thân bạch y như trắng sáng, mái tóc đen dài như màn đêm. Đôi mắt như vô tình nhìn người vừa gọi mình đầy kính trọng.

“Tiểu thư”

“Chuẩn bị kiệu, ta phải đến gặp phu quân của ta mới được.”

“Dạ”

Băng Băng khước môi khe cong, mắt sâu không nhìn thấy gì. Nghe nói vừa về tới kinh thành hắn đã cấp tốc tiến cung muốn thu hồi thánh chỉ. Giỏi lắm, từ chối nàng. Nàng muốn xem 10 năm không gặp, hắn sẽ mang đến bất ngờ gì cho nàng đây. Lãnh Phong, tốt nhất đừng làm ta thất vọng. Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi.

Lãnh Phong ngồi trong đình viện ngoài hoa viên với hai bằng hữu lâu năm. Bên cạnh hắn còn có Vương đại tiểu thư, đệ nhất mỹ nữ kinh thành người người ngưỡng mộ.

Phi Phàm nhìn Hiên Viên Tuyết đang vớt mồi cho đàn cá dưới hồ rồi quay sang Lãnh Phong trò chuyện.

“Nghe nói hoàng thượng ban hôn. Xem ra Thượng đại nhân gấp rút muốn gả con gái đi rồi.”

Thấy Lãnh Phong nhìn ra ngoài hồ không nói gì, Hiên Viên Tuyết lấy khăn lau tay rồi ra vẻ thờ dài.

“Haz... Huynh đúng là có phước a. Không biết dung nhan của Thượng Quan tiểu thư như thế nào mà chẳng thấy xuất phủ bao giờ.” (Mun: Nói móc Băng tỷ nhà mình đấy. Ý là xấu nên không dám xuất hiện trước toàn dân thiên hạ đấy mà. Zì chứ mai một hông biết ai đau tận tâm can mà vẫn yêu. Hô hô hô)

Lãnh Phong nghe tới đây bắt đầu có phản ứng. Chưa xuất phủ lần nào? Chuyện này quá mức kì lạ.

Vương Hi Ninh không nhắc thì thôi, nhắc tới là trong lòng thấy khó chịu. Cô ta đường đường nữ nhi của Hình Bộ Thượng Thư, đệ nhất mỹ nữ xưa nay đâu thua kém ai. Chờ đợi Lãnh Phong đã từ lâu, vậy mà quý phi cô cô chưa kịp xin hoàng thượng ban hôn đã bị hoàng hậu nhắc tay trên. Thật đáng tức mà.

Phi Phàm đông dạc xua tan nghi ngờ càn giỡn của Hiên Viên Tuyết. Hắn chẳng lẽ lại không hiểu ý đồ của tên lăng nhăng này.

“Nghe nói Thượng Quan tiểu thư từ nhỏ thân thể yếu đuối nên chỉ có thể ở trong phủ. (Mun: giải thích tí nào. Băng Băng 7 tuổi lấy lại khí thế ở trong phủ nên lời đồn đãi không lưu truyền ra ngoài vì bị cấm. Tình hình người ngoài nhìn vào chính là như vậy nha.)

Liếc nhìn Phi Phàm, Hiên Viên Tuyết lăng tử mị hoặc cười tươi đến xuân hoa đua nở.

“Xem ra Phi Phàm huynh khá là quan tâm Thượng Quan tiểu thư nha, có cần Lãnh Phong nhường cho huynh không đây?”

“Huynh...”

Phi Phàm chưa kịp phản bác lại vô mồm của ông bạn thân thì tiếng Trần Quân gia nhỏ giọng bẩm báo.

“Thưa vương gia, có Thượng Quan tiểu thư xin gặp mặt.”

Khác với sáu con mắt đang ngạc nhiên nhìn lão, Lãnh Phong đôi mắt sắc lạnh thâm trầm ra lệnh.

“Mời vào.”

Quần gia vừa đi, giọng trêu đùa hóm hỉnh của Hiên Viên Tuyết vang lên trước tiên.

“Ai za! Ta xem đúng là lạ nha. Lãnh vương gia huynh vừa về hôm qua, hôm nay Thượng Quan tiểu thư đã đến gặp. Chẳng phải vội vàng quá sao?”

Cái quạt đang phẩy phẩy của Hiên Viên Tuyết bị Phi Phàm giật lấy rồi gõ vào đầu hắn.

Hiên Viên Tuyết kêu lên sau khi bị gõ đầu như hòa thượng tụng kinh niệm phật.

“A... huynh giám đánh ta.”

Không để ý phản nản của hắn, Phi Phàm nhìn Lãnh phong mỉm cười ý nghĩa.

“Thượng Quan tiểu thư thật linh. Vừa mới nhắc đã xuất hiện.”

Nhìn ba người mỗi người một vẻ đang ngồi bên cạnh, Vương Hi Ninh gương mặt tuy tươi cười nhưng trong lòng như đang có lửa đốt. Lãnh Như Phong mới về mà đã đến gặp mặt như thế thì chẳng phải đã chứng minh là ả cũng có ý đây sao. Hừ, cô quyết không để yên chuyện này. Người xứng với Lãnh Như Phong, chỉ có thể là Vương Hi Ninh cô thôi.

“Thượng Quan tiểu thư, mời!”

Câu nói của quần gia lại một lần nữa thu hút ánh mắt của 3 người ngồi trên đình viện.

Họ nhìn thấy đi trước là một nữ tử mặc trang phục nguyệt sắc đỏ rực, mái tóc đen óng thả dài như suối nước trong, mi ngọc mây ngài, nhất là đôi mắt trong veo như hồ thu không gợn sóng. So với nàng, vạn vật trên thế gian đều thua kém.

Theo sau nàng là một nha hoàn thanh tú nhìn rất đáng yêu. (Mun: không biết đáng yêu hay đáng sợ ~.~)

Tiếng nói như hạc kêu nước chảy đã phá tan giây phút thất thần của 3 người đang ngồi.

“Băng Băng xin tham kiến vương gia”

Lãnh Như Phong từ đầu đến cuối đều không để lộ ra phản ứng gì hết. Chỉ là bây giờ, trong giây phút này đây, trong tâm như chấn động. Nữ tử nhu yếu đang đứng trước mặt hắn làm hắn không thể không nhớ đến tiểu oa nhi hôm nào. Cũng vậy đỏ tóc dài, cũng mắt hạnh mày ngài. Nhưng nụ cười tà mị khó dò lại thay thế bằng yếu ớt dịu dàng.

Lãnh Phong bên ngoài như không xảy ra chuyện gì phát tay.

“Bình thân.”

Phi Phàm nhìn gương mặt vẫn còn thất thần của Hiên Viên Tuyết không khỏi nổi điên. Đừng nói là hôn thê của bằng hữu mà hắn cũng nhòm chừ. Khởi lại không khí vui vẻ, Phi Phàm mỉm cười chào hỏi Băng Băng sau đó giới thiệu từng người một.

Băng Băng chỉ khẽ nghiêng đầu mỉm cười từng người một.

Nhìn Lãnh Phong u ám, Hiên Viên Tuyết lặng lẽ, Phi Phàm anh tuấn còn có Vương Hi Ninh kiều mị. Nàng trong lòng thật cao hứng. Xem ra bây giờ nàng sẽ không buồn chán nữa nha.

Vương Hi Ninh trong lòng dâng lên một cỗ ghen tức trước vẻ đẹp hơn người của Thượng Quan Băng Băng. Không ngờ đối thủ của nàng lại có dung nhan tuyệt sắc như thế. Nhìn gương mặt đang cười nói dịu dàng, nàng hận không thể lập tức phá nát nó. Giọng nói chậm trọc vô tình toát ra không giống ngày thường yếu điệu mềm mại. (Mun: Đủ độc không mọi người? Nhưng với Băng tỷ thì chỉ là gãi ngứa thôi. ha ha ha)

“Lãnh ca ca mới về mà Thượng Quan tiểu thư đã “vội vàng” đến cửa như vậy sao?”

Lời nói chói tai của Hi Ninh làm Phi Phàm nhíu mày nhìn nàng. Vương Hi Ninh hôm nay làm sao vậy? Có vẻ không giữ được bình tĩnh.

Chưa kịp lên tiếng thì Hiên Viên Tuyết, người hay chậm trọc mọi người nhất lại tỏ ra nghĩa hiệp.

“Hi Ninh không được thất thố.”

Vương Hi Ninh tỏ ra không cam chịu đang định lên tiếng thì Thượng Quan Băng Băng “giành” trước.

Hai giọt nước mắt như chân trâu tỏa sáng rơi xuống, gương mặt yếu ớt thê lương buồn bã, mi dài run run như cành liễu rũ xuống mặt hồ trước gió thu đến tuyệt vọng. Nhìn nàng yếu đuối, nhìn nàng nhu nhược như vậy không khỏi khiến bất kỳ một người nam nhân nào cũng muốn được giang tay che chở.

Phi Phàm nhìn Thượng Quan Băng Băng buồn bã rơi lệ lại không hài lòng nhìn Vương Hi Ninh. Rõ ràng câu nói của Vương Hi Ninh đã làm tổn thương lòng tự trọng nữ nhân vốn có của Thượng Quan Băng Băng.

Câu nói đau lòng của Phi Phàm chưa xong đã thấy Hiên Viên Tuyết thương hoa tiếc nguyệt lên tiếng.

“Thượng Quan cô nương...”

“Thượng Quan cô nương xin đừng buồn, là Hi Ninh đã quá lời.”

Gấu áo mỏng nhẹ lau đi giọt lệ, Băng Băng nhẹ nhàng yếu đuối nhu mì cúi đầu lau nước mắt.

“Băng Băng không giám trách Vương tiểu thư, là Băng Băng đã thất lễ.”

Lãnh Như Phong này giờ nhìn mà không nói gì, khóe môi khẽ cong lên đầy ý vị. Hắn đưa tay ra cầm lấy cổ tay nàng khéo nàng đang ngồi bên cạnh vào lòng. Ngón tay lau đi giọt nước mắt đang không ngừng rơi kia như thương tiếc mà nói.

“Là bốn vương không tốt vì đã không đến phủ thăm nàng, nàng không nên suy nghĩ.”

“Lãnh ca ca...”

“Hi Ninh không được thất lễ.”

Vương Hi Ninh thấy Lãnh Phong lên tiếng, không làm gì được đành hậm hực im lặng. Nhìn hắn ôm ả, trong lòng như lồng lộn lên. Lãnh Phong chẳng lẽ đã để ý đến ả ta. Không được, tuyệt đối không được.

Băng Băng ngồi trong lòng hắn hai má đỏ bừng, mi dài sụp xuống xấu hổ che đi. Nhưng thực chất là nàng đang cười lạnh tán thưởng. Vừa này hắn bí mật thăm dò mạch đập của nàng lại còn xem nàng có

dịch dung không nữa. Nếu là người khác có lẽ sẽ không nhận ra, nhưng không may cho hắn người đó lại là nàng_Thượng Quan Bằng Bằng. Lãnh Như Phong, chúng ta là “Phu thê” nên phải tin tưởng nhau chứ? Bất quá nàng thích. Như vậy trò chơi mới thú vị. (Mun: cho tròng võ tay, diễn xuất tốt không chê vào đâu được)

Giọng điệu xấu hổ, nàng gương mặt úp vào lồng ngực hắn nhỏ nhẹ dịu dàng.

“Vương gia, Bằng Bằng không giám”

Phi Phàm tuy gương mặt vẫn cười nhưng trong lòng đang hết sức ngạc nhiên. Xưa nay tính tình Lãnh Như Phong như thế nào hắn là người hiểu nhất. Nhưng hành động thương hoa tiếc nguyệt giống của Hiên Hiên Tuyết lăng tử kia lại không giống hắn chút nào. Chắc chắn một điều là hắn không động tâm một cách nhanh chóng như vậy được. Lãnh Như Phong đang nghĩ gì vậy?

Lãnh Như Phong trong lòng cũng đang tự hỏi. Hắn đã kiểm tra nàng, nàng nhu nhược yếu đuối là thật. Nếu tiểu oa nhi kia một thân võ học đỉnh cao thì nàng lại không hề có nội lực. Chẳng lẽ lại có loại võ công có thể che dấu mà hắn không biết được?

Hiên Viên Tuyết nhìn cảnh tượng trước mắt lòng cảm thấy không được vui. Chẳng lẽ Lãnh Phong đã thích nàng?

Ngày hôm nay, gặp mặt lại. Trong lòng mỗi người không còn hờ hững như xưa, trong tâm đã không còn bình lặng. Họ đều chất đầy những suy nghĩ riêng, tâm đều có những nỗi lo khác nhau. Nhưng tất cả chỉ mới là khởi đầu.

Sau khi Lãnh Phong đồng ý nói chuyện riêng với Bằng Bằng thì ba người kia được lệnh giải tán. Trong đình viện, cuối cùng chỉ còn lại hai người.

Bằng Bằng đôi mắt trong khe liếc Lãnh Phong như ngại ngùng, môi mấp máy muốn mở lời nhưng lại im lặng.

“Thượng Quan tiểu thư có gì cứ nói.”

“Vương gia...”

Nhìn Bằng Bằng như vậy, Lãnh Phong cười lạnh trong lòng. Mặc dù nàng chưa nói nhưng hắn có thể đoán ra trước được.

“Nếu Thượng Quan cô nương không có gì nói, bốn vương có việc...”

“Vương gia, Bằng Bằng có việc muốn nói.”

Giám ngắt lời hắn, gan không nhỏ. Nhưng may cho nàng là nàng đã khơi dậy hứng thú cho hắn nên hắn không ngại bỏ qua.

“Cứ nói.”

“Nghe nói vương gia xin hoàng thượng thu hồi lại thánh chỉ.”

“Phải.”

Nàng đôi mắt trong long lạnh ngắt lệ nhìn hắn, môi anh đào run run tội nghiệp.

“Vương gia không muốn thu nhận Bằng Bằng?”

“Phải”

Hai viên chân trâu ngấn lệ sau khi nghe hắn nói liền rơi xuống như hòa vào mặt nước yên tĩnh. Nàng nhỏ nhẹ, nàng dịu dàng mềm yếu nhìn hắn.

“Không biết Bằng Bằng đã làm gì khiến vương gia phật lòng”

“Không có. Chẳng qua ta không muốn.”

Trước thái độ lạnh lùng của hắn, Bằng Bằng trong lòng cười thầm. Phu quân, trượng phu, trượng công a. Ta sẽ cố gắng không làm người thất vọng đâu.

“Mong người thương tình phận nữ đã trao không ai nhận mà thu nhận Bằng Bằng. Bằng Bằng sẽ yên yên ổn ổn sống lặng lẽ không làm phiền chàng.”

Hừ, lí lẽ lắm. Tính ép buộc hấn sao? Phải làm nàng ta thất vọng rồi.

Chưa lên tiếng, giọng nghẹn ngào đau thương lại vang lên.

“Huống hồ... tâm ta đã chót gửi cho chàng.”

Câu nói vừa rồi của nàng làm hấn nhú mi. Nàng chính xác là tiểu nữ oa ấy, bây giờ hấn có thể chắc chắn. Nhưng vì sao lại muốn thành hôn với hấn? Nàng có mưu kế gì đây? Xem ra hấn phải từ từ tìm hiểu mới được.

Hành động thay đổi 180 độ. Hấn đứng lên nâng nàng đang khóc dậy khẽ mỉm cười lau đi nước mắt.

“Có câu nói này của nàng thì bốn vương yên tâm. Chẳng qua bốn vương nghĩ nàng bị thánh chỉ ép buộc mà phải thành thân. Nếu nàng như vậy, bốn vương cũng không còn gì suy nghĩ.”

Mắt trong sáng rực, môi hồng mỉm cười nhìn hấn đầy ngỡ ngàng.

“Ý vương gia là?”

“Ta đồng ý”

(Mun: con có đồng ý lấy cô ấy không? Con đồng ý. ha ha ha cái kiểu như thế đấy. ^,,^)

Lãnh Phong sau khi tiễn Bằng Bằng liền cho người điều tra về nàng. Hấn thật bất ngờ khi gặp lại nàng. Tiểu nữ oa xinh xắn lớn lên thành một thiếu nữ động lòng người. Nàng rốt cuộc là ai? Là địch hay bạn? Vương phi của hấn thật thú vị.

Sau khi biết Lãnh Phong đã hoàn toàn đồng ý, Hoàng thượng Lãnh Viêm và hoàng hậu Ngự Y hết sức vui mừng. Hai người tuyên bố tháng sau sẽ cử hành hôn lễ lớn nhất từ trước đến nay tại kinh thành. (Mun: Thái tử chưa có Thái Tử Phi nên Lãnh Phong cưới Bằng Bằng làm Vương Phi thì là lớn nhất.)

Vương Hi Ninh không ngờ Lãnh Phong lại đồng ý nhanh như vậy. Chưa kịp làm gì được ả nữ nhân kia thì đã sắp đến ngày thành hôn.

Vương Hi Ninh nàng chẳng lẽ lại thua trong tay người đến sau sao? Nàng quyết không bỏ cuộc. Cưới thì sao? Cưới cũng có thể bỏ. Bây giờ còn sống, chưa chắc ngày mai không chết. Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng lộ vẻ thâm độc chưa từng có.

Hiên Viên Tuyết ngồi uống rượu trong thanh lâu. Nữ tử ấy, một lần đã gặp, 1 lần yêu. Nực cười, hấn lại đi yêu nương tử của bạn. Người phong lưu ra tay là được như hấn cuối cùng đã ném mùi thất bại.

Ngồi trong thư phòng, Lãnh Phong nghe thuộc hạ bẩm báo tin tức điều tra. Mày kiểm nhú lại. 10 năm qua nàng chỉ ở tại Tây phòng mà không gặp bất kì một ai ngoại trừ nha hoàn thân cận, điều này không ngoài dự tính của hấn. Rốt cuộc nàng muốn gì? Thượng Quan Bằng Bằng người muốn gì đây?

Bằng Bằng ngồi trên đình viện, bên cạnh là Nguyệt người thân cận nhất của cô.

“Tiểu thư, Vương Hi Ninh xử lý như thế nào.”

Lần trước nghe nữ tì kia nhục mạ tiểu thư khiến nàng rất tức giận. Người phạm tiểu thư trước nay chỉ có một con đường là tử lộ.

“Hiện tại chưa cần, cứ để ả sống thêm vài ngày. Ảnh có tin tức không?”

“Tin tức mới nhất Thính Vũ nhận được từ Ảnh là Đông Triều thái tử bắt đầu có hành động.” (Mun: Dạ ca ca chưa xuất hiện, mai mới mới lên sàn.)

Không thấy Bằng Bằng nói gì, Nguyệt tự động bay đi. Ở cùng tiểu thư 8 năm đã giúp cô hiểu thế nào là nhận biết ý nghĩa qua cử chỉ. Có lẽ chính vì vậy mà cô mới có thể thân cận bên cạnh tiểu thư được.

Long triều phổ xá nhộn nhịp vui vẻ hơn ngày thường. Lãnh Như Phong là một anh hùng trong lòng tất cả người dân. Hấn dẹp giặc, hấn đưa ra kế sách, hấn làm vậy tất cả đều vì con dân Long triều.

Hôm nay là ngày tốt của hân, mọi người dân nhà nhà đều treo đèn hoa đỏ rực đẹp mắt. Đây cũng là lời chúc phúc tốt lành nhất mà tất cả dân chúng muốn tặng hân.

Lãnh Vương Phủ màu đỏ trải dài khắp nơi. Mọi người hầu đều tươi cười hớn hở cho ngày vui của vương gia. Vương gia tính tình lạnh lùng khó đoán rất đáng sợ, nay cưới vương phi xinh đẹp hiền hậu dịu dàng. Bọn họ mong vương phi sẽ giúp đỡ cho không khí trong phủ sẽ tốt hơn một chút a.

Tiếng bấm báo của Lôi_một trong 4 người thân cận của Lãnh Phong khiến những người gần đó giật mình.

“Vương gia, có tin báo từ phủ thừa tướng.”

Lãnh Phong thân hỉ phục tân lang đang ngồi trên ghế chính phủ ngẩng đầu lạnh giọng đáp.

“Chuyện gì?”

“Vương Phi bị ám sát đang bị thương ở trong phủ.”

“Sao?”

Mun: STOP!!!

P/S tập 3: Hôn lễ sẽ tiến hành? Ai là người ám sát?

Tập 3 sẽ có cuộc gặp mặt giữa Băng tỷ và Độc Cô Dạ_thái tử Đông triều.

Tập 3 cũng sẽ thay đổi tâm trạng của một số nhân vật.

4. Tập 3: Hai Con Đường, 1 Hướng Đi Chung.

Hoàng Hậu ATuLa-Tập 3: Hai con đường, 1 hướng đi chung.

Trong tướng Quân phủ, lồng đèn treo dài, lụa hỷ khê bay, chim hót ríu rít và thỉnh thoảng lại có những cơn gió nhẹ thổi man mác lòng người, tuy nhiên cảnh sắc như vậy lại không mang đến cho tướng quân phủ một chút gì gọi là hỉ sự. Chỉ thấy không gian im lặng, tĩnh mịch, không có dòng người vội vã, không có tiếng ồn ào chuẩn bị chờ tân lang, chỉ thấy đôi khi lại có vài nha hoàn đi đi lại lại, ngoài ra, không có lấy một tiếng động, thậm chí có thể nghe thấy tiếng lá rơi và gió thổi nhẹ nhàng.

Thừa tướng Thượng Lã nhìn nữ nhi đang nằm thiếp đi, trên gương mặt nàng, máu như không còn một giọt, nhìn đến yếu ớt, đến đáng thương đầy ảm đạm, hoàn toàn đối lập với bộ hỷ phục đang mặc trên người.

Nghe từ nữ thân cận Nguyệt kể lại, Băng Băng đang được tô son điểm phấn trong phòng thì đột nhiên có một hắc y nhân xông vào, chưa biết ra làm sao thì hắc y nhân đã lao tới và đâm ngay một kiếm vào vai trái Băng Băng, để đạt được mục đích lấy mạng, hân vừa mới vùng kiếm lên thì ngay lúc ấy có tiếng động bên ngoài nên vụt chạy. Nếu không vì nghe thấy tiếng hét của nha hoàn mà vội tới, nếu lão chủ quan với năng lực của nữ nhi mà tới chậm một chút nữa...Dòng suy nghĩ của Thượng Lã bị cắt đứt khi có tiếng nha hoàn vừa bước đến.

“Thưa lão gia, Lãnh vương đến”

“Sao...mời vào nhanh”

Lãnh Như Phong, một thân hỷ phục bước vào, có thể thấy hân đã vội vã như thế nào khi nghe tin nàng bị thương, đứng vào ngày thành thân của hân, tân nương lại bất ngờ bị sát hại, chuyện này chẳng phải là không nề mặt hân sao.

Nhìn thấy nàng nằm trên giường, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt mấy lần khê rung động và đôi môi thỉnh thoảng cắn vào nhau đã chứng tỏ trong lúc mê man, nàng đã rất đau đớn, phía trên bả vai trái, máu đỏ đã thấm hết lớp băng lụa trắng cầm máu.

“Tình trạng của nàng sao rồi”

Thượng Lã nhìn nữ nhi của mình, đôi mắt vụt qua tia đau lòng khó kiềm lại, quay sang Lãnh Phong, ông tựa như là đã già đi vài tuổi, nặng nề lên tiếng.

“Mặc dù không trúng tâm, nhưng vết thương rất sâu và mất nhiều máu, cần phải được điều trị lâu dài”

“Vây hôn sự...”

Nguyệt này giờ đứng im lặng bên cạnh không lên tiếng, khi nghe Lãnh Phong nói vậy liền vội vàng mở lời, quả nhiên, tất cả không ngoài dự liệu của tiểu thư.

“Vương gia, tiểu thư trước lúc thiếp đi có nói, nàng nhất định phải về phủ vương gia ngày hôm nay”

“...”

“Vừa này Tiêu thần y đến trị thương có nói, có thể 2 giờ sau tiểu thư sẽ tỉnh lại”

Lãnh Phong nhìn lại Băng Băng, sau đó quay sang Thượng Lã rồi để lại câu nói mới bước đi.

“Vây hôn lễ vẫn tiến hành, Tướng gia yên tâm, bốn vương sẽ điều tra chuyện này rõ ràng, trả lại cho ngài công đạo”

“Lão thần tiễn vương gia”

Thượng Lã dặn dò Nguyệt để ý Băng Băng sau đó cùng Lãnh Phong đi ra.

Băng Băng mắt lạnh chợt mở sau khi hai người vừa đi khỏi, Nguyệt hiểu ý, liền làm như đi lấy khay nước cho nàng, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Tà mị nằm trên giường, Băng Băng khước môi khẽ cong nhớ lại cảnh lúc này, nàng đã sớm biết sẽ có chuyện xảy ra, càng sớm biết là có người đột nhập từ phía xa, dĩ nhiên, hứng chịu một kiếm này cũng đã sớm nằm trong kế hoạch của nàng, Vương Hi Ninh muốn vui, nàng cũng không ngại bồi ả, nhưng một nhất này, nàng sẽ trả lại ả gấp trăm lần.

...

Lãnh Như Phong cầm tay người con gái đang yếu đuối bước đi bên cạnh mình, hẳn thật không ngờ nàng có thể tỉnh lại sớm như vậy, nếu là người bình thường, chỉ sợ rạng sáng hôm sau cũng khó mà tỉnh được, liệu là thần y cao tay hay còn có nguyên nhân khác nữa, điều này, chắc chỉ có vương phi của hắn là hiểu được.

...

Giữa đại điện tràn ngập sắc đỏ hỷ sự, hoàng thượng và hoàng hậu ngồi trên long ỷ, gương mặt tươi cười hài lòng nhìn đôi long phụng đang bước vào chính điện, phải nói rằng, muốn Lãnh Phong nạp thiếp đã là chuyện khó khăn đến mức nào, chính vì thế, khi hắn gật đầu đồng ý nạp chính thất, hai người đã vui mừng biết bao cũng coi như là đã hoàn thành một nửa tâm nguyện của mình.

Lãnh Phong, một thân trường bào đỏ thẫm, may kiếm sắc bén, anh tuấn phóng dật bước vào cùng Băng Băng, gương mặt đã bị che dấu dưới lớp khăn hỷ, mặc dù đã che khuất, nhưng chỉ cần nhìn dáng điệu thanh cao thoát tục của nàng cũng đủ khiến bao nam nhân bị mê hoặc.

Một đôi nam nữ, hai người ngồi hai phía, nhưng lại có chung một điểm nhìn sâu sắc về chính giữa, đôi nam nữ ấy không ai khác chính là Hiên Viên Tuyết và Vương Hi Ninh, tuy có cùng một điểm nhìn, nhưng chỉ khác là trong lòng hai người, mỗi người lại mang một tâm tư riêng.

Vương Hi Ninh đôi mắt có tha thiết có căm phẫn, có hờn ghen có tức giận nhìn về phía Lãnh Phong và Thượng Quan Băng Băng, nàng thật không ngờ, không ngờ ả nha đầu kia lại có thể may mắn thoát khỏi cái chết như thế, đã vậy lại còn có thể tiến hành hôn lễ đúng thời gian định sẵn, Vương Hi Ninh nàng thật là đã quá chủ quan rồi.

Hiên Viên Tuyết, mắt hàm chứa bi thương, da diết đầy thâm tình nhìn về phía người con gái đang bước vào, nàng vấy đỏ nguyệt sắc, mái tóc dài buông thả, nhìn nàng ung dung tự tại, long lanh sáng ngời, nhưng nàng từ ngày hôm nay, đã hoàn toàn thuộc về người khác, từ ngày hôm nay...tâm đã trao đi, từ ngày hôm nay...hắn đã biết thế nào là tuyệt vọng, là đớn đau, là nhớ nhung là không dứt được. Sau khi bái đường xong, vẫn vô bá quan trong triều hết sức hiếu kì với dung nhan của vị vương phi này, người mà từ tước tới

nay rất ít người gặp mặt, vì vậy khi có người cả gan thỉnh cầu được diện kiến, thì ngay lập tức lại thêm rất nhiều người nổi lên, chẳng mấy chốc, cả đại điện xôn xao bàn tán hết sức náo nhiệt.

Hoàng Thượng nhìn sang Lãnh Phong ngụ ý muốn hỏi hẩn trước, thấy hẩn không nói gì, chỉ hơi gật đầu, ngay lập tức, có người mang gậy hỷ dùng để nhắc khăn phượng lên cho hẩn, Lãnh Phong cầm gậy hỷ từ từ nâng lên, tất cả mọi ánh mắt đổ dồn về phía chiếc khăn đang được từ từ vén mở.

Khăn hỷ đỏ sắc vương lại trên mũ phượng cao sang, cả đại điện như hít vào khí lạnh, người con gái đứng trên cao, mày cong cánh liễu, mắt hạnh mi dài, cánh mũi thẳng cao và đôi môi anh đào đỏ nhạt, nàng vật áo kẻ bay trong gió, viền áo có thêu những con phượng hoàng bằng kim tuyến sắc nét như tô đậm thêm tuyệt thế dung nhan, nàng đôi mắt hờ hững nhìn xuống phía dưới, như đứng trên tất cả mọi vật, có cao ngạo, có xuất trần, có mị hoặc có xa cách.

Một thoáng thất thần hiện lên trong mắt Lãnh Phong, không phải vì dung nhan tuyệt sắc của nàng, mà là vì nốt chu sa mờ nhạt hiện lên giữa đôi mày cong cánh liễu, cũng chỉ ở phạm vi gần như hẩn mới có thể thấy được, một nốt chu sa hình nụ sen úp vào đầy ắp, nếu như có ngày nở rộ, nó sẽ ngát hương như hương thược đang tỏa ra trên người nàng bây giờ, một hương sen thuần túy đến ngây dại.

Băng Băng được Nguyệt đưa về tẩm cung của mình, để lại sau lưng, lời bàn tán so sánh giữa dung mạo của nàng và Vương Hi Ninh. Bây giờ, Vương Hi Ninh nhỏ bé đã không còn là gì, mà vấn đề mới hiện lên, lại khiến nàng tâm trí không thông.

Vương Hi Ninh bàn tay nắm chặt dưới tay áo, đôi mắt hiện lên sự phẫn nộ mà trước nay chưa từng có, nàng đường đường mỹ nhân đệ nhất kinh thành, lại bị mang ra so sánh với nha đầu xấu xí kia, không những vậy, có người nói rằng nàng-Vương Hi Ninh lại không bằng một góc của Thượng Quan Băng Băng kia. Thượng Quan Băng Băng, nếu món nợ lần này không trả, nàng làm sao có thể yên được.

Băng Băng ngồi trước gương đồng, nhìn dấu chu sa đã hiện lên hình dáng, lòng không khỏi khó chịu. Nhớ lại khi hôn còn ở phủ diêm vương, lão diêm vương đã nói rằng, kiếp trước nàng có duyên nhưng chưa thành, kiếp này nàng sẽ được nối lại nhân định trước, dấu hiệu để nhận biết người nam nhân ấy là nốt chu sa hình hoa sen giữa trán, từ 15 tuổi trở đi, nếu gặp lại nam nhân ấy, nó sẽ hiện lên điểm mờ màu hồng nhạt, nếu mai này kết duyên, điểm mờ ấy sẽ hiện ra thành nụ sen hồng thắm và khi đã động phòng, nụ hoa sẽ nở rộ rõ nét thành đóa sen đỏ sắc. Nếu như vậy, chẳng phải Lãnh Phong chính là nhân duyên còn nợ của nàng sao, vậy nàng sẽ phải làm gì với hẩn đây.

Băng Băng vừa mới tựa lên thành giường, còn đang suy nghĩ thì Lãnh Phong đã mở cửa bước vào, thu lại nét suy nghĩ vừa rồi, bày ra gương mặt xanh xao nhu nhược, yếu đuối lên tiếng.

“Vương gia...”

“Miễn lễ...”

“Đa tạ vương gia”

Lãnh Phong, đôi mắt sâu đen nhìn nàng, suy nghĩ một lúc sau, lời nói không lộ ra chút cảm xúc nào, nhẹ như là chuyện này, hoàn toàn không vướng bận đến hẩn.

“Vết thương sao rồi”

“Đã đỡ hơn nhiều, đã để vương gia bận lòng”

Nghe cách xưng hô của nàng, mày kiếm hơi nhíu lại, từ trước đến nay, người có thể xưng hô với hẩn như thế này, ngoài phụ vương cùng mẫu hậu ra thì chỉ có hoàng thái hậu, ngoài ra, không một ai giám thất lễ như vậy. Thượng Quan Băng Băng, nữ nhân này lá gan cũng không nhỏ, xem ra vương phi của hẩn, có rất nhiều điều thú vị, nghĩ đến đây, đôi mắt hơi sáng, hẩn khóe môi khẽ cong.

“Thân thể nàng còn yếu, cứ ở đây tịnh dưỡng, bốn vương có việc nên đi trước”

Lãnh Phong vừa ra khỏi phòng, trong phòng đột nhiên xuất hiện một nam nhân khác, nam nhân đeo chiếc mặt nạ màu trắng bạc, một thân bạch y như tuyết, đôi mắt cong, sáng lấp lánh chứa đầy bi thương và môi mỏng đầy tà mị nhìn Băng Băng tựa lưng trên gối hỷ, người nam nhân vừa mới xuất hiện ấy không ai khác chính là đệ nhất giáo chủ của huyết ảnh giáo-Huyết Tinh nổi danh độc ác trên giang hồ.

Huyết Tinh đứng bên cửa sổ, mắt thâm tình sâu sắc nhìn nàng, 5 năm trước, trong một lần bị đuổi bắt, hắn trên người thương tích đầy mình trốn vào tường quân phủ, cứ ngỡ 13 tuổi ấy đã không thoát khỏi một chữ tử, nào ngờ tình cờ gặp được nàng.

Nàng, tiểu oa nhi 11 tuổi, một thân nguyệt sắc, một đôi mắt to trong sáng ngời nhìn hắn đầy hồ hững, cũng không hiểu vì sao, hắn lại đưa tay níu lấy góc áo nhỏ nhắn mở lời xin cứu, càng không hiểu hơn là, tại sao hắn lại đưa ra lời thề nhất định sẽ ở bên tiểu oa nhi này cả đời.

Hắn có thể thất hứa, vì nàng chưa bao giờ chấp nhận, hắn có thể buông tay, vì nàng chưa bao giờ cần lấy, nhưng là hắn, lại không thể nào đặt xuống được và hình ảnh nàng, không biết từ bao giờ đã in sâu trong tâm hắn mất rồi.

Huyết Tinh cho đến bây giờ, đã luôn tự cố gắng để mạnh mẽ hơn nàng, luôn mong một ngày, sẽ có thể là một điểm tựa vững chắc cho nàng đến suốt đời, nhưng cuối cùng, nàng lại chưa một lần cần đến hắn, cũng chỉ để cho hắn một hẹn ước, hẹn ước 4 năm sau gặp lại, hắn phải mạnh, phải đủ cường để có thể đứng ở sau nàng. Vậy mà khi gặp lại, nàng cư nhiên đã sang ngang, trở thành thê tử của người khác, trong khi tâm hắn đã trót trao, lòng đã trót gửi cho nàng từ 5 năm trước.

“Huyết Tinh”

Băng Băng có thể nhận ra Huyết Tinh, không phải là vì chiếc mặt nạ đã vang danh trên giang hồ kia, mà là vì một nguyên nhân khác. Đó chính là đôi mắt đỏ như máu của hắn, một đôi mắt mà ngay từ lần đầu gặp, nàng đã cảm thấy rất thích nó, cũng có lẽ chính vì đôi mắt khát khao sống ấy nên nàng mới quyết định cứu hắn khỏi bàn tay tử thần.

Giọng nói như không kiềm chế được xúc động trong lòng mà thốt ra, Huyết Tinh lại gần phía nàng hơn, đôi mắt đóng đầy cảm xúc nhìn nàng sâu sắc, trong đôi mắt đó là khổ đau, là hạnh phúc, là niềm tin, là chờ đợi, nó còn chứa bi thương lẫn tuyệt vọng.

“Thượng Quan Băng Băng”

Băng Băng nghe hắn gọi thẳng tên mình, mắt hạnh chợt lạnh đi, nàng từ trước cho tới nay, chưa hề có người nào giám gọi thẳng tên nàng, mang theo hơi lạnh trong câu nói, Băng Băng hàng mi hơi nhìn lên đầy lạnh lùng nguy hiểm.

“Huyết Tinh giáo chủ, là ta làm sao”

Nhận thấy bản thân quá xúc động, Huyết Tinh mắt thu lại hết cảm xúc ban đầu, con ngươi đỏ rực nhìn nàng, đầu hơi cúi xuống, giọng nói không mang cảm xúc gì.

“Tiểu thư”

...

Khách điểm Tịnh Phong, là khách điểm có tiếng nhất tại kinh thành, không chỉ vì nó có chất lượng tốt, mà còn vì thế lực đứng sau nó là Thính Vũ Lâu và người bí ẩn đứng đầu-ATuLa.

Tịnh Phong chia làm 5 lầu với 5 địa vị khác nhau, lầu 1 và lầu 2- tất cả mọi người, lầu 3- những người có tiền, còn lầu 4- phải có sự cho phép của chủ nhân và lầu 5- lầu cao nhất dành cho người đứng đầu Tịnh Phong-ATuLa, ngoài ra không ai có thể an tọa trên đó.

Còn nhớ một lần, có người đã uy hiếp gia nô trong quán, ép buộc phải để hắn lên lầu cao nhất thưởng ngoạn, nhưng cuối cùng khi gia nô quá cương quyết không đồng ý, hắn bước ra khỏi quán, ngang nhiên dùng nội lực để lên, nào ngờ mới lên tới tầng 3 thì đột nhiên hai hắc y nhân không biết từ đâu xuất hiện vụt ra chém đứt người thành hai mảnh, từ đó trở đi, không một ai giám yêu cầu và tự tiện đòi hỏi chạm chân lên đấy, cũng từ đó trở đi, Tịnh Phong đã trở thành nơi nổi tiếng trong kinh thành cả trên thương trường lẫn giang hồ.

Ngồi trên tầng 3 gần cửa sổ, một nam nhân vận trường bào lam nhạt, may ở mép áo hắn mặc có hình những con rồng nhỏ màu lam chìm vào màu áo, hắn nhìn chén trà trong tay bằng ly trong suốt khá thú vị, gương mặt anh tuấn phóng dật nhưng lại khiến người ta nhìn vào lại thấy lạnh lẽo đến đáng sợ, phía sau hắn, hai nam nhân một nâu một xanh nghiêm trang đứng lặng lẽ.

“Đoàn người đã đi đến đâu rồi”

Nam nhân áo nâu nghe chủ nhân hỏi, gương mặt đang lặng như nước kê biến đổi, tiến lên một bước, hơi cúi đầu, hần kính cẩn lên tiếng trả lời. Người nam nhân trước mắt này là người duy nhất mà hần bội phục, trên đời này, người mà xứng đáng đứng trên tất cả, chỉ có thể là chủ nhân của hần.

“Thưa chủ nhân, đã tới kinh thành”

“Phía Phương Vũ có tin gì không”

“Mới tìm ra manh mối, còn đang xác nhận lại”

“Xuất phát”

“Vâng”

Ba người, một trước hai sau rời khỏi Tịnh Phong, ngay sau đó, một con chim ưng lao vút về phía chân trời, gió thổi vù vù như không thể cản chân nó được, nó bây giờ là chúa tể của bầu trời, nhưng sau đó, lại ngoan ngoãn nép mình đậu trên ngón tay ngọc ngà của chủ nhân.

...

Đoàn sứ giả của Đông quốc tiến vào kinh thành với người đi đầu là Độc Cô Dạ- thái tử của Đông triều, vị thái tử đã được thế nhân ca tụng hết lời với cách cầm binh đánh giặc cao siêu. Đám người khoảng 100 người vào thành, khí thế hiên ngang rầm rộ, cờ Đông triều tung bay, tỏ rõ sự mạnh mẽ vượt bậc của nước mình với thế nhân.

Lãnh Vương phủ hôm nay, khí trời trong lành, hòa nhã dịu êm hơn hẳn ngày thường, ngoài hoa viên, hàng liễu bên hồ khẽ lay, màn lụa thỉnh thoảng cũng hòa theo làn gió, đâu đây còn nghe thấy cả tiếng chim kêu vui tai đầy sống động.

Bằng Bằng tựa người vào ghế, nhìn ra mặt hồ trong vắt đến nhàn hạ, đây là nơi mà nàng thích nhất trong Lãnh Vương phủ, một nơi khá giống với ngôi nhà ngày xưa của mình. Đã tự hỏi, vì sao 10 năm trước, chỉ vì câu nói của Lãnh Phong, mình lại sinh lòng hiếu kì, trong khi trước đó, dường như thế gian này, không có gì là có thể níu kéo nàng lại, cũng không biết liệu có phải là vì nhân duyên đã định trước.

“Vương Phi đang làm gì vậy”

Lãnh Phong đột nhiên xuất hiện làm nàng không kịp nhận biết, tự trách rằng đã quá nhập tâm, nhìn hần, vẫn một màu đen u tối, vẫn gương mặt tà mị như trước, hơi mỉm cười, nàng mềm mại nhu nhược lên tiếng.

“Vương gia, mời ngồi, chỉ là thưởng ngoạn thôi”

Lãnh Phong bước đến, ngồi xuống bên cạnh nàng, nhìn ra mặt hồ gợn sóng li ti, cảnh sắc thanh bình êm ả trước thế nhân đầy dục niệm, gương mặt không bớt đi phần lạnh nhạt nào, hần hồ hững lên tiếng.

“Nghe đại phu nói, vết thương của nàng đã lành rồi”

“Cám ơn vương gia quan tâm, đã khỏi rồi”

“Ngày mai triều đình mở tiệc, nếu đã khỏi thì nàng nên đi, mẫu hậu có nhắc đến nàng”

“Được”

Bằng Bằng thấy không còn gì để nói nữa, người vừa mới đứng lên, ngay lập tức, đập vào mắt là hình ảnh của Vương Hi Ninh đang yếu điệu bước tới, nàng mắt hơi chuyển, tay đưa lên đầu, người như không còn sức lực mà ngã xuống, liền rơi vào vòng ôm của Lãnh Phong mới vừa đưa ra.

“Không sao chứ”

“Ta hơi nhức đầu...”

Vương Hi Ninh mắt nhìn thấy đôi nam nữ ôm nhau thắm thiết trong đình, cơn ghen tức dâng lên không thôi, ngón tay dưới mép áo như muốn đâm sâu vào da thịt, bước chân chuyển động, gương mặt bày ra nụ cười e lệ.

“Lãnh ca ca”

Lãnh Phong thấy Vương Hi Ninh bước vào thì mới hiểu ra vì sao người con gái trong lòng mình lại đột nhiên có biểu hiện như vậy, tia sáng hiện lên trong mắt, đưa tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, hân hân cứ để nàng trong lòng mà lên tiếng.

“Hi Ninh tới sao không báo”

Vương Hi Ninh bày ra vẻ mặt vô tội, mắt anh đào kiêu mị nhìn Lãnh Phong, vụn phần bối rối trong giọng nói mang theo tia nũng nịu tội nghiệp đáp.

“Là muội đã phá hoại không gian của hai người sao”

Bằng Bằng bắt gặp cái nhìn của Vương Hi Ninh, gương mặt nhanh chóng chuyển hồng, ngại ngùng nép vào ngực hắn, nằng nệ nhí như muỗi kêu yếu đuối.

“Vương gia...”

Lãnh Phong như trêu chọc Bằng Bằng, lời nói vừa tà mị vang lên, tay cũng đồng thời buông nàng ra để nàng ngồi xuống bên mình, vương phi của hắn, xem ra gương mặt rất đa dạng.

“Là vương phi làm bốn vương “say”, nàng không nên trách ta”

Vụn phần căm tức, trăm lần đổ kị dấu hết lại trong lòng, Vương Hi Ninh bây giờ, hận bao nhiêu thì cười càng tươi bấy nhiêu, hoàn mỹ từ đôi mắt đến khóe môi, không biết là đã tập biết bao lần.

“Hôm nay khí trời rất tốt, chi bằng chúng ta cùng cười ngựa”

...

Bãi đất trống phía sau vương phủ, cây cối cao lớn che đi hết những tia nắng còn sót lại, Vương Hi Ninh tươi cười cùng Lãnh Phong đưa ngựa xung quanh khoảng đất rộng, còn Thương Quan Bằng Bằng nhàn hạ ngồi xem kịch hay trước mắt, nhìn Lãnh Phong, tin nhận được từ phía Đông triều và câu nói ấy cứ thỉnh thoảng lại vang lên trong đầu.

“Người ấy, sẽ đến với người trong kiếp này, người hãy đưa tay giữ lấy hắn ta, trước khi đã quá muộn”

Lòng cảm thấy khó chịu vụn phần, bỗng nhiên cảm thấy hình ảnh đôi nam nữ trước mắt thật là chướng mắt, không nghĩ gì hết, cầm hòn đá trong tay, khẽ búng một cái, viên đá nhỏ phi nhanh với tốc độ mạnh trúng vào mạch mê của Vương Hi Ninh, ngay lập tức, nàng ta từ trên ngựa ngã xuống.

Lãnh Phong biết viên đá ấy từ đâu bay tới, nhưng hắn không chặn lại mà để nó xảy ra, điềm tĩnh đứng trên thảm cỏ, hắn đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng. Nàng một thân nguyệt sắc, nàng váy áo tung bay trong gió đang đứng trước mặt hắn, gương mặt mềm yếu nay đã hoàn toàn thay đổi, đôi mắt lạnh nhạt hờ hững đầy cao ngạo tựa như hình ảnh tiểu nữ oa 10 năm trước hiện về.

“Ta đã đùa chán rồi, Lãnh Như Phong”

Lãnh Phong hứng thú nhìn nàng lộ hết nguyên hình, người con gái này, không biết còn muốn giở trò gì nữa, bất quá là hắn cũng đang muốn chờ xem, liệu nàng có đứng vững với suy đoán ban đầu của hắn là sẽ đem lại cho hắn sự thú vị nào đó giữa cuộc đời chán ngắt này không.

“Vậy thì sao”

“Người chỉ có hai con đường chọn lựa, một là mãi mãi trở thành nam nhân của ta, hai là phải chết ngay bây giờ”

Lãnh Phong không ngờ Bằng Bằng nói vậy, đôi mắt thoáng hiện lên tia ngạc nhiên nhìn nàng, một lúc sau đó, khóe môi khẽ cong, mắt hơi híp lại hàm chứa nguy hiểm đang xuất hiện.

“Giết ta”

Bằng Bằng nhìn người nam nhân trước mắt, không thể không công nhận rằng hắn chính là người nam nhân duy nhất khiến nàng nhớ đến. Từ 10 năm trước, giữa biển người mờ ảo, nàng chỉ nhìn thấy hắn trong mắt mình, và khi đôi mắt giao nhau, có cái gì đó đang gieo lên trong lòng, cho đến 10 năm sau, nghe tin nữ

nhân khác có tình ý với hắn, nàng đã không ngần ngại mà tìm đến. Vốn tưởng là chỉ vì hứng thú nhất thời, nhưng nào ngờ, đôi mắt đen sâu ấy, không biết vì sao lại khiến nàng ám ảnh không thôi.

“Đúng, nếu người không thuộc về ta, người chỉ có con đường chết”

Tiếng cười hào sảng vang lên, Lãnh Phong gương mặt tà mị mỉm cười, nụ cười không biết từ bao giờ chưa xuất hiện, nữ nhân này, có cái gì đó nguy hiểm lại có cái gì đó dụ người đến đáng yêu, là người lần đầu gặp mặt đã gây cho hắn ấn tượng sâu đậm đây sao.

“Người yêu ta sao”

Yêu, nghe Lãnh Phong nhắc đến chữ này, Băng Băng đôi mày khẽ nhíu, tựa như không vừa lòng, nàng lạnh giọng lên tiếng.

“Không”

“Vậy vì sao muốn ta trở thành nam nhân của người”

“Vì ta muốn thế, vì nhân duyên đã định, nên người phải là nam nhân của ta”

Lãnh Phong khoe môi càng cong khi nghe nàng nói vậy, nhân duyên đã định sẵn sao, khá khen cho câu nhân duyên đã định sẵn, Thượng Quan Băng Băng, gặp mặt người, cũng là nhân duyên đã định sao, vậy để ta xem, liệu có phải là đã định sẵn như lời người nói không.

“Được, ta sẽ là nam nhân của người, nhưng...”

“Sao”

“Người cũng chỉ có thể là của ta”

Bước tới gần Lãnh Phong, Băng Băng môi hơi cười, mắt đã thoáng dịu đi, dừng trước mặt hắn, nàng tuyên bố giữa đất trời bao la rộng lớn.

“Hãy nhớ lời này, nếu người vi phạm, ta sẽ giết người”

...

Long triều đèn treo sáng rực, tiếng ca múa vui mừng vang khắp hoa viên cung điện, có hoa có trăng, có gió có sao, cảnh đẹp tựa chốn bồng lai tiên cảnh tại nhân gian.

Ngày hôm nay, hoàng đế đã ban thánh chỉ, các quan bậc tam cấp đều được phép dẫn gia quyến đi cùng, vì thế, không khí có phần tươi hơn ngày thường, tiếng cười ít xuất hiện trong cung cấm cũng nhiều hơn mọi ngày.

Độc Cô Dạ ngồi một góc dưới hoàng thượng một bậc, tay cầm ly rượu, tĩnh lặng uống như không có chuyện gì liên quan đến mình. Nhưng khi thái giám vừa mới tuyên bố Lãnh Vương gia đến, hắn đưa mắt nhìn lên, nam nhân yêu đã vận trường bào đen tuyền bước vào, đi cùng với hắn là một nữ nhân nguyệt sắc đỏ rực.

Băng Băng và Lãnh Phong tiến vào, hoàn toàn thu hút ánh mắt mọi người, trong ánh mắt có sùng bái có kính trọng, có ghen ghét có châm biếm được hiện lên rõ ràng.

Hai người ngồi xuống đối diện Độc Cô Dạ, ngay lập tức bắt gặp ánh nhìn của Độc Cô Dạ, Lãnh Phong lạnh nhạt khẽ gạt đầu, thấy Độc Cô Dạ cũng hơi gạt đầu thì liền quay đi.

Băng Băng ngồi bên cạnh Lãnh Phong, nàng mái tóc buông thả, đầu cài châm phượng cao quý, trang phục đỏ thắm nổi bật và dung nhan băng thanh ngọc khiết đến sáng ngời. Nhận thấy cái nhìn của Vương Hi Ninh, đôi mắt sắc lạnh tấn sát khí băng như hàng nghìn mũi dao đang lao thẳng đến người trong mắt. Vương Hi Ninh bị Băng Băng nhìn, cảm thấy toàn thân bỗng lạnh đến run người sao đó vội cụp hàng mi.

Lãnh Phong cầm bình rượu, rót cho mình một ly, vô tình nhìn thấy ánh mắt của Độc Cô Dạ vào Băng Băng, còn nàng chỉ lướt qua lạnh nhạt, khoe môi hơi cong, hắn hỏi.

“Uống”

“Ừ”

Hoàng Thượng và Hoàng Hậu xuất hiện, bá quan trong triều đứng lên cung giá, liên tiếp đó, những lời mở màn lễ nghi diễn ra, sau đó Độc Cô Dạ đứng lên, hơi cúi đầu hướng hoàng đế nói.

“Hoàng đế Đông triều có một món quà làm tặng thêm ngoại giao hai nước, mong hoàng thượng ân điểm”

Hoàng đế vừa đồng ý, tiếng nhạc đặc trưng của Đông triều vang lên, hoa không biết từ đâu rơi xuống khắp nơi, đột nhiên một chiếc kiệu hình hoa mẫu đơn ở bốn hướng có 4 nữ nhân theo bên cạnh từ từ hạ xuống giữa trung điểm.

Tiếng nhạc vừa dứt, đóa hoa từ từ nở rộ, người con gái trong trang phục Đông triều với những chiếc chuông thanh thúy gắn trên bộ quần áo mỏng manh đến kiều mị, mọi người đứng người trước cảnh sắc này, bộ quần áo màu tím bầm lầy đường cong gợi cảm, như một đóa phù dung nở rộ trong đêm, như một con yêu tinh đầy quyến rũ.

Băng Băng khoe môi khê cong, nhưng hương hoa đầy mật ngọt làm nàng khó chịu, bên tai Lãnh Phong, nàng trêu chọc như cười nhạo.

“Xem ra người sắp có chuyện vui đây”

Độc Cô Mị cao ngạo tự tin đứng trước mọi người, ánh mắt từ khi bắt gặp đôi mắt đen như màn đêm sâu thẳm ấy, nụ cười nở ra càng mị tình hơn bao giờ hết.

“Độc Cô Mị xin tham kiến hoàng thượng”

“Công chúa, bình thân”

“Tạ ơn bệ hạ”

Độc Cô Mị đứng đối diện Thượng Quan Băng Băng và Lãnh Phong, mắt không ngại ngần nhìn thẳng về hướng Lãnh Phong. Người nam nhân nàng vừa nhìn trúng, cũng chỉ có hắn ta mới xứng với nàng, công chúa của Đông triều.

“Để tỏ lòng mến mộ đến nam nhân của ta, ta xin dâng tặng đến hắn một điệu múa, mong hoàng thượng đồng ý”

“Chuẩn”

Hoàng đế vừa hạ lệnh, bên cạnh liền nhận được cái nhéo của hoàng hậu. Quay sang nhìn, hoàng hậu đã hoàn toàn ngó lơ, chuyện gì đây chứ.

Tiếng nhạc vang lên, vạt áo khẽ lay, trong ánh đèn, người con gái thân hình uyển chuyển, một cái nhấc tay, chuyển chân cũng đủ để kiều tình đến vạn chủng, nàng như con yêu tinh đầy đáng sợ, lắc hông một cái, da thịt người xem như bị kiến bò, mỉm cười một cái, hồn người chao đảo như lạc vào mê cung, nhạc tình tang, chuông đình động thanh thúy, hồn cứ như bị ru vào cơn mộng.

“Đình”

Nhạc dừng, hình ảnh yêu đã biến mất, không biết từ khi nào, con yêu tinh hoang dã ấy đã đến bên cạnh Lãnh Phong, mỉm cười đầy yêu nghiệt dâng lên khăn tay màu tím sậm của mình.

Bong...

Thần trí u mê hoàn toàn tỉnh lại, cả đại điện bỗng chốc lại xôn xao hẳn lên, ai cũng biết, phong tục của Đông triều, khăn trao đi, tình đã gửi, như vậy chẳng phải...

Lãnh Phong lạnh nhạt hờ hững như không liên quan đến mình, không để ý đến người con gái mê hoặc và chiếc khăn quý giá mà ngàn người mơ ước. Thậm trí ánh nhìn của hắn, chưa từng dừng lại trên người Độc Cô Mị lần nào, từ đầu đến giờ, mắt chỉ nhìn người con gái đang từ tính nhấp rượi đến say nồng bên cạnh và câu nói làm hắn suy nghĩ không thôi của nàng.

Băng Băng cầm lấy khăn tím, đưa đến trước mặt Lãnh Phong, đôi mắt chờ mong nhìn hắn đầy thích thú.

“Khăn của người”

“Không phải”

Độc Cô Mị nghe Lãnh Phong trả lời, mặt như bị tạt gáo nước lạnh, theo ý của hắn, đây chẳng phải là từ chối nàng sao.

“Hoàng đế làm chủ, ta đã được hoàng thượng ân chuẩn, xin hãy cho ta một công đạo”

Hoàng thượng Lãnh Viêm cuối cùng cũng hiểu tại sao lại nhận lấy cái nhéo đột ngột và liếc mắt đầy yêu thương, hắn là oan uổng nha, hắn còn tưởng người ấy là thái tử, làm sao mà hắn biết được, nhi tử của mình lạnh nhạt như vậy, mà vẫn thu hút công chúa chứ.

“Công chúa, Lãnh vương đã thành thân và có vương phi”

“Vương phi”

Độc Cô Mị nhìn Thượng Quan Băng Băng, tuy dung mạo xuất thần, nhưng dáng bộ yếu mềm nhu nhược kia, nàng không để trong mắt.

“Vậy hãy so tài đi”

Băng Băng hơi cong miệng, cao ngạo như không xem Độc Cô Mị ra gì, thâm trầm, bí hiểm lên tiếng.

“Ta không cần như vậy”

“Người là thiếu tự tin sao”

“Tuy nhiên...”

Dừng lại một chút, nàng không nhìn Độc Cô Mị, quay sang phía Lãnh Phong, mỉm cười, có tự tin có ngạo mạn.

“Nếu người muốn, ta sẽ làm”

Lãnh Phong thừa biết là nàng đang trêu chọc mình, mới hôm qua còn ra lệnh hắn chỉ thuộc về duy nhất của nàng, mới hôm qua còn tuyên bố sẽ không tha nếu hắn phản bội, vậy mà hôm nay lại trao hắn cho người khác. Nàng chẳng phải là đang kiêu kích hắn đây sao, bắt quá, hắn cũng rất hứng thú, nghĩ đến chuyện thú vị sắp tới, Lãnh Phong cong miệng cười, vòng tay qua eo nàng, đôi mắt hút hồn như hắn sáng lên.

“Không cần thiết, nhưng nếu nàng muốn, ta sẽ thưởng cho nàng món quà kích lệ trước vậy”

Lãnh Phong không để Băng Băng trả lời, kéo nàng gần sát về phía mình, đầu khẽ cúi, môi từ từ hạ xuống cánh môi nguy hiểm đầy mật ngọt.

...

-Hết tập 3-

Mun: Ka ka ka, tập 4. Chuyện gì sẽ xảy ra O.O! Độc Cô Mị liệu sẽ buông tay =.=”, Vương Hi Ninh sẽ làm gì khi chứng kiến cảnh này nhỉ ~.~, còn có tâm tư đôi phu thê vô tổ chức này sẽ diễn biến như thế nào ^,,^ . Hẹn lại tập 4 nha! Xí, Băng Băng sẽ có thái độ gì khi nghe tin Lãnh Phong đến thanh lâu, tềng tềng, mong mọi người ủng hộ tập 4 của Mun nha! Moah...

5. Tập 4: Khiêu Khích Lẫn Nhau

Tâm sự nhỏ: Chào các bạn, những người đã, đang và sẽ đọc truyện của Mun.

Hôm nay, Mun xin chia sẻ điều mà các tác giả khác có lẽ cũng như Mun mong muốn, đó là mong rằng, sau khi các bạn đọc xong mỗi tập truyện của người sáng tác, hãy để lại cho họ lời nhắn gửi động viên khích lệ tinh thần, như vậy, tốc độ sáng tác của họ cũng được tăng và sự nhiệt tình của họ cũng được bù đắp. Không chỉ đó là lời khen tặng, bạn có thể nói ra suy nghĩ của mình khi đọc chúng, lời bình phẩm, khen – chê... thì người viết cũng cảm thấy vui và hài lòng, trong đó cũng có Mun. Thật sự, khi viết xong tập truyện nào đó, ngày nào Mun cũng lên đợi phản hồi từ các bạn, đôi khi không thấy, cảm thấy hụt hẫng, nhiều lúc cảm

thấy nản, thiếu tự tin khi không thấy phản ứng nào, lúc đó, chỉ muốn tạm dừng trong lúc đó. Hãy thông cảm cho tâm lý người sáng tác, họ sáng tác là để chia sẻ với mọi người về đứa con đang nuôi dưỡng, đây không phải là tham lam đòi hỏi, mong mọi người hãy hiểu và chia sẻ. Cũng hy vọng các bạn không mang truyện của Mun đi nơi khác khi chưa có sự đồng ý.

Thank's. Moah

Tập 4: Khiêu Khích lẫn nhau

Triều đình quan viên từ thấp đến cao, từ tì nữ đến thái giám, ngay cả hoàng thượng và hoàng hậu đang cao cao tại thượng ngồi trên kia cũng phải mở to đôi mắt nhìn cảnh tượng trước nay chưa từng xảy ra.

Trên đại điện, đôi phu thê như đứng ở chỗ không người, mặt nồng thể hiện tình tình cảm son, mặc dù biết là mới thành thân, nhưng như vậy cũng không nên chứ.

Lãnh Phong mặc dù nhắm mắt, nhưng hẳn có thể biết được, nàng bây giờ đang mở to đôi mắt, giám chắc, trong đôi mắt ấy còn có sát khí nữa, dời môi ra, hẳn còn không quên khuyến mãi một nụ hôn trên trán cao của nàng, khoe môi cũng tạo thành đường cong vừa ý.

Khác hẳn với suy nghĩ của Lãnh Phong, Băng Băng trong lòng, cảm xúc, khó nói thành lời, nhưng giám chắc, trái tim đang đập kia, đã từng loạn nhịp trong giây lát.

Hoàng thượng nhìn mọi người ngơ ngác, ho nhẹ một cái lấy lại tinh thần, chuyện công khai thân mật thế này, từ thời niên thiếu hẳn còn chưa từng làm qua, nhi tử của hắn, cao tay hơn hắn một bậc rồi.

“Khụ”

Độc Cô Mị, đôi mắt sáng quắc như mắt mèo hoang nhìn không dời hai người đang đứng trước, chẳng lẽ Lãnh Phong thích Thượng Quan Băng Băng, nhưng không phải cuộc thành thân này là do thánh chỉ ban sao, thân mật trước mặt nàng như vậy, không phải là đang thị uy ra mặt chứ.

Một con mắt khác, không nhìn trực tiếp như Độc Cô Mị, mà che dấu dưới gương mặt ngại ngùng còn e lệ vì nụ hôn vừa nãy của hai người, Vương Hi Ninh rặng như cắn ra máu trên môi mình, những ngón tay vì đã nắm chặt mà đâm vào da thịt đến chảy máu, nếu ai để ý kĩ sẽ thấy, đôi mắt lúc lướt qua hình dáng hai người kia, hẳn lên sự căm hờn chịu đựng, hình như nàng ta đã quên mất, cái liếc mắt khiến mình run người trước đó.

Băng Băng thật không ngờ Lãnh Phong lại giám hôn mình trước tất cả mọi người, mặc dù đối với nàng, chuyện này là bình thường, nhưng với cái tư tưởng lạc hậu này, Lãnh Phong lại làm cho nàng khá ngạc nhiên, đây chẳng phải là một thú vị mới sao, bất quá, nàng sẽ trả lại hắn, gấp đôi.

“Nếu công chúa muốn, bốn vương phi xin hầu, nhưng không biết đề là gì”

Mang cái nhìn chuyển đến Băng Băng, Độc Cô Mị tự nghĩ, nếu là cầm, kì, thi, họa, giám chắn là nữ nhi của đại quan triều đình sẽ được dạy bảo nhiều, nhưng nhìn Thượng Quan Băng Băng nhu nhược yếu đuối lại không có tí gì nội lực gì, ta không tin nàng biết võ công.

“Không biết vương phi có biết múa kiếm”

Lời đề nghị của Độc Cô Mị vừa vang, tất cả đại điện xôn xao bàn tán, nếu nói vương phi múa kiếm trước mặt mọi người, vậy chẳng phải làm nhục nàng hay sao, công chúa Đông triều, xem ra thật làm khó người.

Băng Băng đứng bên cạnh Lãnh Phong, mắt hơi nâng lên nhìn Cô Mị, lời bàn tán kia, nàng không để trong mắt, nhưng quả thật muốn nàng múa trước mặt đám người này, chỉ có cách...

“Muốn bốn vương phi múa thì tất cả những người ở đây sẽ bị lấy đi một con mắt”

Mọi người xung quanh như hít phải hơi lạnh, đêm nay, gió nhẹ trăng thanh, hiền hòa như vậy, nhưng không hiểu vì sao, bây giờ lại thấy lạnh đến run người, người con gái vừa mới phát ngôn, đứng cao ngạo, hờ hững lạnh nhạt với khí thế bức người đến kinh hồn, bọn họ thật sự tin rằng, 1 con mắt của mình sẽ bị lấy đi như lời đã định.

Tiếp theo đó, câu nói nhẹ nhàng không mang cảm xúc gì, nhẹ như gió, mềm như bông, nhưng lại khiến một số người, tâm bắt đầu gợn sóng.

“Nhưng nếu là công chúa yêu cầu, ta sẽ lấy của người gấp đôi đồng ý không”

Độc Cô Mị không hiểu vì sao, đứng trước người con gái này, lòng lại sinh lên một nỗi lo lắng, mặc dù nhìn nàng ta yếu đuối nhu nhược, nhưng vẫn không viết tại sao, có gì đó bất an và sợ hãi cứ hình thành trong lòng, và mỗi khi đôi mắt lạnh kia nhìn thẳng vào, không thể không nói, nàng đã tránh nó đi.

Nhưng tất cả, Cô Mị đã nghĩ theo một cách khác, có lẽ vì đứng bên cạnh Lãnh Phong nên Thượng Quan Băng Băng mới hống hách như vậy, và nàng càng không tin, khả năng múa kiếm đệ nhất Đông triều của mình lại thua bởi một nữ nhân ốm yếu tay trái gà không chặt.

“Được, ta Độc Cô Mị nói là làm”

Độc Cô Dạ, tay vẫn nâng chén rượu lên, người vẫn ngồi một chỗ, im lặng thưởng thức, không tiếng động, không cảm xúc, hẩn như là âm hồn không có ở nơi này.

Thượng Lã nhìn nữ nhi, cảnh tượng vừa nãy, khiến lão chỉ muốn chui xuống đất sống, mặc dù là do vương gia chủ động, nhưng dù sao cũng là nữ nhi của mình, lại thêm chuyện vừa mới xảy ra, quả thật sẽ làm tim lão vì bất ổn mà bệnh mất.

...

Lụa đỏ trải xuống, đèn cũng treo lên nhiều hơn, không khí xung quanh, im lặng không tiếng người, tiếng trống của Đông triều vang lên, Độc Cô Mị, tay cầm kiếm, chân gấn chuông, đình đình đang đi kiệu điem bước ra.

Bốn vũ nữ vừa nãy, mỗi tay cầm một nhạc cụ, chia nhau đứng bốn góc, mỗi người một tư thế.

Nhạc vừa vang lên, Độc Cô Mị, tay chân bắt đầu chuyển động, đường kiếm nhẹ đưa ra, eo uốn lượn, tay chân linh hoạt hòa cùng điệu múa.

Từng loại nhạc, từng động tác khác nhau, đàn tranh Độc Cô Mị múa người uyển chuyển, kiếm nhẹ, êm đềm, từ tính, đàn nguyệt, e ấp như thiếu nữ chờ yêu, môn môn ở tuổi xuân thì, đàn bầu vang lên, kiếm sắc nét, khí thế mãnh liệt, cuối cùng, đàn tì bà vừa chuyển, đầu ngả, tay múa, kiếm yêu mị, gọi hồn.

Khi bốn nhạc hòa âm, động tác như con tác kè hoa khoe màu, hai tay đưa ra uốn lượn, chân cong ra sau, kiếm quắp vào chân, lưng tạo thành đường cong duyên dáng với đầu hơi ngả về sau. Chuyển người, kiếm rơi vào tay, một chân làm trụ, người xoay vòng, nhạc đến hồi dứt, đảo người gần về hướng Lãnh Phong, hai tay dâng kiếm, chân hơi nhún, đầu cúi vào kiếm, mị hoặc đầy cảm dỗ.

Nhạc dứt, mọi người như trong cơn mê tỉnh lại, mắt sáng rực, có mê đắm, có khát vọng nhìn thiếu nữ dụ nhân, một số người với định lực kém, hồn như vẫn còn trong cái lắc hông kiêu gọi, lòng vẫn chưa thoát khỏi tiếng nhạc luyến tình mật ngọt, như thể muốn được chết chìm trong mê đắm.

Độc Cô Mị mỉm cười kiêu ngạo khi nhìn thấy phản ứng ngờ nghệch của đám người, nhưng khi mắt chuyển đến Lãnh Phong, nhìn thấy hẩn không hề nhìn mình, mà đang cúi đầu bên tai nữ nhân kia, nhỏ giọng thăm thì đầy mờ ám.

Tức giận nổi lên vì bị kinh thường, nhục nhã không biết từ đâu truyền tới, mắt đầy giận dữ nhìn hai người, chuyện này từ trước đến nay, Độc Cô Mị nàng chưa từng trải qua.

Băng Băng hơi tránh đầu khỏi lời nói của Lãnh Phong, hẩn ta việc gì phải ghé sát nàng thì thăm to nhỏ, nếu không phải hẩn là nam nhân của nàng mà như trước đây, nàng sẽ không ngại cho hẩn một chương liệt người.

Mất hạnh, có giận dữ, có đe dọa nhìn thẳng đôi mắt đen sâu hút hồn, bắt gặp gương mặt tà mị nhìn mình đầy kiêu kích, nàng khoe môi hơi cong, mắt lóe lên tia sáng, kéo cổ áo của Lãnh Phong về phía mình, lời ngạo mạn vang ra khí thế.

“Ta sẽ lấy trước món quà của người”

Lãnh Phong còn chưa hiểu gì hết thì đã bị Băng Băng kéo người về hướng nàng, tâm còn chưa vững, môi đã rơi vào tay người khác, và lúc ấy, hắn nhìn thấy nữ nhân này, mắt nhắm lại, hàng mi cong dài và sóng mũi cao hiện lên phóng đại hơn, không biết là cố tình hay vô ý, cái lưỡi nhỏ còn đưa ra chạm nhẹ vào môi mình, đầu óc trong lúc ấy, kim đồng hồ như đứng lại hoàn toàn.

Lãnh Phong vô thức muốn đưa tay ra, thì Băng Băng đã rời môi hắn, trêu chọc trong mắt hiện lên rõ ràng, nàng mỉm cười, nhìn hắn, lời nói vang ra giữa đại điện, nhưng hình như chỉ nói với một mình hắn nghe.

“Lãnh Như Phong là của Thượng Quan Băng Băng ta, ai cũng không được cướp hắn khỏi ta, kể cả tử thần”

Diêm vương bây giờ dưới phủ, nghe thấy lời tuyên bố hùng hồn kia, thoáng cái, run người một cái, rồi nhớ trước lúc nàng từng ở phủ mình làm “khách”, không hỏi hiện lên tầng da gà, người con gái này, thật là đáng sợ, đáng sợ hơn phu nhân của hắn a.

Giữa đại điện, câu nói vừa mới lạnh nhạt vang lên khiến Lãnh Phong, tâm hoàn toàn trấn động, như có cái gì vừa mới biến đổi, len vào lòng hắn một thứ gì đó, nữ nhân này, sao lại thú vị thế chứ.

Độc Cô Dạ, người như ở âm lãnh này giờ, mắt hồ hững không động tĩnh, vì câu nói và hành động của nàng, không kìm được, hướng về phía người con gái cao ngạo kia.

Thượng Lã tướng quân tội nghiệp, đầu đã muốn ong ong với hành động vừa rồi của nữ nhi, dù biết là nữ nhi của mình khác người, nhưng mà như thế này, lão sao giám gặp phu nhân giải bày đây, phu nhân, ta cũng không có cách.

Lướt nhìn một lượt, nam nhân thì trợn mắt há mồm, trong đó có hoàng đế trên cao, nữ nhân, người thì cúi gằm đầu, người gan dạ thì đỏ bừng mặt, đờ người nhìn.

Lãnh Phong nhìn Băng Băng, không hiểu vì sao, tiếng cười phát ra đầy hào sảng, cả đại điện càng ngạc nhiên hơn, vị vương gia lạnh lùng này, lần đầu tiên lại cười như vậy.

Băng Băng mặt vô cảm, hơi liếc một cái, quay sang Độc Cô Mị, tà mị rút kiếm bên hông Lãnh Phong ra, đưa cây sáo bằng trúc mà Nguyệt vừa mang tới cho hắn.

Hiểu ý, Lãnh Phong nhận lấy, cũng không trách việc nàng tự ý lấy kiếm của mình, là cây kiếm mà rất nhiều người sợ hãi, đưa sáo lên môi, thổi khúc nhạc mà hắn nghĩ chỉ thích hợp với nàng, Thượng Quan Băng Băng.

...

Băng Băng đứng giữa mọi vật, đất trời yên tĩnh, thời gian như lắng đọng, thâm trầm, nguy hiểm, không nói tiếng nào, nhưng cũng đủ bức nhân đến kinh người.

Một cơn gió thổi qua, vạt áo khẽ bay, tóc đen hòa cùng gió đêm, khí thế tản ra, gió lạnh vụt qua, không gian bỗng trở nên nặng nề, cảm thấy khí thế bức người khiến người ta ngừng thở.

Sáo vang, kiếm vung, âm sáo hào hùng, khí kiếm uy phong chấn động, như một tiếng trống phát động giữa đất trời đầy vang dội, khiến con người đang sinh sống đều phải giật mình ngược nhìn.

Băng Băng người di chuyển nhanh, chân như không chạm đất, mắt lạnh, kiếm vô tình vung lên, những đường kiếm bao quanh là hơi thở tử thần như đâm thẳng vào nỗi sợ của loài người.

Gió vun vút, lá cây xung quanh, rụng hòa cùng làn gió đang bao quanh cô gái nguyệt sắc, rồi trong tích tắc, vỡ tan thành nhiều lá nhỏ rơi lả tả, cảnh sắc trước mắt, cứ như là cuộn băng quay chậm, đẹp mắt, lấy nhân tâm.

Âm chuyển, kiếm dời, đường kiếm như dải lụa cong mềm lơ đãng, nhìn vô hại, nhìn thích thú, nhưng ngay tức khắc, âm vang lên, sáo ca ngợi, oanh liệt đầy chấn động, Băng Băng cả người khí thế, như trăm nghìn binh sĩ đang gào thét thề nguyện, sục sôi một cõi, như thác đang tuôn trào, sấm sét vang trời, đất rung chuyển đầy giận dữ.

Băng Băng giữa đất trời rộng lớn, váy áo đỏ rực, đường kiếm chết chóc, bước chân di chuyển xuất quỷ nhập thần, khí thế vang dội khiến lòng người sợ hãi.

Sáo dứt, kiếm thu, sáo kiếm như hòa thành một thể. Mọi người ở trong đây, mắt mở to, gương mặt đầy ngạc nhiên lẫn sợ hãi, cảnh tượng vừa này, tựa như tiếng gọi của âm phủ, đủ để đoạt đi tính mạng người khác, khí thế ép người ấy, khiến một số người mồ hôi đầy đầu, gương mặt tái xanh, hơi thở loạn nhịp còn chưa vững, chẳng mấy chốc, đại điện im lìm như chết lặng.

Nếu như vừa rồi, điệu múa gọi tình của thiếu nữ hoang dã kia là lời kéo hồn người, làm người ta muốn chìm trong mê say, đắm trong bể dục cảm không muốn rời, thì đường kiếm vừa này, rung chuyển đất trời, đoạt hồn thân tâm, làm người ta nhìn, không giám sinh ra dục niệm mà chỉ có thể phục tùng, kính nể và nỗi sợ hãi dâng trào tận sâu như khắc cốt ghi tâm.

Độc Cô Mị đứng lặng người như còn chưa dứt ra khỏi mũi kiếm của Băng Băng, nàng cảm thấy, khí kiếm như đâm thẳng vào da thịt mình, lạnh và đau đến đáng sợ, trong thâm tâm, hoảng sợ đến run người.

Băng Băng đứng một chỗ, lạnh lùng nhìn nữ nhân trên gương mặt đang hoảng sợ kia, mắt hiện lên tia bí hiểm.

Đưa kiếm vào vỏ, Lãnh Phong đứng dựa người tà mị nhìn cảnh trước mắt, không như 10 năm trước, máu tuôn khắp nơi, nàng hôm nay, váy vẫn đỏ như máu, nhưng xung quanh nàng, hơi thở tử thần lại nhiều hơn máu khi ấy, người phát ra đường kiếm như vậy, đã vô tình vô tâm mất rồi.

Bước đến chỗ Băng Băng, Lãnh Phong vòng tay qua người con gái đang muốn giết người bằng khí lạnh kia, bên tai nàng, hân như thổi hơi nóng.

“Đẹp lắm”

Sát khí trong mắt vì lời nói đã biến chuyển, hơi ảm do cái ôm đã trở lại, Băng Băng liếc hắt, cũng không keo kiệt cho hắt lời khen, nàng cũng không ngờ hắt lại thổi khúc ca đầy, một khúc mà trước nay chỉ thích hợp cho nam nhân, Lãnh Phong, người khiến ta phải nhìn người bằng một cách khác nữa.

“Người thổi sáo cũng không tệ”

“Ha ha, vương phi quá hen”

Chuyển ánh mắt sang Độc Cô Mị, nàng tà ác lên tiếng.

“Không biết công chúa đã chuẩn bị cho bốn vương phi con mắt xinh đẹp kia”

Độc Cô Mị nghe nàng nói, thất thần vừa rồi kịp lấy lại, cảm giác sợ hãi vẫn còn bám lấy, chỉ ngập ngừng nói một câu, nhưng chưa trọn vẹn thì không biết từ khi nào, Thượng Quan Băng Băng đã đứng trước mặt mình, đôi mắt lạnh như băng như đâm vào mắt cô.

“Người...người”

“Ta không thất tín bao giờ”

Ý của nàng đã rõ, nói là làm, sẽ không có chuyện bỏ qua cho Độc Cô Mị, mặc dù...

“Thượng Quan tiểu thư, chậm đã”

Băng Băng tay vừa mới đưa lên, gương mặt tái xanh của Độc Cô Mị hiện ra, còn có tất cả đại điện như hít vào khí lạnh thì Độc Cô Dạ lên tiếng, bước đến.

“Thay vì đôi mắt không giúp gì của xá muội, chi bằng đổi lấy dược liệu chân quý để chữa bệnh cho Lãnh Vương gia thì thế nào”

Nghe Cô Dạ nói vậy, Băng Băng hứng thú buông tay xuống, bỏ con môi đang run sợ kia ra, nàng quay sang Độc Cô Mị im lặng này giờ.

“Thái tử có gì vui”

“5 năm trước, Lãnh vương trên chiến trường bị trúng độc, loại độc bí truyền hoang dại ở sa mạc hẻo lánh, nếu như hai năm nữa không trị được sẽ mất mạng như tên gọi của nó “Thất Vong” ”

Hơi nhíu mày, chuyển ánh mắt sang Lãnh Phong, bắt gặp gương mặt hờ hững của hắn, không nói gì hết, nhìn Độc Cô Dạ tà mị.

“Ý là thái tử có thuốc giải”

Độc Cô Dạ hờ hững, không xem ai trong mắt, hần như người không thuộc về thế giới này, nhưng bây giờ chỉ nhìn thấy Thượng Quan Băng Băng ở đôi mắt lạnh giá.

“Không phải thuốc giải, chỉ là lại thảo dược duy nhất 5 năm nở một lần, loại thuốc chữa quan trọng nhất của “Thất Vong”, hoa Mê Diệp Thảo”

Thảo nào lão diêm vương nói là không kịp, hóa ra là như vậy nên hần mới dễ dàng đồng ý theo nàng, thì ra là muốn 2 năm nữa thảo mới chết đi, không vướng bận gì, để lại nàng như trò cười của thế nhân, Lãnh Như Phong, người thật là quá xem thường ta, kể cả không có hoa Mê Diệp Thảo, ta cũng phải kéo người từ địa ngục về, vì kiếp này, người đã định là nam nhân của ta, và khi ta chết, khi người phản bội ta, ta cũng kéo người theo cùng.

“Được, ta chấp nhận, hoa Mê Diệp Thảo đâu”

Trương Ưu- một trong 2 thân cận của Độc Cô Dạ, vận y phục nâu, sau khi nhận được sự đồng ý của chủ nhân, lấy trong ngực hộp ngọc sứ màu trắng đưa cho Thượng Quan Băng Băng.

Băng Băng nhận ngọc sứ, hờ hững nhìn toàn thể ở đây, để lại cái nhìn sắc như dao cho Lãnh Như Phong sau đó thoáng chốc không thấy thân ảnh đâu.

“Vương gia, ta đợi lời giải thích của người”

Tất cả mọi người im lặng, mang chuyện động trời chứng kiến ngày hôm nay, tất cả dấu vết ở trong lòng, họ biết, nếu tin vương gia bị trúng độc truyền ra ngoài, vậy chẳng phải là cơ hội cho nhiều người sao, vì thế, quốc sự là trên hết, những chuyện khác, có thể bỏ qua, trong đó có cảnh hai người thân mật đầy xôn xao.

...

Lãnh Như Phong ngồi trong thư phòng, câu nói của nàng đã làm hần phân tâm, chuyện mà từ trước tới nay, chưa từng xảy ra.

Hần không ngờ chuyện trúng độc bí mật như vậy lại có người phát hiện, hần đã từng nghĩ, giữa cuộc đời nhàm chán này, chết đi cũng chẳng là gì cả, vì nó đã hết thú vị, trái tim, cũng chẳng còn gì lưu luyến gì, nhưng khi nàng xuất hiện một lần nữa, lòng lại không giữ nổi mà mở ra, cuối cùng lại từ từ đón lấy một cách tự nhiên như thế này, từ khi nào, lòng hần có vướng bận như thế.

Phiền lòng, muốn giải tỏa, Lãnh Như Phong bước chân ra ngoài hoa viên, phi thân một cái, người đứng trên đỉnh chòi, nào ngờ hình ảnh nàng đang đứng trên đó làm hần bất ngờ không kịp phản ứng.

Băng Băng vạt áo bay bay, tóc mai buồng bình không chịu yên lặng, đôi mắt lạnh nhạt nhưng kèm theo đó là một tia quan tâm khó nói lên được nhìn Lãnh Như Phong.

Nam nhân này, nàng rất chú ý, cũng chính vì hần, mà lòng nàng đã không thể nào lạnh như trước, nếu là trước kia, nàng sẽ không bận tâm như bây giờ, cảm xúc, hành động cũng đã không theo ý mình từ lúc nào.

Lãnh Như Phong biết nàng đang rất giận dữ, đây cũng là lần đầu tiên hần nhìn thấy đôi mắt này, ngoại trừ hờ hững và không quan tâm ra còn có biểu hiện như vậy, khóe môi khẽ cong, giọng nhàn nhạt lên tiếng.

“Gương mặt này, không thích hợp với vương phi đâu”

“Lãnh, Như, Phong”

Nàng tức giận, thật sự tức giận, tức đến không thể kìm nén được mà gần từng tiếng một, nam nhân này, hần không biết là nàng đang rất giận sao, giám đem nàng thành trò cười, lại còn có thể không để ý thế này, hần thật sự muốn chết.

“Thê tử gọi gì”

Nghe hai chữ thê tử từ đôi môi mỏng bạc tình của hần phát ra, người thoáng chấn động, hình như có gì đó vui vui, cảm giác không tả được đang dâng lên, nhưng lại nhớ đến hần đã lừa mình, Băng Băng cường liệt nói.

“Lãnh Như Phong, người nên nhớ điều này, cả đời này, người đã là nam nhân của ta, cả thể xác lẫn linh hồn, vì vậy, đừng vọng ngôn”

Không còn cần gì nữa, đùa vui, thái độ không quan tâm cũng biến mất, Lãnh Như Phong mắt sâu nhìn thẳng vào đôi mắt to sáng ngời đang nhìn mình.

“Vậy phải xem người có thể khiến ta toàn tâm toàn ý bên người không”

“Lãnh Như Phong, người là đang khiêu khích ta sao”

Lãnh Như Phong nhìn nàng, nhếch môi tà mị, bản chất yêu nghiệt lộ rõ, đôi mắt đen như vực xoáy của mê cung, gian ác đến cuốn hút, tà mị đến mê người, hấn hoang dã không người thuần phục đầy cao ngạo.

Bằng Bằng không nói gì, tay vòng qua eo hắn, đầu hướng lên, môi mãnh liệt cuốn lấy đôi môi gợi cảm, đến khi Lãnh Như Phong lại một lần nữa đưa ra định ôm vào thì người vụt đi hòa vào màn đêm chỉ để lại câu nói.

“Người thua chắc rồi, Lãnh Như Phong”

Lãnh Như Phong đứng đó, màn đêm tựa như trang phục hấn vậy, chỉ khác là, đôi mắt hờ hững, nay sáng lên và nụ cười bên khóe môi, cong thành đường cong hút hồn, Thượng Quan Bằng Bằng, nàng càng ngày càng khiến ta hứng thú không thôi, nếu vậy, chẳng phải là ta đã thua sao, hóa ra giữa cuộc buồn chán này, cũng còn có điều thú vị đến như vậy.

Khách điểm Tịnh Phong, tại một phòng loại nhất, không khí bao phủ nặng nề, gương mặt mọi người, có lẽ lạnh lẽo, có thâm trầm, khiếp sợ lẫn kinh ngạc đều hiện rõ.

Trương Ưu nhìn Mạc Thanh, sự kinh ngạc lẫn khiếp sợ còn lưu lại rõ ràng, chuyện vừa mới xảy ra, thật là khiến người ta, kinh ngạc không nghĩ đến.

Công chúa vừa vào phòng, đột nhiên không nói không rằng, máu tươi từ miệng phụt ra, còn chưa biết gì hết, lại ngã đi ngay tức khắc, đích thân chủ nhân xem mạch cho nàng, nói là bị kiếm khí đã thương đến tổn thương tâm mạch.

Bọn họ vừa mới về phòng, thì tì nữ thân cận thay y phục cho nàng bỗng thét lên, gương mặt tái xanh hoảng sợ, hốt hoảng kêu gọi, nàng ta chỉ lắp bắp kể lại, lúc vừa thoát ngoại bào, thấy hiện qua yếm xanh có màu đỏ dị thường, cởi ra mới nhìn thấy, da thịt nõn nà không sao hết bỗng từ từ hiện lên những đường kiếm quái dị, giây phút sau, máu trào ra, ở phía tim, tuy không chảy máu nhưng lại hiện lên một dấu kiếm ngay hồng tâm.

Người duy nhất sử dụng kiếm lúc đó, không ai khác chính là Thượng Quan Bằng Bằng, vương phi của Lãnh Như Phong, là người múa kiếm khiến lòng người khiếp sợ.

Hắn, lần đầu tiên mới biết đến một chuyện quái lạ như vậy, múa kiếm với khoảng cách xa như vậy, mà có thể đã thương từ nội thương đến ngoại thương, ngay cả thời gian phát thương cũng chuẩn xác, người có thể làm như thế, trên đời này, không biết còn có ai làm được, nếu như vết kiếm tại tâm như những vết kia, vậy chẳng phải tính mạng công chúa...

“Nếu Thượng Quan biết hoa Mê Diệp Thảo còn có công dụng khác, vậy thì...”

Mạc Thanh không nói gì hết, biểu hiện lãnh cảm như không liên quan đến mình, nhưng trong lòng, sự chấn động cũng không kém Trương Ưu, nếu Thượng Quan Bằng Bằng biết Mê Diệp Thảo ở bộ tộc sa mạc đã ẩn cư ấy còn có một tên gọi khác là “Vong Tình”, nó chỉ có công dụng tạm thời là kéo dài mạng sống người bệnh thêm 7 năm như tên “Thất Vong”, nhưng lại khiến người dùng 1 năm sau đó, cũng như tên gọi của nó là “Vong Tình”, hoàn toàn lãng quên hết tất cả, đặc biệt, người quan trọng nhất trong lòng lại biến thành người hận nhất thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Thượng Quan Bằng Bằng ra tay ngoạn độc như vậy, chắc chắn không phải là người dễ đối phó.

Độc Cô Dạ nhìn muội muội của mình, gương mặt nàng tái nhợt, mồ hôi chảy nhiều, lúc lạnh lúc nóng, bên phía sau cổ, một nốt như mũi kim nhỏ nhìn như không có, chắc chắn một điều là đã bị trúng độc, mà nếu hắn đoán không nhầm, người hạ độc chỉ chính là nàng ta.

...

Vương phủ, tường cao cổng kín, sơn son thiếp vàng, lộ rõ sự giàu sang phú quý hơn người.

Hi Ninh các, nơi ở của đại tiểu thư được cưng chiều nhất Vương phủ- Vương Hi Ninh, hoa tươi ngập tràn, lụa trải khắp nơi, lồng đèn sắc hồng treo mọi nơi.

Vương Hi Ninh ngồi trên giường, bộ y phục ngũ mông manh vẫn còn chưa thay, vừa mới tỉnh dậy, đập vào mắt là những nốt mụn bọc màu đen xì trên da thịt, sợ hãi khiến gương mặt chưa tô son điểm phấn càng tái xanh hơn, rồi không hiểu vì sao, trên mặt cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, mới đưa tay gãi một lần, thấy trên tay dính dính thứ gì đó, nhìn lại, 10 ngón tay đều có vết máu đỏ tươi, nàng khủng hoảng, vội vã chạy xuống giường đến bàn trang điểm, nhìn thấy mặt mình trong gương đồng, 10 vết kéo dài từ trán xuống, máu đang chảy, trong gương kia, là một con quỷ dạ xoa ghê tởm, người này là ai, không phải nàng, hoảng sợ, Vương Hi Ninh hét lên, chạy thẳng ra ngoài,

“A...có quỷ...quỷ...cứu mạng...”

Đôi mắt hoảng loạn hần lên là tia kinh hoàng, Vương Hi Ninh như người điên chạy khắp nơi trong Vương Phủ, tiếng hét chói tai tựa quỷ khóc ma than vang vọng khắp nơi, nha hoàn gia nhân trong phủ đều chạy ra nhìn, họ không biết vị tiểu thư luôn hiếp đáp người này có trò gì mới để hành hạ gia nhân.

Nào ngờ nhìn thấy hình ảnh trước mắt, một gương mặt toàn máu, chỉ nhìn rõ thấy đôi mắt trắng dã khiếp người, bọn họ đều ba chân bốn cẳng chạy đi hết, một lát sau, nghe thấy âm thanh rớt xuống hồ, rồi lại nghe tin Vương đại tiểu thư tự sát vì gương mặt xấu xí, chẳng lâu sau, tin này được lan truyền khắp nơi trong kinh thành.

Lãnh Vương phủ, yên bình, lặng lẽ như tách khỏi chuyện thế nhân, tại Lãnh Phi các, nơi dành cho vương phi, người có địa vị đứng thứ 2 trong vương phủ.

Chuông gió treo trên cửa sổ, tinh tang chuyển động, lá cây bên ngoài kẽ rưng, gió nhẹ nhàng lay chuyển, bên song cửa, chậu hoa trắng trong đang ngát hương, Thượng Quan Băng Băng nằm trên ghế quý phi, mắt nhắm lại tịnh thần.

Nguyệt im lặng đứng bên cạnh, mắt thích thú thỏa mãn, gương mặt cũng hài lòng không thôi, tin đồn về Vương Hi Ninh- đệ nhất kinh thành, nhưng vì thua kém dung nhan Lãnh Vương phi, nên đã trang điểm đến mức chảy máu, vì không chịu được hương mặt xấu xí nên đã đi tìm con đường tự tử, nào ngờ không thành, lại trở lên điên điên dại dại, cứ luôn miệng lẩm bẩm quỷ quỷ, còn gương mặt thì không một ai dám nhìn.

Nàng là muốn một đao giết chết Vương Hi Ninh, nhưng không ngờ tiểu thư lại nghĩ ra một kế hay như vậy, với người coi trọng nhan sắc thì phải khiến người ta kinh tởm chính gương mặt của mình, Vương Hi Ninh bây giờ, chỉ sợ là sống không bằng chết.

Nguyệt đôi mắt đột nhiên sáng lên, kiếm không biết rút ra từ lúc nào, vung lên, tiếng chạm binh khí vang lên rõ rệt.

“Ai...”

Mục Thanh đỡ kiếm của Nguyệt, Độc Cô Dạ nhìn nữ nhân đang nhàn nhạ kia, giọng lạnh nhạt lên tiếng.

“Thượng Quan Băng Băng, đây là cách đón khách”

“Nguyệt”

Nguyệt nhìn Băng Băng, dứt kiếm vào bao, không nói gì liền phi thân biến mất, Mục Thanh cũng hiểu ý, cúi đầu rồi bước ra khỏi phòng, trong lòng lại đang ngạc nhiên, nhất kiếm vừa rồi, khí nặng đến bất ngờ.

Băng Băng im lặng, Độc Cô Dạ cũng không nói gì, không khí nặng nề như đang bị rút cạn đi khiến người ta ngộp thở, thậm chí có thể nghe thấy tiếng gió nhẹ, lá lay và chuyển động nào đó của con vật bé nhỏ, cuối cùng, Độc Cô Dạ vẫn là người lên tiếng trước.

“Điều kiện của ngươi là gì”

“Ý thái tử là sao”

Băng Băng hồ hững như không liên quan đế mình, nhẹ như mây trôi, lạnh như băng chảy, gương mặt vẫn nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ.

“Người đã nhận Mê Diệp Thảo”

“Vậy hãy để sau khi Lãnh Phong khôi phục, khi đó mời thái tử đến lấy sau”

Thượng Quan Băng Băng, người khiến ta phải nhìn người với con mắt khác, ngoài mặt tươi cười thỏa thuận, nhưng trong lòng lại cảnh giác đề phòng, Lãnh Phong, người đã tìm được một vương phi phù hợp với người, quay người, rồi lại dừng lại, Độc Cô Dạ để lại câu nói rồi cất bước đi.

“Vương phi đã làm gì khiến vương gia phiền lòng, ta mới nhìn thấy hắc ghé Hồng Lâu Mộng... 1 tháng sau ta sẽ lấy được, hy vọng người không làm ta thất vọng”

Băng Băng cả gương mặt là một tầng băng lãnh, đôi mắt ánh lên tia ngạo độc, khí thế đầy nguy hiểm tỏa ra xung quanh, nếu Lãnh Như Phong đi kỹ viện lớn nhất kinh thành mua vui, vậy chẳng phải là đang nhục mạ nàng sao, dù là hắc, nàng cũng không thể bỏ qua, nghĩ đến đây, để lại câu nói, nàng tà áo cô độc bước đi.

“Đến Lãnh hiên các, ta có chuyện cần gặp vương gia”

...

Hồng lâu mộng là kỹ viện lớn nhất kinh thành, không những thế, nó còn có tiếng sang cả những nước khác, ngoài là những tuyệt sắc gia nhân hiếm gặp trên đời, trên giang hồ, uy danh cũng vang dội không kém.

Hương khí thanh đậm khác hẳn các kỹ viện khác tỏa ra, không có hoa phấn mời chào khách nhân, không có mùi son phấn nồng nặc, chỉ có hai nữ nhân đứng ngoài, một trắng một đen im lặng, thảnh thơi chỉ cúi đầu khi có khách ghé vào, vừa gặp gặp hai người mới tới, hắc y nữ tử ghé nhẹ thì thầm với bạch y.

“Gương mặt như vậy mà đi kỹ viện, thật là muốn dọa người”

Hai nam nhân vừa mới vào, người sau, dung mạo bình thường như bao nam nhân khác, đi trước hắc, một nguyệt sắc y bào lộng lẫy, nhưng đối lập với nó là gương mặt bị sẹo dài xéo qua nhìn đến dọa người.

Bước qua lầu một, lên lầu hai, hai người bước dọc hướng đi, lấp ló qua tấm bình phong bằng voan mỏng, nhiều mảnh xuân tình, nhiều cuộc đối thoại hay chỉ là hai người tri kỷ đang nói chuyện với nhau.

Bước chân dừng lại giữa dãy phòng, ngoài tấm bình phong có hai người canh giữ, không biết vì sao, khi hai nam nhân vừa đến gần, chưa kịp lên tiếng hỏi đã liên ngất ngay tại chỗ, nam nhân mặt sẹo xem như không mà bước vào.

Trong phòng, 1 nữ nhân đang đánh đàn, 3 nữ nhân tiếp rượu còn 1 người đang đứng ngân nga theo tiếng nhạc, 4 nam nhân, 3 người đang được mỹ nhân hầu rượu, còn một người thì đơn độc một mình, 4 nữ nhân vừa nhìn thấy gương mặt người mặt sẹo liền hét to đầy sợ hãi, tất cả đều chạy lại nép mình như dính sát vào những đấng nam nhân.

Nam nhân mặt sẹo liếc nhìn, cái nhìn lạnh lẽo đâm thẳng vào nữ nhân vừa đánh đàn đang dính sát vào nam nhân mặc hắc y, nữ nhân bị nhìn, gương mặt chán ghét nhìn nam nhân, hiện lên tia giễu cợt qua lời nói.

“Thật là bản mắt muốn chết, đuổi hắc ta đi...”

Chưa nói dứt câu, đao nhỏ phi ra, sượt qua gương mặt mỹ miều, vết máu dài kéo thẳng trên gương mặt đang kinh ngạc, không khí mấy chốc im lặng không tiếng động, đám nữ nhân tái xanh mặt đều mở to mắt nhìn, một lúc sau có một nữ nhân gan dạ lên tiếng bênh vực.

“Tên quái thú, người làm gì vậy, gương mặt xấu xí muốn chết, nam không nan, nữ không ra nữ, bản thủ muốn chết, người ta nói cho mà biết thân biết phận”

Hiên Viên Tuyết, Phi Phạm, Lãnh Viêm nhìn thấy nguyệt y nhân, nhú mày suy nghĩ, không biết người này đã gặp chưa, sao lại thấy quen quen.

Lãnh Phong ngồi một chỗ, trong mắt là hừng thú ngập tràn, gương mặt đầy sẹo, tướng tá thô giáp, lời nói chưa phát ra, hành động vẫn là đứng im một chỗ, nhưng khi ánh mắt vô tình chạm qua, hần liền biết người này là ai.

Nam nhân mặt sẹo không ai khác chính là Thượng Quan Băng Băng, nàng liếc nhìn 3 người nam nhân kia, đột nhiên 3 người như có tật giật mình thót 1 nhịp mà lảng đi ánh mắt, khóe môi khẽ cong, bước từ từ lại phía nữ nhân vừa to miệng, trên gương mặt, thâm độc bí hiểm đến rùng mình, vừa lại gần vừa nói.

“Ta bần, cũng không bằng ngươi, ta xấu, nhưng lát nữa ngươi còn xấu hơn, quái thú sao...”

Đứng trước nữ nhân gương mặt đã không còn giọt máu, đôi mắt ả mở to hiện rõ nỗi hoảng sợ, mặt sẹo quái nhân, mắt lạnh như băng đâm thẳng vào điểm trí mạng, khi thể toát ra, như là mùi địa ngục đang bao vây lấy tất cả, toàn thân ả cũng vì thế mà run lên, càng muốn ngắt đi khi nhìn thấy khóe miệng cong lên và đôi mắt giết người đầy thâm hiểm.

Hết Tập 4

P/S: Tềng tềng, tình hình là tạm dừng tại đây. Băng Băng sẽ làm gì O.O, 3 người đồng phạm bị trừng trị ntn ^...^. Lãnh Phong sẽ xuất quân đánh giặc, Băng Băng sẽ có hành động gì @.@. Có việc gì xảy ra khiến tình cảm 2 càng chặt hơn \$.\$. Hẹn gặp mọi người tập sau. Hy vọng bạn hãy cho Mun lời nhận xét sau khi bạn đọc tập này nhé! Moah...

6. Tập 5: Ai Là Người Thua

Mun: Mong mọi người góp ý thêm cho Mun niềm tin, cảm ơn các bạn ủng hộ và động viên. Moah...

Tập 5: Ai Là Người Thua

Nữ nhân nhìn thấy gương mặt thâm ý đang hiện ra phóng đại trước mắt, kinh hãi lắp bắp lên tiếng, gương mặt tái xanh không còn giọt máu, toàn thân run lên như đang đứng trong hầm băng lạnh.

“Ngươi...ngươi muốn...muốn làm gì...”

Băng Băng tay đưa ra, làm như yêu thương mà nâng niu gương mặt mỹ lệ nồng nặc mùi son phấn, vuốt nhẹ một cái dọc từ má xuống, toàn thân người kia run lên, giọng nói nhẹ phát ra, toàn thân nữ nhân không còn sức lực mà ngồi phịch xuống run bần bật.

“Nếu trên đây, có thêm cái gì đó, chắc sẽ đẹp lắm”

Liếc nhìn một lượt, mấy nữ nhân kia đang nhìn mình đầy sợ sệt, còn 3 nam nhân thì nhìn mình lạ lẫm như người ngoài hành tinh, chỉ có hần là tà mị ung dung ngồi đó. Băng Băng cao ngạo đứng đấy, không làm gì hết, nàng chẳng lẽ lại đi đánh kỹ nữ, hần ta xứng sao, nhưng...

“Ngươi không xứng để ta ra tay”

Không biết câu vừa nói ra là cho ai nghe, là nữ nhân không đáng là gì hay là hần, mặc dù nói như vậy, nhưng có lẽ nàng cũng không nhận ra, cảm giác khinh ghét khi nhìn thấy bên cạnh hần có nữ nhân khác, trong lòng cũng nổi lên cơn sóng ngầm, tình cảm là như vậy, nó cứ từng chút, từng chút một biến đổi, biến đổi đến khi không thể nào thoát được.

Nữ nhân kia nghe nàng nói vậy, gương mặt dần hần ra, tim lấy lại được bình ổn, hơi thở vừa mới tích góp được chẳng bao nhiêu, thì lại thấy nguyệt sắc ngồi xuống đối diện với mình, tà ác cầm lấy cái cổ của nàng, lời nói mang ý cắt đứt tia sống như lại một lần nữa cướp đi hơi thở của ả.

“Nhưng ngươi đã phạm ta thì chỉ có con đường tử”

Sau lời nói, một con bò cạp đỏ từ cổ tay áo bò ra, hai cái càng nhìn cứng bóng ánh lên tia ngoạn độc, nữ nhân nhìn thấy, sồn gai ốc, mặt nhẵn nhợt xanh mét hết lên, trước con đường chết, như một sinh vật có bản

năng, ả giầy khỏi bàn tay đẹp đến không ngờ của gương mặt xấu xí trước mắt, nhưng chưa kịp làm gì, đã cảm thấy toàn thân thay đổi hỗn loạn liên tục.

Lúc đầu, từ chân lên đầu, ong ong vang vang, nhức nhối như có mấy chục cái trống đang đánh dồn dập, như là muốn dùng âm thanh làm nằng diên loạn, sau đó lại thấy ngứa ngáy đến khó chịu, gãi, nhưng chẳng bớt được, ngứa như có con gì đang đục khoét tận xương tủy, rồi lại cảm thấy xương cốt da thịt đau đến vạn lần, nhức mỗi đến nỗi muốn chết ngay tức khắc.

“Tuy nhiên, ta không nói bỏ qua cho người”

Nữ nhân nằm dưới sàn, đôi mắt thù hằn lóe lên, trong đó có sự bất lực, tuyệt vọng, sự hận thù muốn được giết người đang đứng ngay tức khắc, đột nhiên, toàn thân ả run lên liên hồi, tiếng răng rắc như kiểu xương gãy vang ra một cách quái dị, rồi chính giữa tim, phụt ra tia máu đỏ tươi dị thường.

Nữ nhân kia, đôi mắt kinh hoàng còn mở to, toàn thân bây giờ, nhìn không ra hình thù là như thế nào, từ trên xuống dưới nhũn không còn hình người, người nhìn thấy, cảm giác trong bụng, cồn cào dâng lên cái gì đó như muốn trào ra, kinh tởm đến muốn nôn, một số nữ nhân không chịu được mà bịt vội miệng run rẩy không thôi, đây quả thật là chết không toàn thây, xấu xí nhất trong các kiểu xấu xí.

Kinh hoàng hiện lên trong mắt tất cả người ở đây, không khí trở nên cô đọng, ngột ngạt, thật sự ngột ngạt, người độc, mà được cũng độc không kém, người này là ai, tại sao lại ra tay ở đây, mục đích của hắn ta là gì.

Nguyệt cho người dẫn đám kỹ nữ đi, không gian thoáng cái đã thay đổi, 3 nam nhân ngồi đưa mắt quan sát nghiên cứu nguyệt sắc đứng trước mặt mình, máu đỏ này, lại làm bọn hắn liên tưởng đến một người, nhưng nhìn gương mặt, thật sự khác nhau một trời một vực, còn chưa hiểu trời trăng là gì hết thì Lãnh Phong đã tà mị lên tiếng.

“Vương phi là đến tìm bốn vương sao”

Bang

Hoàng thượng mắt mở to, Phi Phàm đứng người còn Hiên Viên Tuyết ngạc nhiên chưa hết mà đơ ra nhìn, Thượng Quan Băng Băng, người này là Thượng Quan Băng Băng, gương mặt tuyệt sắc lại xấu xí như vậy, nàng ta tới đây, chẳng lẽ là vì Lãnh Phong, cũng là chính bọn hắn lôi kéo Lãnh Phong đến đây, vậy chẳng phải bọn hắn...

“Chúng ta đến đây là bàn quốc sự”

Lãnh Viêm lên tiếng trước, hắn thật là có chút e dè với con dâu này, thủ đoạn vừa này, không muốn nói, nhưng quả thật là rất tàn nhẫn, mà hắn cũng không để ý nó lắm, chỉ là nếu chẳng may việc hôm nay đến tai thái hậu và hoàng hậu, vậy thì chẳng phải hắn sẽ sống không nổi.

“Bốn vương phi đâu rảnh đến mức độ vậy, chỉ là hiếu kỳ với cách bàn quốc sự của 4 vị thôi, có lẽ ta cũng lên đi tìm hoàng hậu “bàn quốc sự” ”

Lãnh Viêm nghe đến đây, gương mặt thoáng cứng đờ, đang định lên tiếng thì Băng Băng ra khỏi phòng, thấy tình trạng đã định, ngoài thở dài thì không biết làm gì hết, tiếp tục bàn bạc quốc sự và mong sao nàng sẽ không đối xử tàn nhẫn như thế, Phi Phàm liếc Lãnh Phong rồi lên tiếng trước.

“Vậy 1 tuần sau, thần cùng vương gia sẽ xuất phát”

Lãnh Viêm gật đầu ra vẻ đồng ý, mọi chuyện cũng được bàn bạc trước khi Băng Băng đến, chỉ còn đợi ý kiến của hoàng thượng nữa là tiến hành, bây giờ chỉ chờ thánh chỉ ban ra là chuẩn bị lên đường, nhưng mới thành thân chưa được một tháng mà phải đi, liệu như vậy có hợp tình hợp lý.

...

Thái hậu và hoàng hậu đang tán ngẫu ở Từ Ninh Cung thì nhận được điện kiến của Băng Băng, hai người rất ngạc nhiên, vì từ khi thành thân, Lãnh Phong chưa từng cùng nàng thỉnh an bề trên, vốn định hạ chỉ triệu gặp, nào ngờ lại đột ngột đến như vậy.

Nhìn từ xa, thiếu nữ trong y phục váy đỏ rực rõ bước vào, gương mặt xinh đẹp thoát tục có phần lạnh giá, nàng thanh cao trong dáng đi, nàng cao ngạo trên gương mặt, đậm đặc không kém khí thế vương giả, nhất

là đôi mắt sáng trong kia, đôi mắt tinh anh sáng ngời, hai người nhìn nàng, càng hài lòng hơn về quyết định của mình, họ giám chắc, nữ tử này có thể làm nhi tử mình yêu mến.

Băng Băng đứng trước mặt hai nữ nhân đang ngồi, một người đã ngoài 50, gương mặt mỉm cười bao dung, dung nhan vẫn được chăm chút, cùng với khí chất vương giả tôn lên dung mạo phúc hậu từ bi, người bên cạnh, tuy đã ngoài 30 nhưng vẫn mặn mà thu hút ánh mắt mọi người, hai người dĩ nhiên là thái hậu và hoàng hậu, hơi cúi đầu, nàng lên tiếng.

“Thượng Quan Băng Băng thỉnh an thái hậu, hoàng hậu”

Hai người, phản ứng đầu tiên là mở to mắt ngạc nhiên, nhìn cách thỉnh an của nàng, đây hoàn toàn không phải là lễ nghi trong cung, nhưng thấy nàng chân thật thẳng thắn, thái hậu mỉm cười hiền hòa lên tiếng.

“Bình thân, vương phi đến đây nào”

Băng Băng ngồi xuống bên cạnh thái hậu, nhận thấy người này hiền lành phúc hậu, mang lại cảm giác thân thương mà lần đầu nàng biết, bất giác, tâm cũng thả lỏng và khí đã dịu đi rất nhiều.

Hoàng hậu, vốn là người tinh tế, biết rõ nàng tới đây có việc cần nói, cử chỉ nhẹ nhàng, lời nói dịu dàng, đúng với phong cách mẫu nghi thiên hạ, nàng mỉm cười hòa nhã nhìn nàng.

“Vương phi hôm nay đến đây có chuyện gì cần nói, hãy nói thử xem nào”

Băng Băng nghe hoàng hậu nói vào điểm chính, có chút tán thưởng cho sự tinh ý này, người có thể vượt qua vô số nữ nhân để trở thành mẫu nghi thiên hạ, không chỉ cần có tình yêu thương của hoàng thượng và thái hậu là có thể được, mà chắc chắn, bản lĩnh cũng không thể thua kém bất kì ai.

“Băng Băng có chút việc muốn hỏi ý hai vị”

...

Băng Băng sau khi dời đi, thái hậu và hoàng hậu càng ngạc nhiên hơn, với trí óc và sự thông minh như thế này, chỉ sợ những nam nhân còn thua kém chứ đừng nói nữ nhân.

Cả 2 người đều rất thích thái độ thẳng thắn không kém phần khôn ngoan khi đưa ra câu nói, mỗi lời nói của nàng đều có ý của nó, lời nói không dư thừa, mà ngắn gọn rõ ràng, nhất là khi đề cập đến chính sự, sự quyết đoán cũng hiện lên không kém.

Thái hậu nhớ lại những cách trừng trị của Băng Băng, nụ cười không kiềm chế được mà vang ra, ngay cả hoàng hậu cũng phải bật cười sau đó, chẳng có cách trừng trị nào, lại khéo như thế này.

Thử nghĩ xem, người không đêm nào không bên cạnh hoàng hậu như hoàng thượng, nay phải chẵn gối 1 mình trong vòng 1 tuần, chỉ sợ đêm đến phải tỉnh dậy mấy lần vì không chịu được, còn lăng tử Hiên Viên Tuyết, bắt hấn đến biên cương xa xôi ngay cả 1 thiếu nữ cũng không có, cho hấn làm bạn với ngựa và nam nhân suốt 1 tháng liền như thế, giám chắc hấn vì ngựa ngựa không chịu nổi 3 ngày mà đòi về.

Phi Phàm anh tuấn coi thường nữ sắc, nay ép hấn phải lấy chính thê, không biết hấn còn về nhà lần nào nữa không, bất quá, Lãnh Phong chắc không đến nỗi nào, dù gì qua lời nói, hai người cũng hiểu, nàng ít nhất cũng có tình cảm nào đó với nhi tử của mình, nữ nhân, luôn nhạy cảm là như vậy.

Nhìn nàng khó gần, đầy xa lạ, nhưng nếu đã gần, lại chỉ muốn được gần hơn, muốn được nàng tin tưởng, bảo vệ, muốn được chia sẻ những suy nghĩ với trí tuệ tinh thông kia, ngay cả chính hai người, đã sống trong cung cấm bao năm, đối mặt với bao lòng dạ khó lường cũng rất muốn được gần gũi với vị cháu dâu, con dâu này, Thượng Quan Băng Băng có cái gì đó thu hút tâm người một cách kì lạ.

...

Bầu trời hôm nay, tuy nhiều sao, nhưng màn đêm, lại đen như ngục tối, đình nghỉ trong hoa viên, không gian lặng lẽ như không người, vài cành liễu rũ xuống hồ khe đưa, gió cũng hiu hiu thổi, mang lại cảm giác cô tịch hơn bao giờ hết.

Băng Băng ngồi trên mái đình, hai chân không mang hài, trên người mặc một chiếc váy dài màu trắng, bên ngoài khoác một áo khoác voan cùng màu, mái tóc chỉ buộc vài lọn bằng sợi dây màu bạch, trên tay cầm

một lọ thủy tinh màu trắng, nàng ngồi đây, vừa mang lại cho người ta cảm giác yếu đuối, vừa mang lại cảm giác dụ người phạm tội.

Bản thân nàng cũng không hiểu, vì sao khi nhìn thấy Lãnh Phong bên người con gái khác, trong lòng lại cảm thấy khó chịu bức bối, có thể là do lòng tự cao đã bị chạm vào, nhưng nàng không nghĩ sẽ phải làm gì cả, hẳn ta, vốn dĩ chỉ mang đến hứng thú cho nàng mà thôi.

Rồi khi nghe tin hắn xuất trận, có cái gì đó không rõ hình thành, hình như là không muốn hắn đi, nhưng không thể nào nói ra được, lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng mới biết thế nào là cảm xúc bị ảnh hưởng, đúng vậy, cảm xúc về hắn của nàng đã bị tác động, và nàng, không thích cảm giác bấp bênh như thế này.

Lãnh Phong tà mị ngồi xuống bên cạnh nàng từ lúc nào không biết, lúc đầu, hắn rất ngạc nhiên khi nhìn thấy nàng như vậy, là màu trắng tinh khiết trong sạch không vương bụi trần, và trước nay hắn đã từng nghĩ, trên nhân gian này, không ai có thể phù hợp với nó, nhưng nhìn nàng mỏng manh lạnh lẽo, cô đơn và lặng lẽ, thì hắn lại cảm thấy đẹp, đẹp như không có tồn tại ở trên nhân gian, tựa như khi đụng vào sẽ lập tức biến mất.

Sáng nay khi gặp nàng ở Hồng Lô Các, hắn đã cảm thấy vui, hắn nghĩ là vậy, nhưng lúc thấy nàng bước đi và không gạ hỏi gì nữa, hắn lại thấy có chút gì đó hụt hẫng, rồi khi đêm về, đã không tự chủ được mà tìm nàng, đến khi nhìn thấy, lại chẳng biết nói gì hơn ngoài im lặng.

“Thưởng trăng”

Băng Băng không nói gì, đưa bình rượu trong tay cho Lãnh Phong, lần trước bắt mạch cho hắn, đúng như lời của Độc Cô Dạ, hoa Mê Diệp Thảo sẽ là thứ thuốc quan trọng cho hắn, bởi vậy, nàng đã kịp thời chế ngay, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Cũng không hiểu vì sao, khi nghe hắn bị bệnh, lúc đầu, là tức giận vì bị lừa gạt, nhưng sau đó, lại thấy có gì lo lắng không yên, có lẽ nàng không muốn hắn sẽ biến mất khỏi nàng, vì nếu như hắn biến mất, như vậy chẳng phải nàng đã đánh mất hứng thú của mình sao.

“Một ngày uống 1 lần, trong vòng 7 ngày sẽ khỏi”

Cầm bình rượu trong tay, Lãnh Phong hồ hững lắc, tựa như bình rượu này, đối với hắn, vốn dĩ không quan trọng.

“Nếu rót thì sao”

“Sao”

Lãnh Phong nhìn ra ngoài trời, mặt hồ trong, sao sáng, gió mát, yên bình, cuộc sống nhẹ như mây trôi, lặng như gió thổi, nhưng hắn thấy, nhàm chán đến chán ghét, vốn dĩ, không có ý định giải được, vì hắn thấy, chẳng còn gì để lý thú.

“Sống làm gì, có gì vui sao”

Có gì đó không hài lòng, có gì đó hơi đau, Băng Băng nhìn vào gương mặt đang hồ hững nhìn bầu trời kia, cảm thấy hắn cũng giống mình, vào 10 năm trước, nàng cũng chẳng thấy gì thú vị cả, nhưng đã gặp hắn, đã gặp rồi...

“Sống vì ta”

Băng Băng thấy Lãnh Phong hồ hững không nói gì, nàng cũng không nhìn hắn nữa, quay ra nhìn cùng hướng với Lãnh Phong, lời nói chưa kịp suy nghĩ đã thoát ra khỏi cửa miệng.

“Cũng như 10 năm trước, ta cũng đã sống vì người”

Lãnh Phong trong lòng thoáng chấn động, sống vì hắn, nàng sống vì hắn, người như nàng, hắn còn tưởng đã không biết thế nào là sống, nhưng lại sống vì hắn, quay sang nhìn, thấy nàng cũng rất bất ngờ với lời nói của mình, hắn khóe môi cong lên, đôi mắt lóe lên tia sáng, Thượng Quan Băng Băng, ta sẽ cho người một con đường, nếu như người không làm ta thất vọng.

“Vậy để ta xem, người sống vì ta đến mức nào”

Tay đột nhiên buông ta, bình được cũng theo đó mà rơi xuống, không biết vì sao, tốc độ có phần nhanh đến không kịp.

Băng Băng không nghĩ nhiều, người vụt lao xuống theo đường rơi của bình được, tay vừa muốn đưa tay cầm lấy bình được, đột nhiên, một mũi tên không biết từ đâu lao tới với tốc độ kinh người, nàng chọn đưa tay cầm lấy bình được, đúng lúc, mũi tên cũng xuyên thẳng vào da thịt, người hoàn toàn đắm trong bể hồ lạnh buốt.

“Bùm”

Lãnh Phong bất ngờ nhìn nàng nhảy xuống hồ, chưa kịp định thần, tâm lại chấn động khi thấy mũi tên lao tới phía nàng, rồi lòng chợt nhói đau khi nhìn thấy nàng hòa vào hồ nước lạnh, không nghĩ nhiều, ngay tức khắc đã lao xuống dưới theo.

Mùa thu, nước lúc nào cũng trong và lạnh, nước trong Lãnh vương phủ, có khi còn trong và lạnh hơn nữa, dưới màn đêm đầy sao, mặt hồ trong ánh lên những tia sáng, liễu bên hồ rủ xuống khẽ lay, gió thỉnh thoảng có vài cơn nhẹ nhàng và tiếng lách tách của người bước dưới nước.

Nam nhân y bào đen như màn đêm, toàn thân ướt sũng, tà mị với gương mặt dính nước hút hồn, đôi mắt hằn lên giận dữ, trong tay ôm một nữ nhân, mỏng manh đã ngất lịm từ lúc nào.

...

Ngồi bên ngoài đợi Nguyệt thay y phục và băng vết thương cho nàng, Lãnh Phong như vẫn còn sống trong cảnh lúc đó, im lặng đến dị thường.

Tay đang cầm bình được này, vừa nãy đã chạm vào da thịt nàng, lạnh ngắt như không còn hơi ấm, vừa nãy, chính mắt hắn đã nhìn thấy, nàng vì cầm lấy bình được mà hứng chịu mũi tên ấy.

Ngay lúc ấy, tim không hiểu vì sao đau, lòng cũng không biết tại sao lại không hề hững như trước nữa, có lẽ ta đã thua, ta đã thua nàng rồi Thượng Quan Băng Băng.

Nguyệt cầm khay nước đã văng lên màu đỏ, đây là máu của tiểu thư, là máu thật chứ không phải giả, lần trước chịu mũi kiếm của tên thích khách kia, cũng chỉ là giả, nhưng lần này, chuyện gì đã xảy ra, tiểu thư, người đang nghĩ gì và từ khi nào, người lại bận tâm đến một người như vậy.

“Tiểu thư trúng độc, mũi tên trúng tâm, khó chữa, trừ khi...”

Lãnh Phong sau khi nghe từ nữ nói như vậy, sự lo lắng hiện lên trong mắt, không nghĩ được nhiều, bây giờ hắn chỉ biết, làm cách nào để cứu được nàng, cứu nàng khỏi cánh cửa sẽ cướp nàng đi kia.

“Nói”

Nguyệt nhìn chằm chằm Lãnh Phong, điều nàng sắp nói đây, hắn có thể làm sao, liệu từng giây thời gian, có thể làm con người này thay đổi.

“Cần bình được trong tay ngươi và máu của ngươi để kết hợp”

Lời nói vừa thoát ra, đã không còn lưu lại trong tai hắn, bây giờ, hắn chỉ nghe thấy lời nàng nói, nàng đã sống vì hắn 10 năm, chỉ nghe thấy lời ngạo mạn kia nói rằng, hắn chỉ thuộc về một mình nàng, phải, bây giờ hắn biết, hắn đã thuộc về nàng, có lẽ từ 10 năm trước, hắn đã thuộc về tiểu nữ nhi ấy rồi, chỉ là...điều ấy đã trốn mất vào nơi sâu nhất trong hắn, mà bây giờ mới chịu hiện ra.

“Như thế nào”

Nguyệt nghe Lãnh Phong nói vậy, theo thứ tự như con rối nói ra, hắn thật sự sẽ làm, mất đi thuốc, hắn sẽ không sống được, chẳng phải là tự chọn đường chết cho mình sao.

“Máu trước, thuốc sau”

Lãnh Phong không nói gì, đứng lên bước vào trong, muốn nhìn thấy nàng, hắn chỉ biết từng đó thôi, chỉ cần nhìn thấy nàng lần cuối, như vậy, dù có xa rời, cũng không là gì hết, chỉ cần nàng mãi như thế này, cao ngạo lãnh đạm mà sống, và hy vọng mai này, nàng sẽ tìm được nam nhân cho riêng mình.

Người con gái nằm trên giường, mái tóc ẩm ướt, đôi mắt nhắm lại, thỉnh thoảng lại thấy từng giọt mồ hôi đang toát ra khiến gương mặt nàng càng xanh xao yếu ớt đến đau lòng.

Tay không hiểu vì sao đưa ra, chạm nhẹ vào khuôn mặt kia, hắn thấy tim mình đập nặng nề, hiểu ra...thì đã chậm, lúc này... hắn lại muốn sống trên cuộc đời từng nhàm chán này lâu hơn nữa, để có thể bên cạnh nàng, lâu hơn một chút nữa thôi, phải...chỉ một chút thôi.

“Thượng Quan Băng Băng, nàng đã thảnh thơi”

Một giọt máu từ cổ tay chảy xuống, ấm nóng, tanh nồng rơi thẳng vào miệng Băng Băng, máu đỏ, nhuộm thấm tất cả, ngay cả đôi môi đã trắng bệch kia.

Nguyệt choáng váng nhìn cảnh tượng trước mắt, Lân Phong lạnh lùng cao ngạo cắt đứt mạch chủ của mình, ôm lấy tiểu thư đang ngất lịm, truyền từng giọt, từng giọt vào miệng tiểu thư, cảnh sắc này, trong mắt nàng lại chẳng thấy ghê tởm chút nào, đẹp...đẹp mỹ lệ lạ thường, dút ra hơi bằng hoàng, giọng vội vàng lên tiếng, nếu cứ để thế này, nàng nghĩ hắn sẽ chết thật mất.

“Được rồi, thuốc thôi, phải làm 7 lần như vậy”

Lân Phong lấy thuốc trong bình ra, còn không biết làm sao để cho nàng uống được, thấy nguyệt bước vội đi, rồi lại nhìn thấy đôi môi đỏ lên vì máu của nàng, đôi môi trước đây đã từng cả gan trêu chọc hắn, cho thuốc vào miệng mình, tay ôm chặt người con gái trong lòng, hắn tim đập mạnh, từ từ hạ xuống.

Chạm nhẹ môi nàng, mềm mại ấm nóng đầy dụ dỗ, muốn dừng lại để yêu thương, nhưng viên thuốc đắng trong miệng đã làm hắn tỉnh lại, tách nhẹ hàm răng trắng đều, đưa lưỡi đẩy viên thuốc từ miệng mình sang, ngửi thấy mùi máu của chính mình trong nàng, có gì đó len lỏi vào tim, bất ngờ vì cái lưỡi đang ngủ say không biết tại sao tỉnh dậy, rồi đẩy viên thuốc mới truyền sang một chút về bên hắn, đến khi hắn không biết như thế nào mà nuốt xuống mới tạm lặng im.

Lân Phong dời môi nàng, nhìn thấy đôi mắt sáng ngời như cười, và khóe môi hơi cong lên như thích thú, nàng nhìn hắn, trong mắt nàng bây giờ, sáng long lanh chỉ có hắn trong đó, suy nghĩ dừng lại, không gian như đứng lặng và thời gian như ngừng trôi, rồi đột nhiên, môi mỏng bạc tình nhanh chóng phủ xuống đầy mãnh liệt.

Nụ hôn lúc đầu, nhanh đến gấp gáp, mạnh trong từng cái hôn sâu, có tham lam đòi hỏi, có điên cuồng khuấy đảo, sau đó, lại nhẹ nhàng mềm mại, hai cánh môi như lưu luyến triền miên mà quấn lấy nhau không rời, những cái hôn đầy dứa như không dứt cứ thế phủ xuống như không bao giờ dừng.

Trong phòng, duy nhất ánh đèn len lỏi từng ngõ ngách, không gian riêng tư đầy bí mật, trên chiếc giường lớn, nam nhân đang ôm lấy nữ nhân, không ngừng phủ xuống nụ hôn như mưa trút, nữ nhân mềm mại như nín thở tay hắn, chỉ biết dựa vào chân và vòng ôm ấm áp.

Băng Băng cảm ngộp thở trong không khí như thế này, nàng sợ sẽ cạn khí mất nếu còn tiếp tục nữa, đưa tay bám chặt tay hắn, trái tim cũng hồi hộp không kém, ngạc nhiên vẫn còn chưa dứt khỏi, tâm trí ngày thường đã hoàn toàn trì trệ.

Lân Phong nhận thấy nàng sắp không chịu được, nhưng lại không đẩy hay đánh mình, cảm thấy có gì đó vui vui, rồi chợt nhớ đến nàng lừa hắn, lúc buông môi nàng ra, không quên cắn mạnh một cái.

Nhìn thấy nàng hơi thở biến đổi, có thể nhận thấy cái cắn nhẹ của hắn đã làm nàng khẽ run, nghĩ đến mình đã khiến nàng có những biểu hiện như vậy, cảm thấy hài lòng còn hơn khi đánh thắng trận, Lân Phong đôi mắt sáng mị hoặc nhìn nàng.

Băng Băng điều chỉnh cảm xúc trong giây lát, hừ nhẹ một cái, nàng không quên trả dũa.

“Máu ngon thật”

Lân Phong biết ý của nàng là gì, cúi thấp đầu, bên tai nàng nói nhỏ như không.

“Nụ hôn cũng rất ngọt”

Mắt to trừng mắt nhỏ, khí lạnh đối khí nóng, hai người một người tức giận bùng bùng, một người thì hững hờ như là vui thú, đôi mắt hẹp dài từ tà ác chuyển thành sâu sắc, nhận ra ánh mắt thay đổi, một ánh mắt mà trước nay chưa từng có, nàng tránh cái nhìn đi xuống cổ tay đang chảy máu.

Băng Băng lấy được và cuộn băng, vừa bôi thuốc, vừa nói lời cao ngạo như ngày thường.

“Ta đã uống máu của ngươi, ngươi cũng đã nhận thua, từ bây giờ, ngươi đã trở thành nam nhân của ta, nhớ đấy”

Giọng nói từ trên truyền xuống, nghe như là lời nói sâu thẳm từ đâu phát ra, âm điệu nhẹ nhàng, chập chập từ tính, thâm trầm chứ đừng trong lời nói, với không gian này, lại gợi lên biết bao cảm xúc kì lạ.

“Sao lại lấy nó, cứ để nó mất đi”

Băng Băng sau khi nghe hắn nói vậy, động tác băng bó vẫn như cũ, chỉ khác là lời nói, hoàn toàn khác hẳn ban đầu.

“Ta đã nói, ngươi là người của ta...”

“Ngươi yêu ta sao”

Nhìn thẳng vào mắt hắn, môi muốn động, nhưng không biết nói gì, nàng yêu hắn sao, nàng còn chưa biết yêu là gì, thì làm sao có thể biết có yêu hắn không, nếu vậy, hắn liệu có yêu nàng.

“Ngươi thì sao”

Lãnh Phong nghe nàng hỏi vậy, cảm thấy có chút ngờ nghệch trong lời nói vừa rồi, nàng lạnh lùng lãnh đạm, tinh thông am hiểu mọi việc, nhưng nàng lại không biết viết chữ yêu như thế nào, mà có lẽ trước đây, hắn có lẽ cũng như nàng.

Phải, trước đây, hắn chỉ biết bản thân mình, không để mình vì người khác mà bận tâm, nhưng nay đã khác, hắn có thể chết vì nàng, có thể sẽ hình thành thói quen nhìn nàng cười nói, nhìn nàng trên mái đình trong làn gió như người lang bạt, nàng không biết, bất quá không sao, hắn sẽ nói cho nàng hiểu, từng chút, từng chút một.

“Phải”

Hắn yêu nàng, nghe lời công nhận ấy, nàng lại không thể không quan tâm như trước, vừa rồi, hình như trái tim đã đập loạn 1 nhịp, nó hình như đang đập mạnh hơn bao giờ hết, lúc hắn đồng ý, giọt máu chảy vào miệng mình, lúc nụ hôn diễn ra, tim, cũng đã từng đập mạnh như vậy, như vậy, là thế nào, nàng không biết, thật sự khó hiểu.

Mắt nhìn sâu vào đôi mắt đen kia, nàng lời nói không nhanh không chậm, cũng không còn lạnh nhạt hờ hững như trước.

“Không biết, khi nào biết nói sau”

...

Lãnh Vương phủ ồ ào náo nhiệt để chuẩn bị cho chủ nhân xuất trận, tin Lãnh Phong đánh giặc đã truyền khắp kinh thành, không khí nhộn nhịp như người đi hội, đối lập với không khí ấy, Lãnh Phi Các lại tĩnh lặng như không có gì xảy ra, đáng lẽ, vương phi mới là người bận rộn nhất chứ.

Băng Băng nhìn mọi người, chân tay liên tục, mỗi người một việc, luôn tay luôn chân từ mấy mấy ngày nay đến giờ, Lãnh Phong xuất quân, nàng cũng đã có dự định cho riêng mình.

Lãnh Phong lạnh nhạt ngồi trên ngựa, tâm đang muộn phiền không thôi, mắt thỉnh thoảng nhìn về phía con đường dẫn đến Lãnh Phi Các, nàng lẽ nào, lại không ra tiễn hắn dù chỉ một lần.

Từ ngày gặp trên mái đình đến nay, hắn trăm công nghìn việc không thể gặp nàng, mà nàng, cũng chẳng đến gặp hắn lần nào, vương phi, nàng đang định làm gì vậy chứ, chẳng lẽ nàng nghĩ như vậy là xong sao, thắng được ta, là cứ im lặng thế này sao, ta làm sao có thể để nàng vừa ý nguyện, nghĩ đến đây, hắn khoe môi kẻ cong đầy thâm ý.

Thượng Quan Bằng Bằng đứng trên mái nhà, nhìn đoàn người bắt đầu khởi hành, chân muốn chuyển nhưng lại cứ đứng yên như đá, mấy ngày nay, nàng đã cho người điều tra việc sát sát, hung thủ, quả thật là không ngờ, bất quá, nàng không vội.

Nhưng không hiểu vì sao, nhìn hân dờ xa, lòng có gì đó không nở, như thể đang đánh mất thứ gì đó, xa vời đến nỗi không nắm bắt được, đúng vậy, Lãnh Phong, từ trước đến nay, nàng hình như chưa từng nắm bắt được hân.

Hai người, một người như là đợi chờ, còn người kia như là phân vân, cảnh sắc, vẫn diễn ra như cũ, đám người vẫn khởi hành, người đứng nhìn thì vẫn đứng nhìn, gió lay làm tung vạt áo nguyệt sắc, mái tóc hơi lay, trong mắt nàng, bây giờ đã khác trước, từ lúc nào, đã trở thành như thế này, bất cứ chuyện gì liên quan đến hân, nàng đều sinh lòng như vậy.

...

Bằng Bằng nằm trên ghế tựa, đôi mắt nhắm lại như đang ngủ say, chuông gió vẫn lay, gió vẫn thổi, không khí xung quanh thoang thoảng vẫn có hương hoa nào đó.

Lãnh Phong đã đi được 5 ngày, mọi chuyện, vẫn diễn ra bình thường, chỉ khác là, tâm trạng nàng, nay lại hay thất thường đến kì quặc, phải, bản thân nàng cũng thấy vậy, ngày hôm trước, không hiểu vì sao lại tức giận vô cớ, còn có lúc thấy muộn phiền không biết nguyên nhân, ngồi ở mái đình, cũng không còn thanh tịnh như trước, đặc biệt là mỗi khi đêm về, trước lúc đi ngủ, gương mặt hân chợt hiện lên, muốn xua tan nó đi, nhưng chẳng lúc nào thành công.

Nàng không hiểu tại sao lại như vậy, hân cứ hiện lên, rồi lại nhớ đến, nhớ đến, lại cảm thấy bức bối khó chịu, có lúc, muốn được nhìn thấy hân, nhưng có lúc, lại thấy ghét hân đến không biết tại sao lại như vậy, có lẽ...

“Tiểu thư, có tin từ vương gia”

Nguyệt thay đổi cách gọi đối với Lãnh Phong, không phải tự xưng lại như thế, mà nàng biết, tiểu thư đã chấp nhận Lãnh Phong, chỉ là chính người cũng chưa kịp nhận ra.

“Chuyện gì”

Nàng rất tò mò, không biết sau khi nghe tin này, gương mặt lãnh tình kia sẽ như thế nào, bình lặng hay gợn sóng, thờ ơ hay quan tâm, tiểu thư, nàng sẽ làm gì.

“Vương gia bị trúng độc, tình trạng có vẻ khó khăn”

Lãnh Phong trúng độc, hân trúng độc, nhưng độc gì, liệu có nguy hiểm đến tính mạng, với trình độ y của mấy lão triều đình, hân sẽ chẳng có tương lai sống sót gì hết, nàng nghi vấn, chẳng lẽ cổ đại này lại chỉ biết dùng độc để giết người, nhưng lại nghĩ, với võ công của hân, chỉ sợ lại gần cũng khó hướng chỉ là đã thương, cảm thấy bồn chồn pha lẫn lo lắng, rồi hình ảnh hân nằm trên giường bệnh làm bụng dạ nàng không yên, nếu như không chữa được, vậy chẳng phải...

Nguyệt không thấy tiểu thư hỏi han gì mà chỉ im lặng, còn nghĩ mình đã phán đoán sai, nào ngờ, tiểu thư không nói không rằng, bước chân như vội vã mà phi ra khỏi phòng, chỉ để lại câu nói khiến nàng ngơ ngơ.

“Đuổi theo”

Nguyệt nghe vậy, ngơ ngếch chạy, chỉ thấy suy nghĩ mơ màng, đây là lần đầu tiên nàng thấy tiểu thư quan tâm đến một người, đã vậy còn quan tâm ra mặt như thế, Lãnh Như Phong, người rất may mắn đấy.

Cách đó không xa, có hai người, hai hướng khác nhau như chết lặng nhìn hướng vấy đỏ đã không thấy thân ảnh đâu nữa, đôi mắt chứa đựng những đau thương da diết của mối thâm tình sâu nặng, rồi thoáng cái cũng vụt mất cùng hướng đó.

Bằng Bằng phi ngựa dẫn trước đoàn người gồm 3 người, Nguyệt, Vô Ảnh và Huyết Tinh, gió mạnh thổi qua, mái tóc hòa cùng làn gió đến đẹp mắt, vạt áo nguyệt sắc, như đóa hoa đang nở rộ.

...

Màn đêm buông xuống, mưa rơi như trút, lá cây xào xạc, tiếng mưa nghe như lời hối thúc nào đó, mang đến cho người ta một sự cô đơn không thể gọi tên.

Doanh trại của Long triều, một mảnh yên tĩnh như không người, mấy cây đuốc sáng thấp ở mọi nơi, thỉnh thoảng lại thấy vài người đi tuần và đổi phiên cho nhau, trong bóng đêm, 4 thân ảnh chia làm 4 hướng, lặng lẽ hòa vào cùng màn đêm rồi biến mất không thấy tung ảnh đâu.

Lều của tướng quân, to nhất và cũng nhiều người canh nhất, ngoài cửa có 4 người, xung quanh gần lều, binh sĩ cũng thường xuyên đi tuần hơn.

Bốn người đứng canh ngoài cửa, không hiểu vì sao lại thấy gió mạnh hơn, có điểm lạnh lạnh hơn trước, nhìn lên trời, bầu trời tối đen như mực, xung quanh, cũng chẳng thấy có gì bất thường, chỉ là bọn họ không biết, trong vài giây ngắn ngủi, một thân ảnh đã vụt vào lều trong tích tắc, không tiếng động, không hơi thở mà ẩn mình như ma quỷ của bóng đêm.

Mun:

P/S: Tập 6, chưa nghĩ ra hết nên chưa giới thiệu được, nhưng Mun đang phân vân viết cảnh XXYYZZ lần đầu của 2 anh chị thì viết chi tiết hay thoáng qua? Mọi người cho Mun ý kiến nha.

7. Tập 6: Ta Yêu Người

Tập 6: Ta Yêu Người

Mưa rơi tí tách, nặng hạt như không muốn dứt, tiếng gió lao xao, lá cây rì rào, mưa mang đến cho tâm hồn mỗi người, một cái gì gọi là nhớ thương.

Trong lều, ánh nến không đủ làm sáng tất cả, nhưng cũng đủ nhìn thấy, bên cây nến, một nam nhân đang ngồi tựa trên ghế lông, lưỡi biếng tà mị, 1 tay chống đầu, 1 tay đặt lên sách, đôi mắt hẹp dài như đêm đen không nhìn vào quyển sách trên tay mà lại nhìn về hướng người vừa mới vào, đôi mắt hiện lên sự vui mừng cùng khóe miệng khẽ cong như đang cười.

“Đến”

Thân ảnh vừa mới vào, mái tóc đen dài buông thả, váy áo đỏ rực mang theo khí lạnh của quãng đường đã đi, cũng không biết đã ướt từ bao giờ, trên gương mặt tuyết sắc còn vương lại vài giọt nước mưa, chân bước về phía người nam nhân đang ngồi quan sát mình này giờ, giọng lạnh nhạt nhưng chứa đầy sự quan tâm mà lên tiếng.

“Chưa chết”

Lãnh Phong nhìn gương mặt hồ hững đang ở trước mặt mình, nghe nàng nói vậy, tiếng cười hào sảng tuôn ra, cổ tình trùng độc, cổ tình để tin này lộ ra ngoài, hần cổ tình chờ nàng đến bên hần, nhưng hần không ngờ, nàng lại đến nhanh như vậy.

“Nàng quan tâm ta sao”

Bằng Bằng nhìn thấy Lãnh Phong không sao cả, lo lắng nổi lên cũng dần lắng xuống, nghe hần bị thương, lòng đã không yên, trên đường chỉ muốn đi nhanh hơn nữa để đến gặp hần, khi hạt mưa tạt vào mặt, lại thấy nhớ đến hần nhiều hơn, nhưng khi gặp lại, cũng không biết nói gì thêm.

“Hừ”

“Đợi ta”

Thấy Lãnh Phong đứng lên, Bằng Bằng cởi áo khoác đã ướt nhẹp hết từ khi đang trên đường đi, lúc hần quay lại, trên tay cầm bộ đồ màu đen, nàng nghĩ là của hần.

Thay bộ đồ đã ướt ra, Lãnh Phong trên tay cầm cái khăn bông, mỉm cười nhìn nàng, tay còn vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, nàng làm như không để ý, nhưng cuối cùng vẫn ngồi xuống chỗ ấy, cảm giác ấm áp, còn có thêm mùi luân hương không khó ngửi, sự lạnh lẽo hơn nửa ngày đi dưới mưa cũng giảm đi rất nhiều.

Đột nhiên có bàn tay chạm vào tóc, theo sau đó là khăn bông nhẹ nhàng lau khô tóc mình, không nói gì cả, nàng cứ ngồi im như vậy để hắn giúp mình, cũng không hiểu vì sao, khi hắn chạm vào, lại không cảm thấy chán ghét như trước nữa.

“Sao không để tạnh mưa rồi đi”

Nghe giọng nói có phần trách móc và không vừa lòng của hắn, nàng chính là cảm thấy, lòng như có dòng nước ấm chảy vào, nhẹ nhàng xóa đi sự cô đơn lạnh lẽo, người như có ai đó vỗ về an ủi yêu thương, điều mà trước đây, nàng đã nghĩ là chỉ có những ai yếu đuối mới có thể như vậy, nhưng không ngờ, chính bản thân mình cũng có lúc như thế này.

“Tưởng người chết rồi”

“Ta chết, vậy ai sẽ bồi nàng”

“Hừ, biết vậy là tốt”

Tay đột nhiên bị cầm, rồi được ử trong tay hắn, Băng Băng quay người nhìn sang, hắn đang làm ấm tay mình trong bàn tay to của hắn, cảm thấy như vậy cũng không chán ghét lắm, ngược lại, nàng chợt nhận ra, tay hắn, to và ấm hơn mình rất nhiều, rồi bỗng nhiên, nàng cảm thấy mình thật nhỏ bé trước hắn.

“Lạnh không”

“Không”

Lãnh Phong nhìn nàng đang bên mình, gương mặt chỉ vài ngày không gặp này đã khiến hắn nhớ đến không thôi, lòng không yên, tâm không lặng, hình ảnh nàng cứ hiện lên, thỉnh thoảng lại nhớ đến giọng nói đầy cao ngạo, khuôn mặt hờ hững cùng bóng hình lạnh nhạt, hắn không biết, từ khi nào hắn lại trở lên như vậy, mặc dù biết rằng, nàng sẽ không sao, nhưng lòng vẫn không thôi lo lắng, đưa tay ôm lấy nàng, hắn trầm ấm phát ra lời sâu kín.

“Ta đã rất nhớ nàng, Băng nhi”

Băng Băng tựa vào ngực hắn, nghe thấy tiếng tim đập rộn ràng, có mùi hương của hắn đang bao quanh mình, thấy bình yên trong lòng, mắt bất chí không kiềm được, nhắm lại và thả mình trong lòng ngực của hắn.

Có lẽ nàng đã biết, cảm xúc trước đây là gì, xa lại nhớ, không yên, cô đơn, rồi hệt hẫng, nhưng lúc gần, chỉ có thể biết ở trong lòng, thấy vui khi gặp, cảm giác hài lòng khi nhìn thấy người ấy vẫn bình yên, có lẽ, nàng cũng như hắn, nàng cũng là người thua, Lãnh Phong, ta đã thua người rồi.

Lãnh Phong bế nhẹ Băng Băng lên, đặt nàng xuống giường có trải lông thú màu đen, cho nàng tựa vào mình, hắn đôi mắt tràn đầy ôn nhu nhìn nàng.

Nàng khi không mở mắt, gương mặt không chút đề phòng là như vậy, hắn thấy nàng bây giờ, đang trong lòng hắn như con mèo ngoan ngủ yên giấc mộng, chưa bao giờ, hắn thấy gần nàng như vậy, biết nàng lo lắng cho mình mà mưa gió không ngại quãng đường dài chạy tới, khi nhìn thấy nàng, sung sướng như vỡ òa trong tim, hắn cảm thấy hạnh phúc, hạnh phúc mà trước đây chưa bao giờ biết đến.

Vuốt mái tóc mềm như suối nước, cảm xúc yêu thương dâng lên, người con gái trong lòng này đã khiến hắn thay đổi, biết yêu biết nhớ, biết đau biết chờ, Thượng Quan Băng Băng, ta muốn nàng, sẽ mãi mãi bên cạnh ta như lúc này.

...

Băng Băng mở mắt, hình ảnh đầu tiên nhìn thấy là gương mặt phóng đại hết cỡ của Lãnh Phong đang ở trước mắt mình, nàng còn nhận thấy, mình bây giờ vẫn đang ở trong vòng ôm của hắn, tim trong lồng ngực...đập thật nhanh, hắn ở bên cạnh lúc nào, sao nàng lại không biết.

Bật người dậy, lúng túng hiện lên trong mắt, nàng bị làm sao vậy, mọi ngày chỉ cần một tiếng động cũng đủ tỉnh, vậy mà bị hấn bế, bị hấn ôm như gối ôm cũng không biết, đã vậy còn ngủ một giấc trọn vẹn không hề phòng bị, có khi nào hấn đã cho nàng thuốc mê không vậy.

Băng Băng không hề biết, hành động của mình này giờ đều lọt vào mắt Lãnh Phong, hấn khỏe môi cong lên, đôi mắt nhìn nàng đầy thích thú, Vương Phi của hấn, nàng cũng thật dễ thương.

Băng Băng vừa điều chế được cho Lãnh Phong vừa nhíu mày khó hiểu, loại độc này, không quá khó để nhận biết đến như vậy, đặc biệt là người nham hiểm như Lãnh Phong, nàng không nghĩ hấn lại dễ dàng trúng độc này, cảm thấy chuyện này có gì đó kì lạ.

“Tiểu thư”

“Tìm được chưa”

“Đã phát hiện người khả nghi, vẫn đang điều tra”

“Ừm, Lãnh Phong đâu”

Nguyệt nghe nàng hỏi, gương mặt ngu ngốc và đờ người nhìn, làm như là câu hỏi vừa rồi lạ lắm không bằng, nhưng quả thật rất kì lạ, nàng cũng sắp thành ngốc tử rồi, tiểu thư hôm nay, lại quan tâm đến vương gia đang làm gì.

“Người hỏi vương gia”

Nàng hỏi hấn làm gì, sao lại phải hỏi hấn, hấn ta thì có liên quan gì đến nàng, khi Nguyệt hỏi lại, cảm thấy không vui trong lòng, Băng Băng gương mặt thoáng lạnh đi, người cũng vụt đi ra ngoài, nhìn nàng bây giờ, tốt nhất là không nên đụng vào, còn không thì mất mạng cũng không biết vì sao, đáng sợ, thật đáng sợ.

Đứng trên đồi nhìn xuống, những cái lều trắng như những chiếc nón lá Việt Nam, màu trắng tinh khôi mang nét đẹp Á Đông đặc trưng, bao phủ xung quanh, là rừng cây và sông suối, đột nhiên nghe thấy tiếng động vật nào đó râm ran kêu lên, hay là tiếng gầm rú nào đó vọng lại, thì chuyện đó cũng là rất bình thường.

Băng Băng trong lúc tĩnh lặng chợt nghe thấy bên tai, tiếng nước chảy róc rách tí tách vui lạ, hứng thú, nàng phi thân theo hướng mình nghe được, hợp ý, nàng đang muốn gột bỏ bụi đường ngày hôm qua.

Cảnh sắc hiện ra trước mắt cứ ngỡ chỉ có ở trên tiên giới, tất cả mọi nơi, đều là màu xanh của lá rừng, ánh nắng len lỏi qua khe hở cũng những lá cây tạo thành từng tia nắng nhỏ, sống động đang tỏa ra khí trời, nó như một ánh đèn nhẹ dịu dàng ấm áp, xua tan đi những lạnh lẽo cô đơn, ở giữa, một thác nước nhỏ từ trên núi đổ xuống, khi nắng mặt trời chiếu vào, như một dải bạch kim huyền ảo, nước hồ trong veo đến mức có thể nhìn thấy những hòn đá dưới đáy, điều kì lạ hơn, đây là một suối nước nóng, càng kì lạ hơn nữa, là tại sao Lãnh Phong lại ở đây.

Nước bốc lên hơi nóng, gió thổi đi mang hơi ấm kì lạ, tiếng lá cây, nước chảy, gió lay, róc rách, tất cả như hòa thành một bản nhạc giao hưởng tịnh tâm người nghe, Lãnh Phong đang ngồi đó, mái tóc buông thả đen dài, nhìn hấn ở phía sau, cảm thấy hấn đang rất thư giãn.

“Lại đây”

Nàng dĩ nhiên là không có gì phải e ngại, dù hấn có khóa thân trước mắt thì cũng như vậy thôi, nhưng không hiểu vì sao, khi nhìn thấy hấn ngay trước mắt, cảm giác hồi hộp khó tả, nhất là trong lúc hấn chỉ khoác áo lót và để lộ lồng ngực như thế này.

“Sao người lại ở đây”

Lãnh Phong mỉm cười, hấn mới là người lên nói câu này, vừa mới bàn chính sự xong, thấy khó chịu trong người, hấn tìm đến nơi này, vốn dĩ định mai sẽ dẫn nàng tới, nào ngờ nàng lại đột nhiên xuất hiện.

Băng Băng ngồi xuống thành hồ, hai chân buông thả xuống dưới, vạt áo bay bay trong gió, giữa cảnh sắc này, nhìn nàng mờ ảo như một tiên nữ đang nghịch nước dưới trần gian, Lãnh Phong đột nhiên đưa tay chạm vào chân nàng, Băng Băng không vừa lòng lên tiếng.

“Làm gì”

“Thử xem”

Lãnh Phong thấy Băng Băng không nói gì, tay lại tiếp tục tháo giày, bỏ đôi hài màu đỏ lên bên cạnh, hần nhẹ nhàng tháo vớ chân ra, Băng Băng nhìn người nam nhân trước mắt, đôi mắt cảnh giác hoàn toàn biến mất, nàng bắt giắc, khoe môi khẽ cong như cười, môi đỏ hồng lên tiếng.

“Lãnh Phong”

Lãnh Phong nghe nàng gọi, để đôi vớ vừa tháo lên thành, cho chân nàng ngâm xuống nước, vừa mới ngẩng mặt lên, thấy nàng mỉm cười nhìn mình, lời nói phát ra như chuông ngọc tỏa sáng.

“Ta yêu người”

Băng Băng nói dứt câu, tay để lên vai hần kéo về phía mình, theo đó, nụ hôn nhẹ nhàng cũng được đáp xuống, nhưng ngay lập tức, hai môi vừa chạm vào đã buông ra, nhìn thấy hần giạt mình chân động, nàng cười ra tiếng đầy thích thú.

Lãnh Phong sau khi định thần, thấy nàng tà ác nhìn mình bị bất ngờ, không vừa lòng, hần ngay sau đó kéo tay nàng xuống, nụ hôn mãnh liệt phủ lên môi nàng, giữa khung cảnh đầy thơ mộng, hai người một đứng một ngồi, truyền cho nhau nụ hôn đầy mật ngọt, xung quanh họ, ấm áp đã xóa tan tất cả.

...

Vô Ảnh tựa người đứng trên cây, đôi mắt xa xăm nhìn về hướng nào đó, chứa đựng trong mắt, là đau khổ, dằn vặt, là mong chờ và tưởng niệm, nàng trước đây vốn hồ hững, nhưng nay đã hiện lên sự quan tâm, lạnh nhạt coi thường tất cả, nay lại để hần ta trong mắt, trái tim vốn dĩ hoàn toàn đóng băng, bây giờ băng kia đã tan đi mất rồi, nàng đã yêu hần ta, người nam nhân kia chứ không phải hần.

Nếu như năm ấy không gặp nàng, hần bây giờ sẽ không vướng bận nhiều như thế này, nếu năm ấy nàng không nhìn hần, hần đâu phải chỉ biết duy nhất một ánh mắt như lúc này, năm ấy, trời đang đổ cơn mưa, bầu trời tối sầm và tiếng sấm chớp vang dội, gió lạnh như đóng băng tất cả.

Tại phiên chợ nô lệ, một đứa trẻ trên người chỉ choàng một cái khăn màu đen, tối tăm như đôi mắt của nó vậy, mọi người phía dưới nhìn nó, ánh mắt hiện lên vẻ diễu cợt và soi mói như một món hàng, những tiếng cười ghê tởm, những lời bàn tán kinh bỉ, tất cả những điều đó, cho đến bây giờ vẫn ám ảnh không thôi, nhưng, nó chợt thấy, trong tất cả những thứ thối nát này, có một ngọn lửa đỏ rực đang thiêu cháy tất cả, rồi khi đôi mắt ấy nhìn về phía nó, nó thấy người mình như có hơi ấm nào đó bao lấy tất cả, có lẽ là như vậy, nên khi ngọn lửa vô tình bước đi, nó đã không ngại mà chạy theo, chạy theo mãi cho tới tận bây giờ.

Băng Băng, Thượng Quan Băng Băng, ta phải làm gì bây giờ, trong khi tất cả, đều đã chất đầy hình bóng nàng.

Tim như vỡ tan thành trăm mảnh, đau, hần cảm thấy đau và lạnh lẽo, miệng vô thức gọi tên nàng, bên khoe mắt, hình như có gì đó chảy ra, nóng bỏng đầy nhức nhối.

“Băng Băng...”

Tại một khách điểm cao cấp, không khí như lắng đọng, đám người của thái tử Đông triều, mắt to mắt nhỏ nhìn Độ Cô Mị đang trên giường, sáng nay nhận được được từ người của Thượng Quan Băng Băng, sau khi tìm hiểu kỹ thì mới cho uống, vậy mà sau 3 canh giờ, vẫn chưa thấy nàng tỉnh.

Độc Cô Dạ nhìn ra cửa sổ, thẳng tắp phía trước là cây cối và sông suối, khác với những người ở đây, chỉ có hần là biết Độ Cô Mị đã an toàn, nhưng hần không tin, Thượng Quan Băng Băng lại dễ dàng tin tưởng như vậy, nếu đã dùng Mê Diệp Thảo, thì chỉ còn 2 tuần nữa là tới, Thượng Quan Băng Băng khi nhận ra, không biết sẽ cảm thấy như thế nào, hần đột nhiên cảm thấy hứng thú về chuyện này.

...

Lãnh Phong cầm chén rượu, mắt khẽ nhú lại, sau đó mới đưa lên môi từ tính uống, nhìn nàng đang đọc sách bên mình, nhớ lúc bên hồ suối, nàng vẫn làm ra vẻ cao ngạo mà nói tiếng yêu, hần bất chi không kiềm được mà cười ra tiếng.

“Ha ha ha”

Bằng Bằng mắt dời trang sách đang đọc, nhúu mày nhìn nam nhân tự dưng phát khùng, hẳn ta có phải bị bệnh rồi không, đang định lên tiếng thì dừng lại, mắt hơi liếc đi hướng khác, bắt gặp ánh mắt của hắn cũng đang nhìn mình, rồi bỗng nhiên, ngọn nến vụt tắt.

“Soạt...”

Trong bóng đêm, ánh trăng ngoài kia, len lỏi vào lều vài tia sáng dị thường, gió khê thổi, đùng đưa vài tán cây, lá lao xao cùng tiếng kêu của loài động vật không biết từ đâu vang tới.

Bằng Bằng mắt mở to nhìn người phía trên mình, tên nam nhân đáng chết, hẳn ta đang làm gì thế này, giám có hành động vô lễ với nàng, môi muốn mở, nào ngờ còn chưa kịp nói ra thì đã bị nuốt lại.

Lãnh Phong áp người gần nàng, môi nhanh chóng cuốn lấy cánh môi gợi cảm, nhìn thấy đôi mắt nàng hiện lên tia giận giữ, hắn càn rỡ tách môi ra, lưỡi nhanh chóng đưa vào càn quét, đảo qua đảo lại, tìm thấy cái lưỡi dính hương đang cố ý trốn tránh, lưỡi chạm lưỡi nàng, vuốt ve quăn lấy mà liếm lộng, cảm nhận nàng 2 tay bám chặt vai hắn, cố ý mút nhẹ, nàng toàn thân run lên.

Lãnh Phong hài lòng khi thấy biểu hiện của nàng, như được khích lệ, hắn liên tiếp trút xuống những nụ hôn sâu mạnh đến mụ mị đầu óc, tiếng thở dốc, tiếng rên nhẹ vì không kiềm được mà phát ra, trong không khí đầy mờ ám này, nó lại càng khiến người ta dễ sinh ảo tưởng.

Người đứng ngoài từ nãy giờ, mắt hiện lên tia gian xảo, lưỡi đao sáng chột lóe lên, chân vừa mới phi tới cửa, còn chưa hiểu rõ chuyện gì, chính giữa tim đã bị cắm một thanh đao nhỏ, mắt hiện lên tia kinh hoàng, người cứ thế ngã xuống mà không thốt lên được lời nào.

Lãnh Phong tay vừa phóng đao thu lại, làm như không có gì xảy ra mà tiếp tục công việc của mình, môi vẫn tham lam đòi hỏi người con gái như đã mất sức lực mặc cho mình chiếm lấy, thấy nàng có vẻ không chịu được nữa hắn mới từ từ rời môi nàng ra, như còn mê đắm, hắn luyến tiếc liếm nhẹ đôi môi đã đỏ ửng của nàng.

Nàng trong lòng mình đang hé môi thở gấp, toàn thân dựa hẳn vào hắn, hai má hiện lên màu hồng hiếm thấy, đôi mắt thấp thoáng sương mai đầy kiêu gợi, nhất là đôi môi sưng đỏ đang hé mở như cố tình trêu chọc hắn, cảm thấy trong lòng như có gì đó trào dâng, khát vọng sâu thẳm như đang bùng cháy.

Bằng Bằng sau khi lấy lại được hơi thở, cảm nhận được ánh nhìn như đang hâm nóng tất cả, nàng đưa mắt nhìn lên, thấy hắn, đôi mắt đen như vực sâu nhìn mình, bỗng dưng, ánh nhìn của hắn làm trái tim nàng, đập mạnh như trống dồn trong lồng ngực, đầu óc, như đang tạm dừng hoạt động, khi đôi môi một lần nữa hạ xuống thì...

“Thưa tướng quân”

Tiếng ồn ào bên ngoài đã hoàn toàn dập tắt không khí ám muội trong phòng, ánh lửa cháy bùng soi sáng tất cả, ngay sau đó, cửa lều được vén lên, chỉ thấy Lãnh Phong bước ra, mặt xám lại như mây đen che phủ rồi mạnh tay đóng cửa lại.

“Rầm”

Binh lính im phăng phắc, bọn họ không biết mình đã làm gì sai hay không, nhưng chính là bọn họ lo cho tướng quân, sao bỗng nhiên tướng quân lại nổi giận thế này, cứ như là chính bọn họ đã làm người nổi giận, chuyện gì vậy....

Ngày hôm ấy, mọi chuyện tạm dừng, tất cả binh lính đều bị đuổi về chỗ của mình, trong đó, cũng có tướng quân của họ, không ai biết rằng, lúc bọn họ vừa tan, tướng quân của mình cũng phải đi ngủ nhờ chỗ của người khác.

Cái chết của 1 trong 4 phó tướng Sưu Bình tối hôm đó đã được giải quyết, mọi người thật không ngờ, người hiền lành như vậy lại có thể làm gian tế suốt 10 năm qua, không chỉ vậy, hắn lại còn cả gan ám sát tướng quân, nếu tướng quân chết, người được lợi trước mắt chẳng phải là Vân quốc sao.

Bằng Bằng tựa người trên nệm lông nghe Nguyệt trình bày, người của nàng mà cũng giám động vào, Vân quốc chẳng phải là tự tìm đường chết rồi sao, muốn lấy mạng hắn, nàng cho bọn chúng chìm trong biển máu.

Ngày hôm sau, hai người thân cận trong truyền thuyết của ATuLa là Sát và Tử đã tìm đến Vân Quốc, thảm họa diễn ra sau đó 3 ngày, tầng lớp quan lại chủ chốt của Vân Quốc trong 1 đêm đã bị giết toàn bộ, hoàng cung máu chảy thành sông, tiếng la hét khóc than, đầy kinh hoàng và đáng sợ, như bài ca bất hủ vang vọng suốt mấy tiếng.

Có người nói, đó là do trừng trị của ông trời, có người nói đó là ngày diệt vong của Vân Quốc, cũng có người cho rằng, lão hoàng đế đã mang lại tai ương này khi khiêu chiến với Long triều, vài ngày sau, Vân Quốc dần biến mất trên lục địa, nơi đây thành vùng đất bỏ hoang không người thống trị, dĩ nhiên, quân đội Long triều đang giao chiến đã chiếm được lợi thế nhất.

Lãnh Phong, tam vương gia Long triều, khí thế hào hùng đầy oanh liệt, đã dẫn đầu đội quân thiện chiến của Long quốc đánh tan quân đội Vân triều, tiến thẳng vào triều đình Vân Quốc thống nhất hai nước làm một, từ trước đến nay, thắng làm vua, thua làm giặc, điều ấy đã là một việc hiển nhiên, vì thế, không ai sinh ra một lời bàn cãi, lúc đội quân vào hoàng cung để đóng đô nghỉ ngơi, thì ở Long triều cũng đang ăn mừng cho chiến thắng này.

Không một ai biết, người có công lớn nhất là ai, cũng không ai nghi ngờ, là tại sao đầu của hoàng đế Vân quốc lại treo ở trước cửa thành, phía sau còn viết một chữ tử bằng máu đỏ tươi, có lẽ cũng chính là như vậy, nên mới có những lời bàn tán về thần thánh như thế này.

Lãnh Phong nhìn Bằng Bằng đang đứng trên đỉnh chòi, chân nhẹ điểm lao về phía nàng, hẳn biết, chuyện này nhất định không phải do người nào ngu ngốc làm ra, bởi vì như thế chẳng khác nào là đang giúp hắn, giúp hắn, hiểu điều hắn cần, có lẽ chỉ có một người, chính là người con gái đang cô độc đứng trên kia, hẳn không muốn hỏi, vì hắn muốn tự nàng nói ra.

“Lãnh Phong”

“Ừ”

“Nếu một mai ta dời xa, ngươi sẽ quên ta”

Lãnh Phong nắm chặt tay nàng, nếu nàng dời xa, hẳn tại sao lại chưa nghĩ đến chuyện này, hình như từ lúc bắt đầu, hắn chưa hề nghĩ sẽ có ngày xa nàng.

“Ta sẽ không để điều đó thành hiện thực, giang sơn này, chúng ta cùng nhau du ngoạn”

Bằng Bằng nghe hắn nói vậy, người vô thức dựa vào, mắt cũng thoáng dịu đi, nàng nói với hắn, giữa đất trời mệnh mông rộng lớn, tiếng nói không còn lạnh nhạt như trước, trong đó chứa đựng ý nghĩa như một lời thề nguyện.

“Ngươi sẽ ở bên ta”

“Phải, mãi mãi”

...

Lãnh Phong cho mở tiệc để ăn mừng chiến thắng, những quý tộc Vân Quốc cũng được phép đến dự, tướng giỏi tài ba sẽ được chọn nữ nhân Vân quốc nếu họ muốn, nữ nhân Vân Quốc dù gì cũng được xưng là mỹ nhân không kém Long triều.

Bằng Bằng vẫn như thường ngày, váy áo đỏ rực, mỹ lệ sáng chói, ngồi bên cạnh nàng, Lãnh Phong một thân trường bào đen tuyền, gương mặt anh tuấn đầy tà mị.

Các tướng cũng không có lời dị nghị gì khi nhìn thấy ngồi bên cạnh tướng quân mình là một nữ nhân, bọn hắn biết, người con gái ấy là ai, bọn chúng càng biết, tướng quân lạnh lùng cao ngạo có bao yêu thương đối với nàng.

Đại diện, không khí hào sảng sáng rực một góc trời tối tăm, tiếng cười nói, lời ca tụng xưng hô, rượu chúc mừng thành kính, một bầu không khí vui mừng của chiến thắng vang dội.

“Tướng quân, hãy cho mỹ nữ Vân Quốc vào để thưởng thức”

Phó tướng Giao Tinh sáng khoái nói lên yêu cầu, nhanh sau đó, mọi người cũng đồng ý tán thành, Lãnh Phong nhìn Bằng Bằng, thấy nàng mắt khê híp lại, vẫn từ tính uống chén rượu của mình, không quan tâm lời đề nghị, gật đầu đồng ý.

Rất nhanh sau đó, tiếng nhạc vang lên, 10 kỹ nữ bắt đầu múa hát, chính giữa họ, một nữ nhân màu áo tử sắc khác áo của nữ nhân khác đã thu hút bao ánh mắt của những nam nhân.

Lãnh Phong không nhìn người múa, mà cúi xuống bên tai nàng thì thầm to nhỏ, môi còn cố tình chạm vào tai nàng, hơi nóng cố tình thổi ra, khiến cho người con gái trong lòng mình, mắt mấy lần liếc nhìn đầy cảnh cáo, những lúc như vậy, hắn cảm thấy nàng rất đáng yêu, đáng yêu như hắn đã yêu...

Ly rượu trong tay chợt cứng lại, đầu như xoay tròn, nặng trĩu, tim trong lồng ngực, như bị ai bóp chặt, đau đến quặn thắt tâm gan, nhắm mắt lại rồi khê lắc đầu, chỉ thấy đau đớn càng tăng mà không giảm, đột nhiên, như có tiếng gì đó vang mãi trong óc, đầu như bại đổ đóng đinh thật sâu, nhức nhối vô cùng, mắt khi mở ra, toát lên một tầng băng lạnh.

Bằng Bằng cảm thấy hắn có gì đó kì lạ, người hắn vừa toát lên một tầng hơi nóng, lại có lúc run run như là lạnh lắm, mắt tràn đầy quan tâm, nàng vừa mới lên tiếng quan tâm thì nữ nhân tử sắc đã ở trước mặt hai người, trên tay còn cầm ly rượu hướng về phía hắn, hai người cùng lên tiếng một lúc.

“Không sao chứ”

“Mời tướng quân dùng rượu”

Lãnh Phong cảm thấy người như bị lấy đi thứ gì đó, cả người nhẹ tênh như không còn sức lực, bức bối trong lòng, quay sang nhìn nữ nhân bên cạnh vừa lên tiếng, thấy nàng cũng đang nhìn mình, không hiểu từ khi nào hắn lại cho phép nữ nhân được phép ngồi cùng mình, ánh mắt lạnh lẽo tản ra hơi lạnh đầy chán ghét nhìn nàng một thân nguyệt sắc, lời nói thâm trầm lạnh lùng phát ra.

“Tránh ra”

Tay đồng thời cũng đưa ra nhận ly rượu trước mặt, thấy người dâng rượu rất giống người con gái đã gặp trong những giấc mơ, bất giác dịu dàng đưa tay nâng nàng lên.

“Ngẩng mặt lên cho bốn vương xem”

-Hết Tập 6-

P/S: Tềng tềng tềng tềng... hết tập 6. Chuyện gì đang xảy ra, có gì sẽ xảy ra, mọi người đợi tập 7 sẽ rõ. Hi hi hi... Ô...Ô!!! (Cầm dép chạy lẹ)

8. Tập 7: Quên

Mun: Xin lỗi các bạn, thời gian qua vì lí do Mun bận thi cử nhiều quá nên đã để mọi người chờ lâu, hy vọng mọi người hiểu và thông cảm cho Mun nha. Đọc tập 7, có gì cho Mun ý kiến nhé, yêu mọi người nhiều! moah

Hoàng Hậu ATuLa: Tập 7- Quên

Đêm hôm nay, trăng không có và sao trên trời lại ít đến kì lạ, trong đại điện, không khí nặng nề lan tỏa khắp mọi nơi, nam nhân ngồi trên cao, đôi mắt sâu thẳm tựa như vực tối, khí thế trên người đầy thâm trầm của một bậc đế vương, hắn tuần tú tà mị, yêu nghiệt câu nhân, nữ nhân bên cạnh, váy áo đỏ rực, tỏa sáng thu hút mắt người, nữ nhân ấy sau khi nghe thấy nam nhân nói dứt câu, trong đôi mắt hồ hững hiện lên nhiều tia khác lạ khó nhận ra, hơi ngẩng đầu, nàng ánh nhìn đầy ý vị về phía nam nhân bên cạnh.

“Sao”

Lãnh Phong nghe nàng hỏi, tựa như không hài lòng, hần quay sang đối diện với nàng, mắt lạnh đầy nguy hiểm phát ra lời chán ghét.

“Người không hiểu hay là cố tình không hiểu, là bổn vương nói tránh ra”

Băng Băng hơi thở trầm ổn, nghe hần nói vậy, mặt thoáng cứng lại, mắt có hiện lên sự ngỡ ngàng mờ ảo, không lâu sau, lại chuyển thành sắc lạnh.

“Lãnh Như Phong”

Lãnh Phong chán ghét thật sự, hần không muốn gần nữ nhân này thêm một giây phút nào nữa, cảm thấy khi bên nàng, trong lòng không thoải mái, nhất là chạm vào ánh mắt kia, ánh mắt ấy càng làm hần khó chịu hơn.

“Người muốn chết”

Băng Băng nhìn ánh mắt của Lãnh Phong, cảm thấy như mọi thứ xung quanh đang lắng đọng, và câu nói vừa rồi của hần, khiến tim nàng, không tìm được mà nhói đau, nàng nghĩ, có lẽ hần đã quên, hần quên nàng, bởi vì lời nói vô tình và ánh mắt lạnh nhạt ấy là giành cho nàng.

Tất cả mọi người, mắt to trừng mắt nhỏ nhìn Lãnh Phong, đặc biệt là 2 hộ vệ Lôi, Vũ cùng Nguyệt đang đứng phía sau, Lãnh Phong không phải bị đứt dây thần kinh chứ, sao đột nhiên lại có hành động như vậy.

Trong đại điện tản ra một tầng khí lạnh, có gì đó áp lực, đáng sợ đang lan tràn khắp nơi, phía trên kia, nguyệt sắc y bào vẫn ngồi im tại chỗ cũ, nàng lặng lẽ, thâm trầm, nhưng cũng đủ khiến lòng người khủng hoảng, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt ấy, cũng đủ làm người ta thấy sợ hãi, cảm giác nghẹt thở như bị ai đó lấy đi hơi thở cuối cùng, rồi khi nàng bước đi, nhẹ nhàng và từ tính, nhưng lại tỏa ra khí lạnh đáng sợ, tựa như hơi thở của tử thần đến từ ngục tối đang thu tóm tất cả, người con gái lạnh lẽo này làm bọn hần sợ, bọn hần thật sự sợ nữ nhân trước mắt.

Lãnh Phong cảm thấy kì lạ, như thể mình là một người khác trong mắt tất cả mọi người, con người hần, vốn dĩ đã là như vậy, còn nữ nhân vừa mới bước đi kia, hần nghĩ sẽ không cần để ý, nhưng không hiểu sao, khi nàng ta im lặng đứng lên, có gì đó không hài lòng từ từ dâng trào, không còn hứng thú trước cảnh sắc trước mắt, hần đứng lên bước đi chỉ để lại câu nói.

“Sắp xếp chỗ cho nàng ta”

...

Bầu trời hôm nay, một màu đen và u tối đến đáng sợ, cây cối đứng lặng, gió như ngừng thổi, nó mang lại cho ta cảm giác rùng rợn đến dọa người, hề ai ở một mình, là giác quan của người đó như bị sợ hãi bao trùm, càng im lặng, càng khiến lòng người bất an, vậy mà lúc này, ở phía trên mái nhà, có một bóng hình đang đứng lặng lẽ, dáng cô đơn, tịch mịch, thờ ơ, hờ hững đầy lạnh lẽo.

Nếu nhìn từ xa thì có lẽ không nhận ra, nhưng khi lại gần sẽ phát hiện được, tà áo đỏ rực, mái tóc đen dài, mắt sáng long lanh, dáng người thanh cao như đứng trên tất cả mà nhìn xuống nhân gian đang bị bao trùm trong bóng đêm hắc ám.

Băng Băng đứng trên mái nhà, mắt không nhận ra cảm xúc gì, chỉ thấy một tầng băng lạnh đã bao lấy đôi mắt sáng như pha lê của nàng.

Nàng đứng tại nơi này, nơi mà trước đây đã từng có hần, có hần bên cạnh, nhẹ nhàng đưa tay ôm nàng, giọng nói trầm ổn bên tai đầy thâm tình phát ra những lời nói yêu thương, và trong giây phút ấy, nàng đã cảm thấy trái tim mình, nó đã đập mạnh và rộn ràng hơn bao giờ hết, rồi bất chợt ngừng lại, nàng đã từng dựa dẫm vào hần.

Nàng biết, nàng đã sai, sai khi đã mở lòng ra, khi trái tim mình, đã chất đầy hình bóng hần.

Khi ở bên cạnh, những giây phút đã tưởng chừng như không còn là chính mình, và cho đến bây giờ, tim đã trao đi, thì có lẽ sẽ không thể rút lại được.

“Tiểu thư”

Nguyệt đứng phía sau, nhìn bóng lưng đơn độc một mình của Băng Băng, vào những năm trước, nàng đã quá quen với hình dáng này, phiêu du lang bạt tựa như không thuộc về thế gian.

Thượng Quan Băng Băng như đứng trên tất cả, nàng nhìn đời bằng ánh mắt ngạo mạn chưa từng thấy, trong đôi mắt ấy, tất cả mọi việc như đã hiện rõ nguyên hình, nhưng mà bây giờ, tiểu thư nàng đã khác, vì hần xuất hiện, đứng bên nàng, cho nàng nở nụ cười đẹp nhất thế gian.

Nếu là trước đây, Thượng Quan Băng Băng sẽ không để bất cứ chuyện gì trong lòng, vô ưu vô cảm, lãnh đạm tuyệt tình, thì nay đã khác, nàng quan tâm, lo lắng, nhớ nhung, để ý đến hần, và có lẽ bây giờ, tiểu thư đang rất đau, là nỗi đau sẽ không thể nói thành lời.

“Tìm nơi ở của Độc Cô Dạ”

“Vâng”

“Lãnh Phong đâu”

“Vương gia đang ở tắm phòng”

Nghe Băng Băng hỏi, Nguyệt ngạc nhiên nhìn nàng, cho dù người kia đã quên, nhưng vẫn hỏi thăm, vậy mà nàng đã nghĩ, tiểu thư sẽ đích thân đi tìm thuốc giải cho Lãnh Phong, nhưng không ngờ, nàng lại ở đây với hần, mà không bỏ hần lại, còn chưa hết ngạc nhiên, vật áo nguyệt sắc đã hòa cùng bóng đêm hướng nơi nào đó mà đi.

Tắm cung về đêm, yên lặng không một tiếng động, càng đi vào sâu, thì càng ngửi rõ được hơn mùi luân hương thâm trầm đang tỏa ra, hành lang đường đi cũng càng ngày càng hẹp, cho đến khi đứng trước một gian phòng có cửa rất vàng, không khí như khác đi, ở bên trong, như là một thế giới khác.

Băng Băng nhìn cánh cửa, tay mở ra, chân bước vào, tiếng đàn đột nhiên vang lên bên tai, như còn có tiếng cười nói khúc khích của ai đó nữa, đi vào trong, mắt nàng theo đó cũng tăng thêm vài phần lạnh lẽo.

Bên trong căn phòng, màn lụa màu trắng được buộc gọn tại vị trí của nó, ở mỗi góc tường đều được thắp sáng bằng những viên dạ minh châu, căn phòng tràn ngập hương thơm của loài hoa nào bích hợp như hòa cùng tiếng đàn tạo lên cảm xúc nhẹ nhàng dễ chịu, sàn nhà được trải bằng lông thú đen tuyền, màu có lẽ chỉ hợp về bóng đêm như hần.

Trước mắt nàng, một nữ nhân yếu điệu đánh đàn, còn một người thì vừa hát vừa múa, tiếng đàn và tiếng ca, điệu nhảy và tay người đàn như hòa thành một thể, tất cả những điều ấy đều dành cho người nam nhân đang ngồi trên ghế cao kia.

Nam nhân đó, mái tóc đen dài buộc lỏng, y bào đen tuyền và đôi mắt màu tối đến từ đêm đen, hần ngồi đó, tựa lưng vào ghế mềm, trên tay cầm ly rượu, đôi mắt hẹp dài như híp lại cùng môi mỏng gọn tình.

Khi nhìn thấy một màn này, nàng đã không tự chủ được mà muốn giết người, ánh mắt của hai nữ nhân kia, lơ là trần tục, tham vọng mê luyến như mời gọi nam nhân đến chiếm đoạt, nàng muốn đôi mắt ấy, sẽ mãi mãi không bao giờ tồn tại, còn cơ thể che ít lộ nhiều này, nàng sẽ cho nó không còn nhận ra hình dạng ban đầu nữa, cho đến khi người nhìn người ghét, vật nhìn vật chê, kinh tởm đến tận tâm can, nhưng trong lòng như có gì đó kiềm lại, bước vào, nàng ngồi xuống bên cạnh Lãnh Phong, không nói gì mà chỉ im lặng.

Lãnh Phong nhìn Thượng Quan Băng Băng ngồi bên mình, nữ nhân này tự nhiên đến làm hần không hề ngờ tới, chẳng phải hần đã nói là không muốn nàng xuất hiện sao, nhìn gương mặt lúc nào cũng hờ hững kia, hần cảm thấy không vui về gì, cho dù hần biết, nàng là vương phi của hần.

“Nói họ ra hết đi”

Lời vừa dứt, tiếng đàn vẫn phát ra, trôi chảy êm tai như thể đang cười nhạo vui mừng, hoàn toàn không xem lời nói kia ra gì, điệu múa vẫn kiêu tình vạn chủng, như đang trêu ngươi khiêu khích với người ngồi trước mắt, hai người, người đàn người múa, không biết là mình đang đùa với tử thần, vẫn tạo lên khúc hòa sướng đầy vui tai châm chọc.

Nữ nhân đang đàn, môi khẽ mỉm cười, mắt liếc qua Thượng Quan Băng Băng một chút, sau đó lại tiếp tục nhìn Lãnh Phong đầy mê hoặc, nàng ta vẫn ung dung tùy ý như không phải chuyện của mình, cho đến khi,

một luồng gió lạnh xoẹt qua, lãnh đến cả xương tủy, còn chưa biết chuyện gì xảy ra, nơi hai cổ tay đang đánh đàn, gân mạch xoẹt qua một đường cửa, tia máu nhanh chóng rỉ ra.

“A...”

Hai cổ tay, máu không ngừng chảy ra, gân mạch hoàn toàn đứt lìa, cảm giác hai bàn tay sẽ rớt ra khỏi da thịt, đau đớn còn hơn bị cửa da cắt thịt, gân cốt nơi ấy như căng ra rồi chợt đứt, các dây thần kinh rung chuyển đến nhói đau, đau đến tận xương tủy.

Tiếng đàn chợt tắt, nữ nhân áo tím dừng lại điệu múa, khi nghe thấy tiếng thét chói tai của người đánh đàn thì quay lại nhìn, hình ảnh đang diễn ra làm nàng từ ngạc nhiên chuyển thành sợ hãi, đôi mắt hiện lên kinh hoàng hoảng sợ, ở hai cổ tay nàng ta, máu đang tuôn trào không ngớt, gương mặt hồng hồng nay đã bắt đầu trắng xanh, như thể là máu đang bị rút đi từng chút từng chút một, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Lãnh Phong chứng kiến toàn bộ, toàn cảnh trước mắt, tất cả đều được hấp thu lại trong mắt, từ lúc bắt đầu, khi Thượng Quan Băng Băng xuất hiện, lãnh đạm thờ ơ ngồi bên cạnh, cho đến khi trong đôi mắt kia toát lên tia sát khí, thanh đao nhỏ vụt ra, máu tươi phun trào, hắn đều nhận biết toàn bộ.

Nữ nhân áo tím vì chuyện vừa rồi mà hoảng sợ, không lại xem người bạn mình như thế nào, nàng mắt đầy mê luyến nhìn về hướng Lãnh Phong như là van xin, mục tiêu hôm nay của nàng là được hắn thị tẩm, nhưng nữ nhân kia lại đột nhiên xuất hiện, bây giờ còn muốn đuổi nàng đi, nàng ta là ai mà lấy quyền như vậy, không cam lòng, nàng mềm mỏng lên tiếng.

“Vương gia”

Mộng Uyển vừa lên tiếng thì nhận được cái nhìn của Thượng Quan Băng, đôi mắt ấy chỉ mới liếc qua, nhưng lại khiến nàng cảm thấy, trước mắt như có muôn ngàn mũi tên băng lạnh đang lao thẳng về phía mình, sắc lạnh đến mức muốn đâm thủng người nàng ra, một tầng khí lạnh bỗng bao lấy thân thể, cảm thấy lạnh đến tận sống lưng, xương tủy bên trong như bị ướp cùng băng tan, rùng mình và ớn lạnh, trong khoảnh khắc đấy, nàng cảm thấy sợ và khủng hoảng vô cùng.

Lãnh Phong nhìn Băng Băng, quay sang liếc đám người rồi ra lệnh đuổi đi, hắn cũng muốn biết, nàng muốn nói gì, càng muốn biết hơn, hắn tại sao lại trở lên như vậy.

“Nói”

Băng Băng không nói gì, chỉ đưa tay ra bắt mạch cho hắn, nói bây giờ, biết nói gì đây, trong hoàn cảnh này, nói gì cũng vô dụng, nàng đã nghĩ, muốn dời đi, nhưng lại có gì đó không đành lòng, là không nỡ hay không muốn, nàng cũng không biết nữa.

Khi buông tay ra, không biết là có gì xảy đến, chỉ thấy trong đôi mắt nàng, như có một màu đỏ rực lên, là tức giận, phần nộ đang dâng trào.

Băng Băng quay sang nhìn Lãnh Phong, chỉ thấy một đôi mắt màu đen lạnh nhạt đang nhìn mình, có lẽ chính vì đôi mắt này mà nàng đã không thể dời đi, đôi mắt của hắn, với nàng mà nói, nó luôn luôn ám áp đến kì lạ, thoáng chốc, ánh nhìn đã dịu đi, trong đó còn hiện lên sự lo lắng vô hình, có gì đó như là không nỡ, không muốn dời xa, nhưng nàng nghĩ, nàng sẽ phải đi, dời xa hắn trong lúc này.

“Lãnh Phong, tốt nhất hãy sống đến khi ta quay trở lại”

Lãnh Phong còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì hương sen ở đâu đột nhiên ập đến, tràn ngập xung quanh và bao lấy hắn, nữ nhân bên cạnh, môi đột nhiên cúi xuống cướp đi môi hắn, cảm giác áp bách khiến hắn không kiềm được mà tim đập mạnh một nhịp.

Người con gái phía trên, môi thơm ngọt ngào, lưỡi dính hương mềm mại đầy khiêu khích, tay ôm lấy cổ hắn cùng nụ hôn ngọt ngào không điều luyện phủ xuống, ngay sau đó, môi đột nhiên tách ra, hương sen li tán trong không khí, vạt áo nguyệt sắc cũng biến mất mà chỉ để lại câu nói.

“Lãnh Phong, ta yêu ngươi, hãy nhớ đấy”

Lãnh Phong mặt đơ ra, trên môi vẫn còn cảm thấy ướt át nóng bỏng, trong khoang miệng như còn tồn tại hương vị của nàng, ngọt ngào mát lạnh đến không ngờ, đầu lưỡi còn cảm nhận được vị máu tươi và hơi nhúc

nhổi ở da thịt.

Nàng dời đi, nhưng hần vẫn cảm nhận được hơi ấm của nàng đang ôm lấy thân thể lạnh lẽo của hần, và hình như, hương sen thanh đậm như vẫn còn thoang thoảng đâu đây, cái tên của nàng, đột nhiên vang lên trong đầu hần, Thượng Quan Băng Băng.

...

Từ ngày hôm ấy, Lãnh Phong không hề gặp Băng Băng, hần đã cố làm lơ, nhưng vẫn để ý đến, mặc dù là không muốn quan tâm, nhưng mắt vẫn mãi kiếm tìm.

Có người nói, hần đã yêu nữ nhân ấy, yêu rất nhiều, nhưng hiện tại, vì sao lại quên, vì sao mỗi khi gần bên, trong lòng như có gì khó chịu luôn xảy ra, nữ nhân ấy, lạnh nhạt, cao ngạo, vô tình và hờ hững, nhưng khi nàng nhìn hần, trong đôi mắt ấy, hần lại nhận ra, có gì đó ấm áp và dịu dàng, quan tâm và lo lắng chỉ dành cho riêng hần, Thượng Quan Băng Băng, chính là tên nàng ấy.

Cùng lúc đó, nhưng ở một nơi khác, một nhóm gồm 4 người như cười gió lướt đi, người dẫn đầu, váy đỏ tung bay, mái tóc ngả về phía sau tạo thành dải lụa đen tuyền mĩ lệ, theo sau nàng, ba người đều có dung mạo tuấn mĩ vô song, hành động gấp gáp vội vàng, như là có chuyện gì quan trọng cần giải quyết.

Ngựa đen hí vang trời, vó ngựa làm rung chuyển cả một khu, đến ngã 3 phía trước, 4 người chia làm hai, hướng hai phía khác nhau mà đi, hai nữ nhân lao vào một vùng đất, trước mặt chỉ thấy khoảng không nóng bức, trước cổng gỗ có khắc vài chữ: Sa mạc Tuyết.

Khí thế bức nhân, hành động lãnh liệt tỏa ra khiến lòng người không yên, như thể là sau này, sẽ có chuyện gì đó đáng sợ xảy ra, sóng to gió lớn như vô hình đang ập đến, không sấm chớp, sét đánh ngang trời, nhưng lại vang danh cả một cõi.

Băng Băng ngày hôm đó, một đường dài chạy thẳng đến sa mạc Tuyết, khi biết hần độc trong người thực chất là chưa được giải mà còn có biến chứng về sau, cảm thấy sợ hãi trong lòng, lo lắng bất an khiến tâm không thể bình lặng, nàng thật quá xem thường, Độc Cô Dạ, hần ta dám tặng nàng món quà này, nàng nhất định sẽ trả lại hần gấp bội.

Đại lục 10 ngày sau, gió sông vẫn cuộn trào, cát vẫn như lốc xoáy bụi mịt mù, phía xa thảo nguyên, đàn lạc đà vẫn tiếp tục gặm cỏ và trên bầu trời, bóng mây vẫn trắng như mọi ngày, chỉ khác là con người, khắp nơi đều kinh hoàng thảm thiết tạo thành tiếng kêu ai oán thê lương đến ngút trời cao.

Huyết Ảnh ATuLa, bí hiểm khát máu đã cướp đi vô số sinh mạng người dân, máu đã đổ thành sông có thể gợn sóng, tiếng khóc than đầy bi thương vang lên có thể làm rung động cả một cõi trời.

Một vùng sa mạc hoang vu như bị lực tung, hình thập tự bằng máu xuất hiện ở đâu là nơi đó lập tức không còn người sống, có người bàn tán, chuyện này là do một nhóm người đã cướp đi Bách Liên của tộc Hách làm, tộc Hách trong vòng 1 ngày, máu chảy thành ao, nhà cửa bị đốt trụi, lúc trước là ẩn cư nay lại trở thành biến mất hoàn toàn.

Nhưng không hiểu vì lý do gì, miền trung nguyên màu mỡ, Đông triều hùng mạnh cũng xảy ra tai biến, một tầng quan lại bị tiêu diệt, bản đồ mật bị đánh cắp, còn nghe nói công chúa trong một đêm nọ, đột nhiên lâm trọng bệnh.

Ban đêm, tại nơi ở của nàng, người ta nghe thấy tiếng kêu la hoảng sợ, tiếng khóc than rùng mình cùng với đau khổ than vãn, còn nghe truyền, là vì không chịu được đau đớn, nên nhiều lần, nàng ta đã tìm cách tự tử, nhưng đều bị thái tử ngăn lại.

Có người nói, tất cả những tai họa này đều cùng một người làm ra, nhưng cũng có người nói, là Đông triều đang bị trời giáng tội giống như Vân Quốc, lời bàn tán dị nghị vang lên, chẳng mấy chốc, chuyện này đã trở thành tâm điểm, đủ gây chấn động cả đại lục.

Trong thành Vân Quốc, tại phủ thái tử, màn đêm bao trùm lên tất cả mọi vật, trong bóng tối, một người như gió lướt vào căn phòng, một lúc sau, ánh nến len lỏi được thắp lên, hai bóng người đang đứng nói chuyện được chiếu lên cửa giấy, rồi một lúc sau đó, ánh nến lại tắt, và bóng đêm lại được bao phủ như lúc đầu, chỉ khác là một người nay lại thành hai người, vội vã phóng đi hòa cùng màn đêm.

Trên mái nhà của hoàng cung Vân quốc, vạt áo đỏ tung bay, mái tóc đen dài khẽ lay, nàng mắt lạnh hờ hững nhìn người nam nhân đang đứng trước mặt mình, hẳn chính là thái tử Vân triều, Độc Cô Dạ.

Độc Cô Dạ nhìn Thượng Quan Băng Băng, hẳn thật không ngờ nàng ta lại đến tìm mình, lẽ ra khi có được Bách Liên, nàng sẽ phải vội vã chạy về chữa trị cho Lãnh Phong, không có lý do gì phải ở đây, trừ phi...

“Thượng Quan Băng Băng, người đến đây tìm ta, hẳn là có chuyện”

Băng Băng này giờ vẫn chưa nói gì, hoàn toàn im lặng nhìn về hướng Nam, nơi đó, có người nam nhân mà nàng yêu, có người vẫn còn đang đợi nàng về, Độc Cô Dạ nghĩ sẽ vờn được nàng một lần nữa sao, hẳn ta không biết rằng, đùa với lửa thì rất dễ bị cháy lại sao.

Không khí im lặng vẫn tiếp tục diễn ra, nếu không có hai bóng người vội vã lao tới, hai người ấy không ai khác là Mạc Thanh và Trương Ưu, hai thị vệ thân cận của Độc Cô Dạ.

Trương Ưu mặt biến sắc khi nhìn thấy Thượng Quan Băng Băng, nữ nhân này...nữ nhân này tại sao lại ở đây, nàng ta không phải còn muốn trả thù nữa sao, bản đồ Vân Quốc bị mất, chẳng khác nào đã mất đi một nửa quốc gia, quan viên tài giỏi đều bị giết chết, công chúa bây giờ còn đang trong cơn nguy kịch, nàng ta muốn như thế nào nữa chứ, nhắc tới công chúa, Trương Ưu bất an lên tiếng.

“Chủ nhân, có tin tức của công chúa”

Độc Cô Dạ hơi liếc nhìn Thượng Quan Băng Băng sau đó nhìn sang Trương Ưu, nàng ta xuất hiện, chắc chắn là đã phát hiện ra.

“Chuyện gì”

“Công chúa hiện nay đang rất nguy kịch, Diệp thần y nói, độc đại biến, có nguy cơ tử vong”

Diệp thần y là cao nhân thần y của Đông triều, ông ta đã nói vậy, thì chẳng phải là không cứu được nữa sao, nghĩ đến đây, Độc Cô Dạ quay sang nhìn nàng, thấy nàng vẫn lạnh lùng như không để ý, hẳn không ngờ, nữ nhân này lại có thể thâm hiểm và ác độc như thế.

“Người muốn gì”

Băng Băng lời nói phát ra, tuyệt tình và máu lạnh, ác độc mà nhấn tâm.

“Máu người”

Trương Ưu nghe nàng nói vậy, thoáng rung mình trong giây lát, nữ nhân, hiểm như vậy, thủ đoạn tàn nhẫn thế này, là lần đầu mà hắn biết đến, nhưng tại sao lại muốn lấy máu của chủ nhân, thất thần cho đến khi Độc Cô Dạ đồng ý, hẳn từ ngư ngư chuyển thành ngạc nhiên.

“Được, nhưng người phải chữa trị hoàn toàn cho Cô Mị”

Khóe môi khẽ cong, nụ cười tàn nhẫn hiện lên, nghe nói Độc Cô Dạ thương yêu muội muội của mình rất nhiều, hóa ra chuyện đó là sự thật, nếu Độc Cô Mị chết, mà chết chính vì hắn, chẳng phải là rất thú vị sao.

“Nếu người làm ta vừa ý”

“Đi”

Hai người nhanh chóng hòa vào màn đêm, Trương Ưu nhìn bóng lưng đã khuất, thất thần hiện lên trong mắt, không để hắn có thời gian định thần, Mạc Thanh cũng biến mất theo đó, bất đắc dĩ, hắn lắc đầu rồi đuổi theo.

...

Lãnh Phong đứng trên mái nhà nhìn xuống, ngày mai hẳn sẽ xuất quân trở về Long triều, nhưng không biết vì sao, lòng lại còn nhiều vướng bận về nàng đến thế, nữ nhân ấy không nói hắn đợi, không mong hắn hứa hẹn điều gì, nàng chỉ nói hắn phải sống, sống chờ nàng trở về, cũng chưa đợi câu trả lời của hắn mà đã vội vàng bước đi.

Hắn bây giờ, trong tim như có gánh nặng đè sâu, nhiều lúc thấy đau, rồi lại thấy nhớ, nhiều lúc mong chờ, nhưng đôi khi lại dần lòng không được nghĩ đến.

Không hiểu vì sao, trong mỗi giấc mơ, nữ nhân áo tím ấy ngày càng mờ nhạt dần, rồi từ từ, hình bóng nguyệt sắc ấy ngày một hiện lên rõ nét hơn, thay thế hoàn toàn tử y kia, rồi một ngày, hần bỗng nhận ra rằng, hóa ra người ấy, lại chính là nàng, vương phi mà hần đã quên.

Nhớ đến nàng, cả trái tim lẫn thể xác đều đau, mỗi khi đêm về, gió lạnh... tịch mịch, mưa rơi... giá rét, hần đã không kiềm được mà mong nàng, mong nàng có thể ở bên hần trong lúc này, nhưng giây phút sau, đầu hần lại nhói đau liên hồi, nỗi đau lại một lần nữa cướp mất tâm trí hần.

Lãnh Phong về tắm cung, nhìn thấy trong phòng, nữ nhân áo tím đang ngồi trên ghế đợi mình, vận một chiếc áo mỏng như tơ màu tím, hiện rõ bên trong, cái yếm đỏ được thêu hình hoa mẫu đơn to trước ngực, nước da trắng ngần càng nổi bật hơn và mái tóc buông dài đầy quyến rũ, không nói gì, hần bước vào, lạnh lùng không để ý mỹ cảnh trước mắt.

Mộng Uyển nhìn nam nhân tà mị đang rót rượu trên ghế lông, mỉm cười dịu dàng lại gần, khi nàng chuyển động, một mùi thơm hoa mẫu đơn lan, nàng muốn ngày mai sẽ được hần dẫn theo, nhưng để thực hiện được điều đó, đêm nay chính là cơ hội cuối cùng, vì không có hai người thân cận cạnh gác, càng không có nữ nhân kia, đây chẳng phải là ông trời ban tặng nàng sao.

“Vương gia, nô tì có chuyện muốn cầu xin người”

Lãnh Phong nhìn ly rượu trong ly, mắt hơi lạnh chuyển sang nữ nhân bên cạnh, không hiểu vì sao lần đầu nhìn thấy nàng ta, hần lại không cảm thấy chán ghét, nhưng mà bây giờ, khi nàng ta tới gần, hần lại dâng lên cảm giác ghê tởm.

“Nói”

Mộng Uyển nghe giọng lạnh lùng của Lãnh Phong, cảm thấy hần như không muốn nói chuyện với mình, khác với lần đầu gặp mặt, hần dịu dàng quan tâm, ân cần dùng đôi tay nâng nàng lên, mắt sâu thẳm như vực sâu hút lấy nàng, tất cả những điều đó, hoàn toàn khiến nàng tự hào đến tận bây giờ, nàng nghĩ, có lẽ do ngày mai lên đường nên tâm trạng hần không vui, mỉm cười, áp sát người vào hần, nàng đôi mắt câu dẫn đầy kiêu gợ.

“Nô tì xin được là người của ngài”

Lãnh Phong uống cạn ly rượu, nhìn nữ nhân như con rắn đang quấn chặt lấy mình, hần cảm thấy buồn nôn vô cùng, đang muốn đẩy nàng ta ra, cảm thấy cơ thể như có gì đó khác lạ, găm lên một tiếng, hần tay cầm lấy cái cổ mảnh khảnh, đôi mắt đầy giận dữ nói.

“Người giám chúc thuốc ta”

Mộng Uyển nhìn thấy cảnh này, da thịt nổi lên một tầng da gà, lạnh đến đáng sợ, u ám đến rùng mình, bàn tay hần như sắt đang cầm lấy cổ nàng, cảm thấy như, chỉ cần nó bóp nhẹ, thì cổ nàng sẽ bị đứt lìa, đôi mắt đầy khủng hoảng mở to, nàng thấy sợ, sợ nam nhân này.

“Vương gia...xin...xin người tha mạng...”

Lãnh Phong trong mắt hần lên một màu đen như lưỡi hái tử thần, như sắp kết liễu một sinh vật nhỏ bé nào đó chứ không phải mạng người, tay đang muốn cử động, thì đột nhiên, một con dao cắm sâu vào sau lưng Mộng Uyển, tiếng phập cửa vào thịt, như đâm sâu vào tận trái tim.

Mộng Uyển mắt mở to, hơi thở đã cạn, gương mặt còn hiện lên sợ hãi tột độ, người còn lạnh hơn không khí bây giờ, tiếp theo, thi thể bị ai đó lôi ra ngoài.

Lãnh Phong nhìn nữ nhân vừa mới xuất hiện, vẫn vậy tóc dài, vẫn là gương mặt hờ hững lạnh nhạt, dù mới xa cách 20 ngày, nhưng sao hần thấy, hình như mình đã xa nàng lâu lắm rồi.

Độc Cô Dạ phi ngựa trở về, quay đầu nhìn lại quãng đường đã đi, hần thấy mình như có gì đó đang đánh mất, nữ nhân kia, nếu có một ngày gặp lại, hần không hy vọng lại đối đầu với nàng nữa, vì không hiểu tại sao, khuôn mặt nàng, đôi mắt nàng, giọng nói nàng, cứ hiện lên không ngừng trong tâm trí hần, Thượng Quan Băng Băng, sẽ có ngày gặp lại.

Băng Băng nhìn Lãnh Phong, không nói gì, nàng im lặng lấy viên thuốc ra cho hắn, nàng sợ, sợ sẽ không tự chủ được mà giết hắn, giết nam nhân đã để người khác ôm ấp như thế này.

Lãnh Phong nhìn viên thuốc, không đưa tay ra lấy, nhìn nàng, mắt đầy hứng thú chờ xem.

“Sao”

Băng Băng không nói gì, cho thuốc vào miệng, nụ hôn bạo lực phủ xuống, viên thuốc nhanh chóng trả về nơi vốn dĩ thuộc về nó, đến khi muốn dời môi ra, người bị hắn ôm trọn, môi nhanh chóng bị hắn cướp đi.

Lãnh Phong tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, lưỡi tách ra hàm răng trắng đều, luồn vào mà tìm kiếm lưỡi nàng, chiếm đoạt hết tất cả hương vị ngọt ngào chỉ thuộc về riêng nàng, giao hoạt mà liếm mát, khiến kích đến tận cùng.

Nụ hôn ướt át dây dưa không dứt, không khí xung quanh biến đổi, nóng bỏng đầy mờ ám, hai người ngồi trên ghế lông mềm, tưởng chừng sẽ kéo dài nụ hôn mãi đến không dừng, ngay sau đó, hai môi dời ra, bên khóe môi người nam nhân, chảy ra giọt máu không biết là của ai.

Lãnh Phong mắt đen nhìn chằm chằm Băng Băng, lưỡi đưa ra liếm lấy môi mình, mùi máu trong miệng vẫn ập đến qua hơi thở, nụ hôn vừa nãy làm hắn mê luyến, có hương vị của nàng, mùi hoa sen thuần khiết, hắn còn đang chìm đắm trong đó, vậy mà nàng cắn hắn, nàng giám cắn hắn, nữ nhân này thật muốn chết, mạnh mẽ kéo Băng Băng lại gần, hắn cướp đi đôi môi ửng đỏ kia.

Nụ hôn lúc này, nhanh, mãnh liệt phủ xuống như trút mưa, càn quét mà chiếm đoạt đi tất cả, Băng Băng bị Lãnh Phong hôn tới tấp, lưỡi bị hắn cuốn lấy, gian tà liếm lộng mà trêu đùa, hắn càng hôn, càng sâu, càng nhiệt tình hơn trước, hắn bá đạo ngang tàng làm toàn thân nàng không tự chủ được run lên, như bị mất đi sức lực mà ngoan ngoãn trong lòng hắn, chỉ biết đón nhận những nụ hôn trút xuống không ngừng.

Lãnh Phong ôm nàng, hài lòng khi thấy nàng dựa vào mình, tim như được sưởi ấm, có gì đó vui sướng dâng lên, trong vô thức, tay ôm chặt nàng hơn, nụ hôn cũng dịu đi rất nhiều, từ mạnh bạo trở thành ầm ướt, không gian xung quanh, một mùi mờ ám đến kích thích.

“Ta nhớ ngươi, Băng Băng”

Băng Băng nghe Lãnh Phong nói vậy, tim chấn động, mắt mở to nhìn hắn, trái tim trong lồng ngực như đập loạn một nhịp, nam nhân phía trên, lời nói thoát ra từ nụ hôn, vẫn trầm thấp như ngày nào, khiến nàng cảm thấy trong lòng, như đang được vỗ về an ủi, bên khóe mi thấy nóng rực, môi hơi hé, nàng đưa tay ôm lấy tấm lưng rộng lớn của hắn.

-Hết tập 7-

Tập 8: Alo Alo, tập sau sẽ có cảnh HOT đầu tin của truyện, còn gì nữa không thì chưa nói trước được, nhưng bật mí nhé, sẽ siêu nhẹ nhàng, siêu lãng mạn, siêu siêu ngọt ngào. Chắc đây là những cảnh hơi hiếm trong truyện, nên mọi người nhớ đón xem nhé! Moah...

9. Tập 8: Hạnh Phúc Ngọt Ngào

Tập 8: Hạnh Phúc ngọt ngào

Lãnh Phong ôm nàng, khát khao trong từng tế bào như bùng cháy mà phun trào, người con gái trong lòng, đôi mắt sáng lấp lánh nay như phủ thêm một tầng sương mỏng, đôi môi sưng đỏ, hai má ửng hồng, thân thể mềm mại hoàn toàn tựa vào hắn, hương sen tinh khiết lan tỏa bao lấy xung quanh, khiến hắn muốn nữ nhân này, muốn được điên cuồng mà chiếm lấy.

Lãnh Phong nghĩ đến đây, nụ hôn như gió bão ập đến, có hôn sâu nồng đậm tình ý, có nhẹ nhàng thoáng qua như hương gió thoảng, hắn cảm thấy hôn thôi sẽ không đủ, muốn nàng, càng muốn nàng hơn nữa, dường như nếu như vậy, sẽ càng khiến hắn lún sâu hơn.

Thượng Quan Bằng Bằng lạnh lùng tàn khốc hoàn toàn biến mất, nàng trong lòng hấn, chỉ còn biết mềm mại đón nhận những nụ hôn như mưa cạn, đối với hấn bá đạo ngang ngược, tham lam đòi hỏi, nàng duy nhất, chỉ có thể vô lực thở dốc, trí óc tinh sáng như tạm dừng hoạt động, đầu óc trống rỗng, chỉ còn một mảnh mơ hồ mù mịt, nhưng nàng cảm nhận được, đó là một sự mơ hồ ngọt ngào khó gọi tên.

Thoát đi áo bào bên ngoài của nàng, như một con hổ đói lâu ngày, hấn phủ xuống môi nàng những nụ hôn mạnh mẽ đầy điên cuồng, đến khi buông nàng ra, thấy nàng cổ gồng lấy hơi, bên khóe môi vẫn còn dấu vết của hấn để lại, không kiềm được, hấn trải dài liên tiếp những nụ hôn xuống dưới, theo đó là từng khiện, từng khiện y bào cũng được gỡ bỏ một cách nhẹ nhàng.

Bằng Bằng cảm nhận được hơi thở nóng rực của ai đó đang phủ lên ngực nàng, còn có đôi mắt như vực sâu đầy tăm tối đang gắt gao bao lấy thân mình, thoáng chốc, một tầng da gà nổi lên, nàng toàn thân run nhẹ, hơi thở gấp gáp, mắt phủ đầy sương mù, nàng khẽ nhìn lên.

Lãnh Phong nhìn cảnh sắc trước mắt, đôi mắt đã đen càng trở lên tối tăm hơn trước, người con gái trong lòng, mái tóc đen dài mềm mại, da thịt trắng nõn hồng hào, váy áo khi gỡ bỏ, chỉ lộ ra cái yếm đỏ mỏng manh, một đóa hoa sen trắng được thêu phía trước ngực.

Tim hấn, đập loạn nhịp, trong bụng, như có ngọn lửa đang cuộn trào, hơi thở nặng nề, hấn cúi xuống như tìm thuốc giải, một phần của đôi gò tuyết trắng được lộ ra, không khác nào đã trở thành con mồi mĩ vị của gã thợ săn, chỉ thấy hấn khi phủ lên nó, Bằng Bằng không tự chủ mà phát ra tiếng than nhẹ.

“Um...”

“...Phong...”

Lãnh Phong khi nghe yêu ngữ vừa phát ra của nàng, cảm thấy muốn có được nàng nhiều hơn những gì hấn đã nghĩ, lưỡi vừa đưa ra chạm vào phần nhô lên đầy gợi cảm, thì tiếng gọi tên của nàng làm hấn toàn thân hoàn toàn cứng đờ.

Người nàng gọi tên là hấn, nhưng lại là hấn của trước kia, người nàng yêu trong lòng, cũng là hấn, nhưng lại là hấn của trước đây, thực chất, nàng hoàn toàn chưa từng yêu hấn ở hiện tại, một tia mắt mát xoẹt qua tim, vừa nảy còn cảm thấy ấm áp, vậy mà bây giờ lại thấy lạnh vô cùng, còn có thêm những tức giận vô cớ mới nổi lên.

Dừng lại những ham muốn điên cuồng, chỉ phủ xuống môi nàng nụ hôn như không bao giờ dứt, có mạnh liệt khi dây dưa, khát khao đầy bá đạo, đến lúc dời môi nàng ra, hấn đã bế nàng đến giường lớn, để nàng nằm xuống, hấn cũng theo đó nằm vào bên cạnh, ôm nàng, rồi kéo chăn phủ lên thân thể ít vải mỏng manh, bên tai nàng, hấn nhẹ nhàng phát ra lời nói đầy yêu thương.

“Ngủ đi”

(Mun: Mọi người *chỉ tay* huyệt nha... ka ka ka, ngủ đi *vọt lẹ*)

Màn đêm buông xuống, không gian trong phòng hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng, gió lạnh lùa qua khe cửa, mang đến khí lạnh thính thoảng ủa tới, ngoài cửa sổ, thấy mơ hồ một màu trắng của khí trời chuyển ngày, có lẽ, ngày cũ đã qua và đang bắt đầu một ngày mới, bây giờ, phải chăng đã là canh 2.

Thượng Quan Bằng Bằng mắt đang nhắm từ từ mở ra, nhìn người nam nhân đang ôm mình trong lòng, cảm thấy yêu thương không ngừng đang dâng lên tận đáy lòng, nàng đã ngỡ hấn sẽ làm, nhưng không ngờ lại buông tay, cứ ngỡ sẽ mơ hồ diễn ra, nào ngờ lại chợt tắt, nàng biết, vì sao hấn lại như vậy, nhưng cũng vô pháp, vì nàng, cũng không thích sự mơ hồ này, có chăng, phải là lúc hai người không còn khoảng cách.

Nàng đã từng nghĩ, liệu có khi nào là đã nhìn sai người, trao nhầm trái tim, nhưng Lãnh Phong ngay từ đầu đã cho nàng câu một câu trả lời vừa ý, nam nhân này, hình như chưa một lần khiến nàng ngừng yêu, chưa một lần làm nàng không thể không bận tâm, phải chăng là quá lún sâu, phải chăng là nàng đã quá yêu mù quáng, nhưng vì sao, lòng lại thanh thản như vậy, dù là sai vì vướng bận tình cảm, nhưng lại thấy cuộc đời này, như vậy hình như lại thú vị hơn, thả lỏng người mà dựa vào hấn, đôi mắt như một mồi mà rũ xuống, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ sâu.

...

Nắng mai đã lên, ánh sáng lại bắt đầu cho ngày mới, trong tấm cung, không gian hoàn toàn im lặng như tách biệt với không khí nhộn nhịp bên ngoài, trên chiếc giường lớn, hai người như vẫn chìm vào giấc ngủ của riêng mình.

Băng Băng mở mắt, trên người duy nhất chỉ có chiếc yếm đỏ mỏng manh, có thể cảm nhận được da thịt nóng rực của hắn và vòng tay rắn chắc đang ôm lấy mình từ phía sau, còn có hơi thở trầm ổn đang phả vào phía sau cổ nàng, có chút bối rối, đưa tay kéo chăn trùm qua người, tìm trong lồng ngực, lại đập loạn nhịp một lần nữa.

Lãnh Phong đã sớm thức giấc, chỉ là hắn ôm nàng từ phía sau, nên có thể nàng vẫn chưa nhận ra, nhưng hắn lại khác, hoàn toàn có thể thu lại cảnh sắc từ đầu đến giờ của thiên hạ trong lòng mình.

Trước lúc nàng tỉnh, hắn đã nhớ lại tất cả, từ lần đầu gặp mặt tiểu oa nhi, cho đến khi cùng nàng bước vào cái vòng luẩn quẩn của duyên phận phu thê, rồi không biết khi nào đã yêu, càng không biết vì sao lại yêu say đắm như vậy, cho đến khi vô tình quên nàng, vô tình nói lời lạnh lùng tàn nhẫn, càng nhớ, hắn lại càng đau, càng đau, lại cảm thấy càng yêu nàng hơn.

“Băng nhi”

Băng Băng nghe hắn gọi, cái tên mà chỉ có Lãnh Phong mới có thể gọi ra, tìm trong lồng ngực, đập mạnh một nhịp, không nghĩ gì hết, nàng quay người lại đối diện nhìn hắn, có đôi mắt thâm tình ám áp vẫn nhìn mình như vậy, nhẹ nhàng như cuốn nàng vào thế giới riêng của hắn.

Lãnh Phong đón nhận ánh nhìn của nàng, trong đôi mắt sáng long lanh ấy, hắn thấy hắn ở yên trong đó, yêu thương cúi xuống, đặt nụ hôn nhẹ lên trán nàng, hắn dịu dàng ôm nàng vào lòng.

“Xin lỗi”

Băng Băng không nói gì, trong hoàn cảnh này, im lặng tức là đồng ý, chỉ tựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập trầm ổn, cảm thấy được ấm áp xung quanh mình, nàng không che giấu được mà khoe môi khê cong, không gian im lặng nhẹ nhàng thư thái đang diễn ra thì bị cắt đứt, tiếng Vũ vang lên bên ngoài cánh cửa.

“Thưa chủ nhân, tất cả đã chuẩn bị xong”

Lãnh Phong chỉ ừ một tiếng, chuẩn bị cho mình xong, quay sang thì thấy nàng vẫn nằm một chỗ, mới đưa tay ra, đã thấy nàng bối rối từ chối, như nhớ đến chuyện gì, hắn khoe môi cong lên thành nụ cười, đôi mắt đen láy nhìn nàng say đắm.

Băng Băng quay mặt đi hướng khác, gương mặt không tự chủ được mà hơi hồng, càng ngày càng thấy Lãnh Phong lộ rõ bản chất yêu nghiệt một cách trắng trợn, hóa ra hắn không lạnh nhạt vô tình như vậy, mà che giấu dưới tất cả điều đó, là sự chiếm hữu điên cuồng bá đạo, nàng cảm thấy, nam nhân này thật sự là yêu nghiệt tốt cùng.

Nguyệt thấy Lãnh Phong đi ra thì mới bước vào, trên tay bê khay đựng y bào của Băng Băng, mở cửa rồi rất nhanh đóng lại, bước đến trước giường của tiểu thư, nàng nhẹ nhàng lên tiếng.

“Tiểu thư, mời người thay đồ”

Băng Băng đứng lên, nàng liền bê lại gần hơn, suốt mấy năm qua, người chuẩn bị ngoại bào cho tiểu thư đều là nàng, công việc này, hoàn toàn không thấp kém chút nào, đối với nàng, nó còn có ý nghĩa lớn lao hơn bao người khác, nàng muốn tự tay mình chăm sóc cho tiểu thư, có thể giúp tiểu thư, dù bất kể việc gì, đều làm nàng hạnh phúc.

Nguyệt nâng mắt lên nhìn, lúc đầu là thần nhiên bình thường nhưng sau đó hiện lên sự ngạc nhiên không ngờ, hôm nay, tiểu thư chỉ mặc duy nhất cái yếm đỏ mỏng manh, không có áo ngủ bằng lụa mềm mại, đã vậy, trên phần da trắng nõn trước ngực, xuất hiện một dấu vết hồng hồng mới để lại, vương gia đêm qua nghỉ tại đây, vậy chẳng phải, nghĩ đến đây, gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo không kim được mà hiện lên một tầng màu hồng.

Băng Băng lúc đầu là không để ý đến biểu hiện khác thường của Nguyệt, đến khi thấy nàng càng ngày càng cúi thấp đầu, mới nhận ra sự khác lạ của nàng, khoác lên tấm áo đầu tiên, đập vào mắt là dấu hồng đỏ

trước ngực, này không phải là..., không biết là thẹn hay giận, Băng Băng sau khi thay xong y bào, chải qua đầu tóc, nàng một bước hướng cửa phòng dời đi.

Nguyệt còn đang im lặng suy tư thì thấy Băng Băng đã bước ra ngoài, khiến y trong khay hoàn toàn trống không, chỉ thấy phía trước, vật y nguyệt sắc đã khuất nơi cánh cửa, nhìn theo bóng tiểu thư, môi nàng không kiềm được mà cong lên, tiểu thư vui, dĩ nhiên nàng cũng vui.

...

Ngày hôm nay, đoàn người sẽ tiến về Long triều, tất cả binh lính tướng sĩ đều trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng, Lãnh Phong ngồi trên lưng ngựa, tư thế hiên ngang oai hùng như đứng trên tất cả, bên cạnh hắn, nguyệt sắc y bào đỏ rực tung bay động lòng người, ra lệnh xuất phát, hắn dặn dò các phó tướng hành quân về thành, còn mình thì thúc ngựa đuổi theo thân ảnh phía trước.

Lãnh Phong đuổi kịp ngựa nàng, không nói gì, chân chạm nhẹ khung ngựa, người bay lên hướng phía sau nàng ngồi xuống, một tay vòng qua eo nàng, tay còn lại cầm dây cương cho nàng, hai người phi nhanh về phía trước.

Băng Băng ngạc nhiên bị hắn ôm trọn trong lòng, không ngờ hắn lại dám cưỡi cùng nàng một con ngựa, càng ngày càng thấy Lãnh Phong không xem nàng ra gì, hừ nhẹ một tiếng, nàng trêu chọc châm biếm, nhưng thật ra, đáy lòng như được ai vỗ về sưởi ấm, môi bất giác cũng cong lên.

“Tùy hứng”

Đổi lại giọng trách cứ của nàng là tiếng cười hào sảng của Lãnh Phong, hai người tuy không nói gì, nhưng đều cảm thấy hài lòng với những gì đối phương mang lại, những ánh mắt nhìn thấy cảnh tượng này, trong giây phút ngắn ngủi, lại thấy hai người trước mắt thật là sáng chói, không gian của họ, hình như không ai có thể xen vào, dù chỉ là một chút.

Mười ngày sau, một sự việc chấn động năm châu lại vang lên, nghe truyền, công chúa Độc Cô Mị bỗng dưng bất tỉnh hôn mê như người chết, thái tử vì lo lắng mà đã đi tìm thần y, đến nay đã 10 ngày mà vẫn không có tin tức, có người nói, chỉ cần 15 ngày sau, nếu như không có được thuốc giải thì nàng ta sẽ chết, nghe nói hiện nay, nàng vẫn còn sống đều là nhờ vào thứ gì đó bí mật.

Trong hoa viên Lãnh Phi Các, giữa hai cây tùng to rợp bóng, một vật được mắc ngang qua có thể dung đưa kì lạ, tiếng leng keng tí tách từ đâu vọng tới, gió thổi, lá khẽ lay, khung cảnh như một bức tranh thiên nhiên màu sắc đầy tĩnh lặng.

Băng Băng nằm trên chiếc võng mới chế tạo giống kiểu hiện đại, đôi mắt nhắm lại như đang ngủ, gió mát lùa vào làm vật áo khẽ bay, chiếc võng vẫn chậm chậm dung đưa tựa như quy luật hiển nhiên của nó.

Độc Cô Dạ sẽ tới tìm nàng, nàng biết, nhưng như vậy thì sao, khi hắn quay về, chỉ sợ đã không cứu kịp Độc Cô Mị Được nữa, mà chưa chắc hắn có thể quay về nguyên vẹn, người có ý định thương tổn Lãnh Phong, thì dù chỉ là một chút, nàng cũng sẽ khiến người đó hối hận vì đã có ý định như vậy, huống hồ Độc Cô Dạ còn muốn Lãnh Phong chết, nàng sẽ càng khiến hắn phải hối hận gấp bội, đau hồ đản vật gấp đôi, Lãnh Phong, ngoại trừ nàng, thì không một ai có thể thương tổn hắn.

Lãnh Phong nhìn thấy cảnh sắc trước mắt, cứ ngỡ mình đang lạc vào cõi thần tiên, người con gái như đang ngủ, tĩnh lặng nhẹ nhàng đến cuốn hút lòng người, xung quanh nàng, tất cả dường như hoàn toàn mờ nhạt, chân vô thức tiến vào, gương mặt đã sớm gỡ bỏ đi những lạnh lẽo vốn có của nó, chỉ hiện lên sự dịu dàng qua từng ánh mắt.

Chân dừng lại, người hơi tựa vào gốc cây tùng, hắn cứ thế mà lặng im ngắm nhìn người con gái như đang ngủ, đôi mắt như bị dán lại, hoàn toàn không thể dời ra được sức hút này, hắn nhìn nàng, tựa như sẽ mãi mãi không bao giờ thấy đủ.

Cuộc sống trước mắt này, lại tươi đẹp biết bao, có nàng ở bên, mọi thứ xung quanh dường như đều thay đổi, từ khi nào, trong tim đã không còn khoảng trống, đều được lấp đầy hình bóng của nàng, Thượng Quan Băng Băng, có phải chăng, gặp nàng, yêu nàng, đã là định sẵn.

Băng Băng biết rõ hần tới, càng biết hơn là hần đang đứng nhìn mình, nhưng nàng lại không biết làm gì khác ngoài im lặng, nàng bỗng cảm thấy, như thế này thật thoải mái và dễ chịu, không nói gì, nhưng vẫn có thể cảm nhận được muôn vàn lời nói của đối phương, cảm thấy mình đang được chăm sóc che chở, được hần dõi theo đứng nhìn, nàng thấy bình yên lạ.

Ngày hôm sau, Thái Hậu và Hoàng Hậu truyền gọi Lãnh Vương Phi đến cung Từ Ninh triệu kiến, Lãnh Vương cùng Vương phi đi đến gặp.

Thái hậu và Hoàng Hậu rất ngạc nhiên khi nhìn Lãnh Phong đi cùng Băng Băng, họ còn tưởng Lãnh Phong lạnh nhạt với nàng, nhưng khi nhìn thấy cử chỉ dịu dàng và lời nói ôn nhu phát ra từ Lãnh Phong, còn cứ ngỡ nam nhân trước mắt này không phải nhi tử của mình, nếu như vậy, chẳng phải họ sẽ sớm có cháu bằng sao.

Bốn người đang ngồi ngoài hoa viên Từ Ninh Các thì thái giám vào bẩm báo, là có Lan phi và Bạch Tâm Lăng tiểu thư cầu kiến, thái hậu liếc hoàng hậu, hoàng hậu nhìn Lãnh Phong, nhưng Lãnh Phong hoàn toàn thờ ơ như không để ý ánh nhìn kì lạ của hai người, từ này giờ, ánh mắt vẫn chưa dời nữ nhân bên cạnh.

Băng Băng dù không nhìn trực tiếp, nhưng ánh mắt lạ thường của hai người đều không qua khỏi mắt nàng, quay đầu nhìn Lãnh Phong, thấy hần cong môi nhìn mình, xem ra lại có chuyện gì thú vị nữa đây.

Hai người đang bước vào, đi phía trước, một thân váy lụa tím hồng, gương mặt chỉ ngoài 30 nhưng lại có nhan sắc mỹ lệ, đó chính là Lan phi được hoàng thượng sủng ái, theo sau nàng, bạch y thanh thoát, gương mặt xinh đẹp khả ái, khí chất mang lại là thanh cao mềm mại, đây chính là con gái của tả thừa tướng, Bạch Tâm Lăng.

Lan phi và Bạch Tâm Lăng theo thứ tự thỉnh an bệ trên, được thái hậu cho phép, liền nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh.

Bạch Tâm Lăng mỉm cười nhìn Lãnh Phong và Băng Băng, dung nhan của Thượng Quan Băng Băng trước đây nàng chỉ mới nghe đồn, nhưng không ngờ gặp mặt mới biết, lời đồn ấy vẫn còn kém xa vẻ đẹp trước mắt này.

Lan Phi mỉm cười hiền hậu, nhìn Lãnh Phong và Thượng Quan Băng Băng, sau đó quay sang thái hậu và hoàng hậu nói.

“Thần thiếp thấy Lãnh vương quan tâm Vương phi như vậy, hẳn là chúng ta sắp có tin vui rồi, vương phi cô đơn một mình, hẳn là rất cần tỷ muội bầu bạn”

Băng Băng liếc Lãnh Phong, vẫn không nói gì hết, đây chẳng phải là lãng nhục nàng sao, muốn cháu mình trở thành trắc phi của Lãnh Phong, chỉ sợ ý đồ đó đã hiện rõ, không người nào không biết.

Bạch Tâm Lăng nghe dì mình nói, cười nhẹ ra chiều không bận tâm, nhìn Băng Băng vẫn lạnh nhạt này giờ chưa nói lời nào, nàng dịu dàng lên tiếng.

“Băng Băng tỷ đã có Lãnh vương chăm sóc, dì không cần phải quan tâm đâu”

Băng Băng nghe nàng gọi tên mình mà không gọi Vương phi, là không muốn chấp nhận nàng sao, Bạch Tâm Lăng, xem ra không ngu dốt như Vương Hi Ninh kia.

“Gọi ta là Lãnh Vương phi, chúng ta đâu thân đến vậy”

“A, xin lỗi Vương Phi, là muội thất lễ”

Lan phi nghe Băng Băng lên tiếng, thầm nghĩ đây là cơ hội mở lời, ai cũng biết Lãnh vương gia ngay từ đầu là không muốn cưới Thượng Quan Băng Băng, nếu gợi ý hần nạp Tâm Lăng, hẳn hần không ngu ngốc mà từ chối.

“Vương phi nếu muốn thân thiết, chẳng phải chỉ cần Lãnh Vương nạp Tâm Lăng là được sao”

Băng Băng khé môi hơi cong, cuối cùng cũng lộ đôi chôn, thẳng thừng như vậy, hẳn là nghĩ sẽ thành công, muốn nàng nạp thiếp cho Lãnh Phong sao, chuyện này thực là nực cười.

“Ta không có ý định thân thiết ai, Lãnh Phong muốn nạp thiếp, tùy hấn thôi, nhưng không cần là thiếp, như vậy thấp kém quá, nếu ai được Lãnh Phong nạp, ta đồng ý ban lại chức vương phi”

“Băng nhi”

Lãnh Phong từ đầu đến giờ chưa lên tiếng, mở đầu đã gọi tên nàng thân mật như vậy, nghe ra lại có vẻ không vừa lòng khi Thượng Quan Băng Băng nói thế, chẳng khác nào là tuyên bố tình ý của mình sao.

“Ta đã nói, cả đời này sẽ chỉ có mình nàng, nàng không nhớ sao”

Băng Băng không nói gì, hừ nhẹ một tiếng rồi đứng lên bước đi, hấn ta cũng biết điều, chứ nếu muốn nạp thiếp, nàng sẽ tiễn hai người xuống địa ngục làm đôi phu thê dưới đó, không, ngay cả dưới địa ngục nàng cũng không đồng ý.

Lãnh Phong thấy nàng đi, đứng lên chào thái hậu và hoàng hậu rồi đuổi theo, để lại bốn cặp mắt phía sau đầy ngạc nhiên ngược nhìn, trước mắt họ, hai người sánh vai bước đi, khoảng cách của hai người, hình như là sẽ không một ai có thể chen vào.

Lãnh Phong ngồi nhìn nàng, nhớ lại câu nói vừa nãy, không từ chối được mà muốn đáp án chính xác, hấn vuốt nhẹ tóc nàng, mắt sâu nhìn thẳng nàng không che đậy ánh sáng lóe lên trong đó.

“Vừa nãy điều nàng nói đều là thật”

Băng Băng quay đầu nhìn hấn, thấy cách hấn ngồi trên vông giống như kiểu uống rượu trên lông chồn, hấn nghĩ nàng sẽ tác hợp cho hấn sao, chuyện này thật nực cười, nghĩ vậy, nàng người quay về hướng hấn, nhìn thẳng mắt hấn, hơi cúi đầu, bên tai hấn nói ra từng chữ, từng chữ một.

“Lãnh Phong, ngươi là đang mơ tưởng sao”

Băng Băng khi tiến lại gần Lãnh Phong, đã cảm thấy vòng ôm của hấn kéo mình lại gần hơn, khoảng cách hai người như không còn chỗ trống, lời vừa dứt, môi đã bị cướp đi, nụ hôn nhẹ nhàng đây đưa không dứt, nàng vô thức đưa tay vòng qua cổ hấn, người cũng dựa vào hấn nhiều hơn, chỉ biết đón nhận những nụ hôn sâu mà hấn mang lại, trên chiếc vông, hai người cứ vậy mà thể hiện tình ý triền miên, không gian bỗng trở lên yên bình và dịu dàng.

...

Lãnh Phong về phủ cũng là lúc gần đêm, hôm nay Hiên Viên Tuyết và Phi Phàm lôi kéo hấn đi uống rượu, tới nơi rồi thì ngồi than vãn Băng Băng, nào là vương phi của hấn độc ác không có lương tâm vì đã trả thù bọn họ như vậy, nào là hấn phải cố gắng nói tốt hai người trước mặt nàng, nghe ra thì cũng thấy khá thú vị, thoát ngoại bào, hấn bước vào bồn tắm, sau khi dùng dục bồn xong, hấn bỗng thấy nhớ vương phi của hấn vô cùng, khoác thêm tấm áo bào bên ngoài, chân hướng về Lãnh Phi Các đi tới.

Lãnh Phi các đèn treo ở mỗi góc, không gian yên tĩnh không một tiếng động, chỉ thấy thỉnh thoảng, lá cây khẽ rung, xì xào theo cơn gió thổi, Lãnh Phong tâm tình tốt tiến vào.

Trong phòng, tiếng róc rách của nước, hương thơm thuần của hoa sen, tất cả được dấu sau tấm màn che mờ ảo, Lãnh Phong hoàn toàn đứng người khi nhìn thấy bóng nàng phía sau màn trướng, nàng đang tắm.

Nguyệt vừa mở cửa bước vào, mắt mở to ngạc nhiên nhìn Lãnh Phong đang đứng trong phòng, tiểu thư đang tắm, Lãnh Phong vào đây làm gì, còn chưa hết ngạc nhiên, thì đã thấy hấn quay lại cầm lấy khay đồ của tiểu thư trên tay nàng, làm như không có gì mà nói tỉnh bơ.

“Để cho ta, lui ra đi”

“Nhưng...”

Nguyệt vốn định mở lời, nhưng lại nhớ đến lời dặn của tiểu thư, hễ Lãnh Phong nói gì, nàng cũng đều phải nghe lệnh, không cam lòng, nhưng cũng chẳng làm khác được, nàng mặt lạnh thêm vài phần bước ra.

Lãnh Phong cầm khay đồ tiến vào, thì thấy nàng đã mặc xong yếm đỏ, cầm lấy áo lụa mỏng màu trắng, bước đến gần nàng, hấn tà mị cong môi cười tà, mắt đen sâu thẳm nhìn nàng như đang cười.

“Chắc tướng công muốn thay đồ cho thê tử, cũng được chứ phải không”

Băng Băng nhìn Lãnh Phong khoác áo cho mình, chưa đợi nàng đồng ý hắn đã làm, thế thì việc gì phải hỏi trước, khước môi cong lên, bước lại gần hắn hơn, nàng giọng đầy khiêu khích nhìn hắn.

“Tướng công, thỉnh giúp bốn phi nhanh một chút, ta thực buồn ngủ”

Lãnh Phong vừa khoác áo cho nàng xong, đã thấy nàng bước đến giường như muốn ngủ, không phải cứ vậy mà ngủ chứ, hắn là phu quân của nàng mà, còn chưa nói thêm được gì, đã thấy giọng vương phi của hắn tiến hẳn.

“Vương gia, đi thông thả”

Lãnh Phong đầu tiên là thẹn quá mà bước ra khỏi phòng, đứng trước cửa phòng, hắn lại suy nghĩ đến điều gì đó, quay người bước vào trong phòng, thấy nàng khước môi cười lên thích thú sau đó là ngạc nhiên nhìn hắn xuất hiện, mỉm cười, lại gần giường nàng, lời nói mang theo khiêu khích phát ra.

“Ngẫm lại, có thể tử của mình trong phòng, bốn vương làm sao nỡ dời đi”

Băng Băng nghe hắn nói dứt câu, lại thấy hắn cởi ngoại bào ra, lộ rõ bộ đồ ngủ cùng màu, đã thế còn mặt dày mà bước lên giường nàng, nằm xuống bên cạnh, ôm nàng ngon ơ.

“Lãnh Như Phong”

Lãnh Phong bên tai nàng như thổi khí, tà mị khiêu khích nơi mẫn cảm phía sau tai nàng, tay gian ác mà ôm nàng vào lòng, cố tình cho nàng quay vào lòng hắn để nghe tiếng tim đập trong lồng ngực.

“Phu thê thân mật, chuyện đó không phải bình thường sao”

Băng Băng quả thật không ngờ Lãnh Phong giám trêu mình, vốn muốn phản bác, nhưng khi nghe hắn nói vậy, da mặt không hiểu vì sao nóng lên, tim trong lồng ngực, hình như đang đang đập mạnh hơn thường ngày.

Lãnh Phong lúc đầu chỉ muốn trọc nàng, nhưng khi hắn cúi đầu nhìn xuống, thấy nàng gương mặt bao phủ một tầng mây hồng, nhìn có vẻ là đang lúng túng, không kiềm được, hắn đưa tay nâng mặt nàng lên.

Nàng trước mắt, đôi mắt trong veo đen láy như tinh tú đang bối rối né tránh mắt hắn, hai gò má thanh tú hồng hồng, đôi môi đỏ tự nhiên hơi hé mở và hơi thở mang hương thơm thanh khiết như đang dụ người phạm tội, đầu vô thức hơi cúi xuống, hắn tham lam cuốn lấy đôi môi nàng.

Băng Băng nằm trong lòng hắn, cảm bị hắn nâng lên, mắt đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm, môi bị hắn chiếm lấy từ trong ra ngoài, từ mạnh mẽ đến ướt át, dây dưa đến luyến tiếc, nàng hoàn toàn như lạc vào thế giới ngọt ngào mà hắn mang lại.

Nàng còn nghe thấy được, tiếng tim đập loạn nhịp trong lồng ngực rắn chắc trước mắt, còn có hơi thở nam tính trầm khàn cùng vòng ôm ấm áp nóng rực.

Lãnh Phong cuốn lấy môi nàng, tìm kiếm lưỡi nàng mà đùa nghịch, tàn bạo ngang ngược mà cướp đi tất cả của nàng, từ hơi thở thơm mát đến nụ hôn như mê độc, càng hôn nàng, hắn lại càng muốn được nhiều hơn nữa, càng ôm nàng, hắn lại muốn có nàng thêm nhiều hơn.

Nhận thấy nàng sẽ không thể chịu nổi nếu tiếp tục nụ hôn nữa, hắn hơi tách môi nàng ra, luyến tiếc mà liếm lấy đôi môi sưng đỏ chín mọng như trái táo đầy mật ngọt.

Nhưng chỉ mới dời ra trong giây lát, Lãnh Phong lại điên cuồng cúi xuống tiếp tục nụ hôn vừa nãy, chỉ cần nhìn thấy nàng, hắn lại muốn nàng đến điên cuồng, cái hôn sâu mạnh, những liếm mút như hút lấy hồn người, dây dưa ướt át đầy dụ dỗ.

Băng Băng bị hôn đến choáng váng mặt mày, đầu óc hoàn toàn trống rỗng như u mê, nàng có thể cảm nhận, bàn tay nóng rực của hắn đang chạm vào da thịt mát lạnh của mình mà cởi đi áo ngủ mới vừa nãy mặc vào, cảm giác khác lạ đang dâng lên làm người nàng run nhẹ.

Lãnh Phong sau khi thỏa mãn mới dời môi nàng ra, nhìn nàng đôi môi sưng đỏ đang hé ra thở dốc, mắt đã phủ một lớp sương mỏng long lanh khiêu khích, da thịt trắng hồng nổi bật với chiếc yếm đỏ khiêu gợi, còn có

phần nhô ra trắng nõn động lòng người, đầu ong ong mấy tiếng, một cảm giác nóng bức như ngày một tăng lên cuốn lấy hắn, hắn hơi thở nóng rực như muốn thiêu đốt nàng mà trải dài nụ hôn xuống.

Nụ hôn đi đến đâu, trên mỗi tác da thịt đều lưu lại dấu vết mờ ám, tay cũng đồng thời cởi đi những chiếc cúc bên trái của yếm đỏ, cảnh xuân lấp ló từ từ hiện ra, kích thích đến vô hạn, kêu gọi đến tận tâm gan.

Lãnh Phong tuy mới cởi được mấy cúc, nhưng cảnh sắc trước mắt làm hắn hoàn toàn chìm trong mê đắm, phía dưới tấm lụa mỏng manh, hiện ra phần da thịt nõn nà trắng mịn nhô cao, nụ anh đào lấp ló mờ ảo như dẫn người vào cõi mộng, không tự chủ được, hắn đưa tay gạt đi chướng ngại trước mắt, đầu vô thức cúi xuống mà yêu thương nơi ấy.

Bằng Bằng còn đang thất thần như lạc vào cõi tiên thì cảm nhận vừa xuất hiện làm nàng choáng váng, nàng có thể cảm thấy được, có gì đó mềm mại nóng rực đang liếm lấy da thịt trước ngực mình, sau đó, nụ hoa mẩn cảm hoàn toàn rơi vào khoang miệng nóng rực của hắn, khi hắn cố ý liếm mút khiêu khích, nàng không kiềm được mà bật ra tiếng kêu nhẹ.

“A...um...đừng...hư ư...”

Lãnh Phong bây giờ hoàn toàn chìm vào mê đắm mật ngọt của nàng, sự tinh khiết của nàng, còn có gợi cảm như mật hoa, hoàn toàn làm hắn có thể chết chìm trong đó, hắn muốn nàng, muốn nàng nhiều hơn nữa.

Đưa tay cởi đi hoàn toàn y phục của nàng, hắn nhìn thấy, da thịt nõn nà như sữa hiện ra hơi phỉm hồng, đi xuống phía dưới, chiếc khố ngắn màu trắng mềm như tơ ôm lấy đường cong gợi cảm, không kiềm được, hắn đưa tay chạm vào khe vuốt ve, cảm nhận nàng trong tay hắn run nhẹ, rồi khi hắn tà ác cắn mút nụ hoa anh đào, nàng đã vô thức bật ra tiếng kêu đầy phỉm tình, tất cả điều này, không khác nào là đổ thêm dầu vào lửa, càng làm cho khát khao muốn có nàng trong hắn bùng cháy nhanh hơn.

Lãnh Phong thỏa mãn tách ra khỏi hai đồi tuyết trắng, hài lòng nhìn nơi đó đã lưu lại dấu vết của mình, tiếp tục trải dài nụ hôn xuống khắp nơi, tay cũng tham lam ngao du trên da thịt mẩn cảm của nàng.

Hắn thích cảm giác nàng mềm mại run nhẹ trong lòng hắn, thích tiếng kêu nhỏ như muỗi kêu đầy mờ ám, dừng lại trên cặp hông tròn đều, nhẹ tay cởi đi khố lụa mềm mỏng, thấy nàng giật mình cứng người, cúi xuống bên tai, hơi thở nóng rực phát ra lời nói mờ ám.

“Ngoan, để ta yêu nàng”

Bằng Bằng hơi thở gấp gáp, mắt đầy sương mù như chìm vào lạc lõng, hắn không ngừng trút xuống nụ hôn như mưa bão, tay còn tà ác ở nơi tế nhị của nàng mà vuốt ve khiêu khích, cảm thấy như hơi thở sẽ cạn đi và khí nóng của hắn, sẽ đốt cháy nàng mất, xấu hổ nhất là, nơi đó theo tay hắn, lại từ từ tiết ra dịch mật thẹn thùng.

Lãnh Phong dời môi nàng, nhìn nàng đỏ bừng gương mặt, hơi thở trong lồng ngực rối loạn, mắt lạnh hoàn toàn tan chảy, tựa như đang dẫn hắn vào cõi u mê, hơi thở gấp gáp, giọng nói khàn khàn đầy sương mù, hắn thoát đi y bào, cúi xuống ôm nàng vào lòng, trút xuống môi nàng những nụ hôn ướt át nóng bỏng đầy nhiệt tình, đồng thời cố tình muốn tách chân nàng ra.

Trong căn phòng, màn lụa rũ xuống, đèn nhỏ trên bàn mờ ảo, tiếng lá cây gió thổi hoàn toàn bị hơi thở gấp gáp dồn dập át đi, thỉnh thoảng, còn nghe thấy tiếng rên nhẹ phiêu lãng trong gió, không khí xung quanh, một mùi mờ ám đến ngai ngùng, càng lại gần, càng thấy tình triều như hiện rõ hơn.

Lãnh Phong mồ hôi tích đầy bên thái dương, mắt đen lạnh lẽo hoàn toàn biến mất, thay vào đó, hiện rõ bên trong như có một lớp vỏ tối bao phủ tất cả như mê đắm mà nhìn nữ nhân dưới thân mình.

Nàng trong lòng hắn, tóc bết mồ hôi, môi sưng đỏ hé mở, đôi mắt một tầng sương dày bao phủ, gương mặt ửng đỏ gợi tình và lồng ngực nhấp nhô thở gấp, thể gian phía dưới, hoàn toàn cướp đi lí trí cuối cùng của hắn.

Bằng Bằng mơ màng nhìn Lãnh Phong, đôi mắt sâu đen của hắn như muốn nuốt trọn lấy nàng, hắn hơi thở nóng rực, mồ hôi tích đầy, hắn lồng ngực đập mạnh mà phủ xuống nụ hôn ướt át nóng bỏng yêu dâ.

Bằng Bằng còn đang chìm trong mộng ảo, phía dưới thân đột nhiên truyền đến cơn đau lạ lẫm, nàng mở to đôi mắt, kêu lên một tiếng đau thất thanh, hít sâu một hơi, lại thở mạnh một nhịp, mồ hôi trên trán theo

đó cũng tuôn trào, chỉ thấy đau đớn trước nay chưa từng có làm nàng không chịu được, tay đang bám tấy vai hắn khẽ nắm chặt thở dốc.

“A...học...a...đau...”

Lãnh Phong hít mạnh một hơi, cảm giác muốn chiếm lấy nàng đang thúc dục hắn tiến tới, nơi ẩm áp chặt khít của nàng bao chặt lấy hắn, nóng rực như trái tim đang đập trong lồng ngực hắn vậy, nhưng nghe thấy tiếng nàng kêu lên, tim trong lồng ngực lại nhói một nhịp, cúi đầu xuống, trên trán nàng, hắn yêu thương hôn nhẹ thì thầm.

“Một lúc sẽ không đau nữa Băng nhi”

Băng Băng hơi thở rối loạn mở to mắt, mặt đã đỏ nay còn đỏ hơn, nàng có thể cảm nhận được, hắn...hắn đang ở trong nàng, nhưng lại không im lặng mà chuyển động, nghĩ tới vậy, người vốn lạnh như nàng, cũng không kiềm được mà xấu hổ một trận.

Còn đang lạc vào trong suy nghĩ, cơn đau đúng thật đã đỡ hơn nhiều, ngược lại, cảm giác lạ lẫm lại hiện lên, chưa hiểu gì hết, Lãnh Phong đã ôm lấy hông nàng mà từ từ chuyển động nhẹ nhàng.

Lãnh Phong thấy nàng đã đỡ đau, ngược lại là hắn sắp không thể nào chịu nổi, nếu cứ như thế này, chỉ sợ hắn sẽ chết trong nàng mất, để tay nàng ôm lấy cổ mình, hạ thấp hông, hắn tiến vào, sâu, từng chút, từng chút một.

Băng Băng không thể gọi tên cảm xúc đang nảy lên trong lòng, nam nhân phía trên, hơi thở nóng rực trầm khàn phả ra, chuyển động dưới thân càng ngày càng tăng lên, hắn càng ngày, càng chiếm lấy nàng sâu hơn, càng ngày, càng khiến nàng sắp không thể chịu nổi nữa mà ngừng thở, như thể là sóng biển, sẽ cuốn trôi nàng đi mất.

“Um...a...dừng...a...ừ...”

Lãnh Phong hoàn toàn không để ý đến lời van xin của nàng, hắn chỉ biết, tiếng rên rỉ mị hoặc, hơi thở gấp gáp nóng bỏng, đôi mắt mờ sương kích tình và hương sen thuần như nở rộ đang chiếm lấy hắn, tất cả như hiện lên không ngừng trong đầu, càng khiến hắn muốn nàng, muốn nàng nhiều hơn nữa, nghĩ đến đây, chuyển động lại biến nhanh hơn, tiếng thở gấp gáp cũng rõ ràng và tiếng rên kiều mị cũng nhiều thêm.

Băng Băng hoàn toàn chìm đắm trong bể tình Lãnh Phong mang lại, nàng chỉ biết cố gắng níu lấy cổ hắn để không bị tuột ra, nam nhân phía trên, hắn như điên cuồng mà chiếm lấy nàng, nàng chịu không nổi, sắp chịu không nổi rồi.

Lãnh Phong ôm lấy nàng, tiếp tục như chạy nước rút mà muốn nàng nhiều hơn, sâu hơn nữa, như ngựa hoang không có dây cương, như người điên cho sống chết cuối cùng, hắn điên cuồng mãnh liệt mà lao tới.

Nhiệt tình trong từng cú thúc sâu, nóng bỏng khi rút ra tiến vào, nơi ấy của nàng, tiếng rên rỉ đang phát ra, đã làm hắn phát cuồng, hắn chỉ biết, mãi mãi thấy không bao giờ đủ.

“Học...Băng nhi... ta còn...hừ...muốn nữa...”

“Không...dừng...a...um...ừ...”

Tiếng thở dốc rên rỉ như hòa vào nhau, hắn điên cuồng chiếm lấy, nàng vô lực xin tha, đòi hỏi vô độ đến không dứt, khao khát mãnh liệt mà chiếm lấy không ngừng, cảm giác có nàng làm trái tim hắn như nổ tung, ngọt ngào như nhấn chìm hắn vào bể sâu không thấy đáy.

Mãi đến khi người con gái hoàn toàn không còn sức nữa, chỉ thỉnh thoảng nức nở nghẹn ngào, Lãnh Phong ôm nàng, gập nhẹ lên một tiếng, mạnh mẽ tiến vào nơi sâu nhất, hoàn toàn hòa quyện hai người làm một, đúng lúc đó, Băng Băng chỉ biết kêu lên một tiếng rồi hoàn toàn ngất lịm.

Hai người nằm trên giường, một người đang thở dốc lấy hơi, người còn lại đã vô lực mà chìm vào giấc ngủ sâu, không khí xung quanh hai người, hơi nóng vẫn còn tồn tại, mờ ám khiến người nhìn đỏ mặt tía tai.

Lãnh Phong nhìn nàng đang chìm vào giấc ngủ, hàng lông mày hoàn toàn thả lỏng, đôi môi sưng đỏ hé mở, trên trán còn dính mồ hôi bết lại, hắn thấy nàng lúc này, hiền lành ngoan ngoan tựa như đứa trẻ, bất giác, hắn muốn nàng mãi như thế này, để có thể yêu thương mà che chở, nhưng hắn biết, vương phi của hắn sẽ

không như vậy, nàng mạnh mẽ, nhưng có khi lại yếu đuối, lạnh nhạt, nhưng nhiều lúc sẽ cô đơn, yêu thương ôm nàng vào lòng, thỏa mãn hôn lên trán nàng, mắt cũng nhắm lại đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm tinh mơ, chim bên ngoài hót líu lo, tiếng đình đang phát ra từ chuông gió, gió nhẹ thổi qua, đung đưa cành lá nhỏ, không gian yên bình tĩnh lặng phủ xuống căn phòng, người nằm trên giường, vẫn như chưa muốn thức.

Lãnh Phong mắt sâu sắc nhìn gương mặt nàng, nó vẫn thanh cao thoát tục như mọi ngày, nhưng hôm nay lại khác, giữa trán nàng, dấu chu sa hình nụ sen hoàn toàn nở rộ, màu hồng đỏ nở thành những cánh hoa khoe sắc, bông sen đỏ như ngọn lửa thu hút mắt người, chuyện này, có lẽ chỉ có vương phi của hắn là biết.

Băng Băng mở mắt, đầu tiên là cảm thấy người như bị lấy sạch khí lực, tiếp theo, gương mặt phóng đại hết cỡ của Lãnh Phong bên cạnh, chuyện tối qua như cuộn băng tua nhanh xoẹt qua, hai má hơi ửng hồng tia bối rối.

Lãnh Phong nhìn nàng từ khi mở mắt cho đến lúc sắc mặt thay đổi liên tục, bây giờ, lại bối rối mà ửng hồng hai má, mỉm cười, hắn cúi xuống trán nàng, đặt lên ngay bông hoa mới nở nụ hôn yêu thương, giọng nói trầm khàn thâm trầm vang lên.

“Ngủ ngon chứ”

Qua đi những ngại ngùng thẹn thùng, Băng Băng mắt hạnh nhìn hắn ở trước mặt, hắn xem ra là rất vui, còn có thể trêu chọc nàng được nữa, nam nhân này, không ngờ mặt cũng dày không kém.

“Hừ, người nghĩ sao”

Nàng vừa nói dứt câu, liền nghe thấy tiếng cười sảng khoái của Lãnh Phong vang lên, sau đó, đôi mắt sâu thẳm còn nhìn nàng đầy khiêu khích, đã vậy còn tà ác cúi xuống tai nàng trả lời đầy mờ ám.

“Ta nghĩ nàng ngon giấc, và ta cũng vậy”

“Người...”

Lãnh Phong vòng qua eo nàng, nhìn nàng, hắn thâm tình phát ra lời nói yêu thương.

“Ta yêu nàng, Băng nhi”

Băng Băng nhìn sâu trong mắt hắn, chỉ thấy mình đang ở trong đó, có ôn nhu như đang vây lấp nàng, cảm giác mới dâng lên không gọi tên lại một lần trời đất, nàng chỉ biết đón nhận nụ hôn đang phủ xuống.

Tình ý triền miên lan tỏa, không gian lại một lần đầy lên ngọt ngào, nụ hôn đầy dịu nhẹ nhàng như cuốn đi tất cả, nhưng tiếng nói bên ngoài vọng vào làm không gian như ngừng lại.

“Tiểu thư, Độc Cô Dạ tìm đến”

Lãnh Phong buông môi nàng ra, nhìn nàng tựa như có vẻ không vui, hắn khéo môi khẽ cong đỡ nàng dậy, giúp nàng lấy y phục mới thay vào, hắn bế nàng đến bàn trang điểm, vừa chải tóc cho nàng, vừa nhìn vào gương mà nói.

“Ta muốn biết chuyện bông hoa đang nở trên trán nàng”

-Hết tập 8-

P/S: Tình hình là ta đã hoàn thành nhiệm vụ, mọi người nhớ góp ý ha, còn tập 9 à, haiz... dạo này ta muốn làm người xấu một tí, thôi thì tới đó hăng hay ha, hi hi hi *tình hình căng thẳng, chạy là thượng sách*, *quay đầu hét lại* yên tâm, sẽ có nhiều bất ngờ mới về Độc Cô Dạ, Bạch Tâm và nam nhân vật mới xuất hiện mà yêu cuồng Phong ca- chính là Lãnh Phi, không biết cặp đôi nhà mình sẽ như thế nào, ka ka ka, đừng đoán mò, coi chừng bị hột nha *cầm dép chạy cho nhanh*, Pipo...

10. Tập 9: Âm Mưu Trong Bóng Tối

Hoàng Hậu ATuLa : 9 Âm mưu trong bóng tối

Băng Băng nghe Lãnh Phong hỏi vậy, mắt hơi hướng lên nhìn hắn, trong gương, nàng nhìn thấy một đôi mắt đen sâu thẳm cũng đang nhìn mình, hắn vẫn nhẹ nhàng chải tóc cho nàng từ phía sau, bàn tay dịu dàng hoàn toàn không phù hợp với gương mặt vốn lạnh lùng này, bất giác, nàng khoe môi khẽ cong, như cười, như nói mà lên tiếng.

“Gặp thì hiện, phu thê thì nọ, động phòng hoa sẽ nở, ta chẳng phải đã nói với chàng, chàng đã định sẵn là nam nhân của ta”

Lãnh Phong nghe Băng Băng nói, liền liên tưởng đến giấc mơ của mình kể từ lúc gặp nàng, lần đầu gặp nàng, tiểu oa nhi váy áo đỏ rực đứng giữa đất trời bao la u tối, từ lúc đó trở đi, hắn đã mộng tưởng không biết bao nhiêu lần.

Trong mơ, hắn thấy một người con gái, nàng váy áo đỏ rực tung bay, gương mặt không rõ luôn xuất hiện trong mơ ảo, cứ thế, nàng cứ đứng từ xa nhìn hắn suốt 10 năm như vậy, rồi khi thành thân với Băng, giấc mơ ấy chợt tắt, nó không còn mơ màng như trước, mà hiện lên rõ nét hơn.

Bóng dáng nàng, nụ cười nàng, còn có đôi mắt luôn nhìn về phía hắn, người đó chính không ai khác, chính là nữ nhân đang ở trước mắt hắn đây, nữ tử mà hắn đã đem lòng yêu thương.

“Có lẽ, nàng cũng đã định sẵn sẽ là của ta, vì giấc mơ 10 năm qua, nàng vẫn luôn ám ảnh ta mãi như vậy”

Băng Băng đôi môi mỉm cười thoải mái nhìn hắn, nàng không biết hắn đã mơ thấy gì, nhưng nàng biết, 10 năm qua, hắn cũng nhớ đến nàng, như nàng luôn nhớ đến hắn vậy, như thế đã quá đủ rồi.

Có những chuyện, bây giờ không thể nói thành lời, về bí mật của bông sen, nàng sẽ giữ lại một nửa, bởi vì không biết tại sao, có gì đó vô hình như chặn giữ lời nói của nàng lại, khiến nàng, không thể nói rõ với hắn trọn lời, thôi thì, hẹn một ngày khác, nàng sẽ nói rõ với hắn sau, và mong rằng, hắn sẽ không để bông sen này biến mất.

...

Độc Cô Dạ đứng một chỗ bên bờ hồ, áo trắng khẽ bay, dáng người cô tịch, hắn mang lại cho người ta một cái gì đó xa cách như không ở với thực tại, nhìn hắn lạnh lẽo khó gần, âm u cô tịch, thêm vào đó là cái gì đó bị thương chất ngất của thế gian này.

Độc Cô Dạ thật không ngờ mình lại bị một nữ nhân gài bẫy, chuyện này đối với hắn mà nói, trước nay là chưa từng có, nhưng hắn càng không hiểu, tại sao nàng lại có thể làm như vậy, thực chất là giải độc, lại biến thành độc được, thực chất là cứu người, song lại đoạt đi tính mạng.

Trên đường đi đến đây, dù có tức giận căm phẫn đến bao nhiêu, dù là đã lo lắng mưu tính biết bao điều, thì hắn vẫn không thể phủ nhận, là hắn đang chờ mong gặp nàng, Thượng Quan Băng Băng.

Tiếng bước chân từ xa vọng tới đã làm dừng suy nghĩ trong lòng Độc Cô Dạ, quay đầu lại, hắn nhìn thấy, một thân ảnh nhỏ nhắn rực rỡ đang đi tới phía mình, bên cạnh nàng, hắc y nhân tuấn tú tà mị thân mật kề bên, hắn ta không ai khác chính là Lãnh Phong.

Nhìn thấy hai người sóng vai bước đi, lòng như có gì đó không vui, tâm cũng không hiểu tại sao lại nổi lên tia tức giận, là hắn khi nhìn thấy nàng, người đã hạ độc Độc Cô Mị nên tức giận, hay còn có nguyên nhân nào khác, hắn không biết, hắn chỉ biết, là khi nhìn Thượng Quan Băng Băng và Lãnh Phong như vậy, trong lúc này, hắn thấy thật chướng mắt.

Lãnh Phong và Băng Băng đứng đối diện Độc Cô Dạ, hai người như không để ý đến hắn, vẫn lạnh lùng im lặng, thờ ơ như không phải chuyện của mình, thực chất, sống chết của Độc Cô Mị hoàn toàn không liên quan đến họ.

“Thượng Quan Băng Băng, ngươi muốn gì”

Băng Băng nhìn về phía hồ nước, đôi mắt nổi lên tia sát ý vô hình, gương mặt trong trẻo như băng hàn tụ lại, cả người tỏa ra một tầng khí lạnh đến từ u minh, nhìn nàng lúc này, hoàn toàn như một khối hàn băng có thể giết người.

“Độc Cô Dạ, tốt nhất ngươi nên tranh thủ nhìn mặt muội muội mình lần cuối, bởi vì, ngươi chẳng có gì để ta muốn cả, cho nên, mạng của Độc Cô Mị, ta không quản”

Độc Cô Dạ nghe Băng Băng nói vậy, mắt lạnh nhìn thẳng về hướng nàng, Thượng Quan Băng Băng vô tình đến vậy sao, nữ nhân này, chẳng lẽ thật sự muốn hấn nợ máu phải trả bằng máu, thật sự muốn hai người sẽ là địch nhân.

“Độc Cô Mị vô can”

“Nhưng ta thích vậy, nếu không muốn nàng chết oan, ngươi hãy rút cạn máu mình cho nàng đi”

Lãnh Phong này giờ không nói gì mà chỉ đứng bên cạnh cùng nàng, hấn có thể cảm nhận, nàng bây giờ đang tức giận và đang nổi lên sát khí, hấn biết tại sao nàng lại làm như vậy, nàng làm như thế, là vì hấn.

Vì hấn, nàng tức giận, vì hấn, nàng muốn tìm lại công đạo, nàng vì hấn mà không ngại dính máu tươi, không quản người đời nói mình ác độc, nàng như vậy, khiến hấn cảm thấy vừa đau vừa vui, vừa muốn lại vừa không, nữ nhân này, nàng thật ngốc tử.

Độc Cô Dạ đang định nói gì thì Trương Ưu từ xa chạy vội tới, trên gương mặt hấn hiện lên nét gấp gáp cùng khuôn hoảng hồn cùng, hấn quỳ xuống, mắt hiện rõ đau thương cùng tuyệt vọng, hướng Độc Cô Dạ lên tiếng.

“Chủ nhân, có tin báo, công chúa đã...”

Độc Cô Dạ tay nắm chặt trong gấu áo, mắt lạnh hiện lên một thoáng đau khổ, sau đó lại chuyển thành hận thù sâu sắc, nhìn nữ nhân trước mắt, hấn lạnh lẽo như người không có hơi thở.

“Thượng Quan Băng Băng, ngươi sẽ phải hối hận vì việc làm này”

Băng Băng không nhìn đến Độc Cô Dạ, hoàn toàn không để ý đến sát khí hấn tỏa ra, thờ ơ vô cảm nhìn đi chỗ khác, nàng đôi mắt không gợn sóng và đôi môi khẽ cong đầy bí hiểm.

“Ta sẽ chờ xem, ngươi sẽ mang đến cho ta điều gì”

Độc Cô Dạ sau khi nghe Băng Băng nói dứt câu thì biến mất hoàn toàn, chỉ thấy trong không khí, nơi hấn vừa đứng đó, khí lạnh như còn tụ lại.

Lãnh Phong vòng tay ôm lấy Băng Băng, muốn trao cho nàng ấm áp của mình, muốn nàng biết rằng, bây giờ, bên cạnh nàng, đã có hấn kề bên.

Băng Băng tựa người vào lòng Lãnh Phong, bàn tay bé nhỏ ôm lấy hấn, mắt thoáng dịu đi, ấm áp như đã trở về, khí lạnh băng hàn dần dần tan biến, nàng mắt nhìn hướng xa, môi phát ra lời bá đạo.

“Lãnh Phong, bất kể là ai, cũng không có quyền làm tổn thương chàng, dù là một chút”

Lãnh Phong không nói gì, dịu dàng nâng cằm nàng lên, nhìn sâu vào đôi mắt sáng long lanh đen láy, môi bất giác khẽ cong mỉm cười, cúi đầu xuống, hấn phủ lên đôi môi đầy mật ngọt, nụ hôn nhẹ nhàng dịu dàng đầy yêu thương.

Thượng Quan Băng Băng, nàng cũng vậy, bất kể là ai, nếu thương tổn nàng dù chỉ là một cọng tóc, ta sẽ khiến hấn, chết không toàn thây.

...

Ngày hôm sau, lễ mai táng công chúa Đông triều diễn ra rầm rộ, vị công chúa kiêu ngạo cường giả kia ra đi, nhưng cũng để lại trong lòng mọi người một chút gì đó tiếc nuối, là tài năng vũ khúc bậc nhất, hay còn là dung nhan kiều mị nổi danh một phương, họ chỉ biết, công chúa ngang ngách bổng nhiên lâm trọng bệnh rồi qua đời, ngoài ra, họ không hề biết, qua chuyện này, sóng gió bắt đầu nổi lên, chuyện kinh thiên động địa, ám ảnh đến tận xương tủy, như một tiếng gọi u hồn đoạt đi mạng người sắp diễn ra.

Lãnh Phong ngồi cùng Băng Băng trên chiếc xích đu như mọi ngày, nhìn nữ nhân đang tựa vào vai mình, thoải mái cầm cuốn sách vô tư đọc mà không hề lo lắng, hẳn nghĩ đến Độc Cô Dạ, hẳn ta có lẽ đã lắm, bởi vì lời nói hẳn ta để lại, đối với nàng mà nói, lại không hề công dụng một chút nào.

Một làn gió thổi qua, lá xào xạc rơi rụng khắp bầu trời, tiếng gió vút qua, âm thanh vút nhẹ trong gió lưu chuyển, thoáng chốc, quỳ trước mắt hai người, 11 hắc y nhân đen tuyền, tất cả đều đeo mặt nạ với đủ loại màu sắc quỷ dị, khí tức mang đến đầy âm u lạnh lẽo.

Băng Băng buông sách xuống, lười biếng nhìn 11 người trước mắt, với nàng mà nói, thế lực của Lãnh Phong trước nay như thế nào hoàn toàn không quan trọng, bởi vì nàng biết, chỉ khi nàng ở bên cạnh hắn, thì nàng mới có thể an tâm, ngoài ra, cho dù là 1000 hộ vệ bảo hộ, nàng cũng không thể hạ lòng dù chỉ một giây.

“Tham khiến chủ nhân”

Mười một người, có nam có nữ, có người còn không thể nhận rõ là nam hay nữ, nhưng rõ nhất vẫn là, trong mắt họ, chứa đầy sùng bái cùng tôn kính với người nam nhân trước mắt này, chủ nhân tối cao trong lòng họ.

Mười một người, mười một cái tên khác nhau, cùng mười một chiếc mặt nạ khác nhau, nhưng chỉ cần nhắc đến 1 người, cũng đủ khiến những người khi nghe, đều trắng mắt mà run sợ.

Bởi vì, họ là những ám tòa đắc lực nhất của giáo chủ Vô Tình: Vũ, Lôi, Thiên, Địa, Minh, Quỷ, Âm; Tuyết Tiệt, Kinh Vân, Xạ Phùng, Điều.

Băng Băng nhìn 11 người, lại liếc nhìn Lãnh Phong bên cạnh, hóa ra người nàng luôn tìm kiếm điều tra, lại đang ở ngay trước mắt nàng, tưởng chừng là xa, nhưng không ngờ gần đến thế, Lãnh Phong, hẳn đúng là kiến nàng không ngờ ngạc nhiên.

“Vô Tình giáo chủ, hân hạnh gặp mặt”

Lãnh Phong nghe nàng nói, khóe môi khẽ cong lên đầy thích thú, hẳn biết, nàng vẫn luôn tìm kiếm người có danh xưng là Vô Tình, hẳn còn biết, nàng chính là ma nữ trong truyền thuyết- Huyết Ảnh TuLa mà người người khiếp sợ, khóe môi khẽ con, hẳn trêu chọc phát ngôn.

“Nếu mọi người biết vương phi dụ hiền thực chất lại là một ác nữ, thì không biết họ sẽ có biểu hiện gì”

“Hừ, ta không quản họ nghĩ gì”

Nàng đưa mắt nhìn hắn, đôi mắt hiện rõ trắng đen sáng ngời, như vì sao đang tỏa sáng giữa bầu trời đêm u tối, nàng không quan tâm thế nhân nghĩ gì về nàng, nàng thà phụ người trong thiên hạ, cũng không để người trong thiên hạ phụ nàng, nhưng duy nhất chỉ có hắn.

“Ngoại trừ chàng, Phong”

Mười một người, ngoại trừ hai hộ vệ thân cận là Vũ, Lôi, hai người đã quá quen thuộc với cảnh tượng trước mắt này, nên bây giờ khi nhìn thấy, cũng không cảm thấy lạ lắm gì, nhưng 9 người còn lại thì khác, 9 cặp mắt mặc dù bên ngoài đang là bình tĩnh vô cảm, nhưng trong đó, đều hiện lên ít nhất một sự ngạc nhiên khó kìm nén.

Lãnh Như Phong là ai, địa vị như thế nào, với họ mà nói thì không quan trọng, quan trọng nhất là, bọn họ chỉ biết, nam nhân đang ngồi ở đây, vị giáo chủ Vô Tình luôn luôn lãnh huyết coi thường mạng sống này, bây giờ lại đang dụ dỗ đầy yêu thương với nữ nhân bên cạnh.

Với họ mà nói, đây là một chuyện trước nay chưa hề có, kể từ khi đi theo sau hắn, biểu hiện này, thái độ này, chưa một lần hiện ra như thế cả.

Huyết Tinh, Ảnh và Nguyệt kể từ lúc trước khi 11 người xuất hiện đã đứng phía sau hai người, cái cách để được đi sau Thượng Quan Băng Băng chính là, nhanh, mạnh và sắc, chỉ khi nào đạt được cảnh giới như vậy, mới có đủ can đảm đứng phía sau nàng, vì vậy, 3 người họ có sự nhạy cảm sắc bén hơn người cũng là chuyện bình thường.

Theo sau ATuLa là 5 người, không ai có thể nhận rõ khuôn mặt thật của họ, ngay cả khi họ giao chiến tàn khốc như thế nào, thì thế gian này, người biết mặt họ duy nhất chỉ có một người, TuLa kiếm.

Năm người, 2 nữ 3 nam, tung hoành ngang dọc khắp mọi lục địa, thế lực rộng lớn đến không đoán được, nghe đến danh xưng, là đã nghe thấy mầm tai họa.

“Theo sau Lãnh Phong, ta thực muốn biết các người có năng lực như thế nào”

Lời của Băng Băng vừa dứt, 11 đôi mắt liền nhìn về phía nàng, chỉ thấy nữ nhân đang ngồi kia, nàng váy áo đỏ rực, mái tóc đen tuyền và đôi mắt như trân bảo của thế gian đang tà mị phát ra lời nói đầy ngạo mạn, không thể phủ nhận, lời nói ấy đã khơi lên tự tôn của 11 người ở đây.

”Chủ nhân”

Lãnh Phong không để ý đến tiếng gọi đồng thanh của 11 người, hắn nhìn nàng, ở sâu trong đôi mắt đen thẳm ấy, như sáng lên một điều gì đó kì lạ, là niềm vui sâu kín, hay hạnh phúc dâng trào, là cái gì đó, sâu đến tưởng như không bao giờ hiện rõ, nhưng nay, lại sáng ngời như đang mỉm cười.

Hắn biết vì sao nàng lại nói vậy, hắn càng biết cái miệng xinh xắn kia, ngoài những lời nói ngạo mạn kinh thường thể nhân ra, còn có sự quan tâm lo lắng giành cho mình, bởi vì thế, bây giờ hắn mới thấy, trên đời này, hóa ra còn có một người để hắn đặt trọn niềm tin.

“Ta sẽ cho các người chứng tỏ năng lực của mình”

“Tinh, Ảnh, Nguyệt”

Ba người đứng phía sau, khi nghe thấy tiếng gọi thì liền xuất hiện ngay trước mắt 11 hắc y nhân, bọn họ biết, trận đấu này rất khó xử lý, tiểu thư muốn thử 11 người kia, nhưng họ phải xuất toàn lực, làm sao không để chết, nhưng cũng không thể hòa, mà phải phân chia rõ ràng năng lực của nhau.

Chỉ là trước nay, mỗi khi 3 người ra tay, vũ khí luôn dính đầy máu tươi, lần này, xem ra không dễ dàng.

11 người, 8 người tự động lùi lại, còn 3 người đứng đối diện 3 người kia, với họ, thắng là phải vẻ vang, thắng phải đúng với nguyên tắc của mình.

Giọng ngang tàng, gương mặt thích thú ngồi trên xích đu, Băng Băng nhìn cảnh sắc trước mắt, đôi mắt sáng lên tia kì dị.

“Chọn 3 người nổi trội nhất đi”

Vũ, Lôi, Quỷ là 3 người đắc lực nhất dưới tay Lãnh Phong, nếu 3 người đó đấu với Tinh, Ảnh, Nguyệt, thì đó chính là sự công bằng dễ hiểu nhất.

6 người đứng đối diện nhau, gió từ đâu vụt tới, không gian im lặng không một tiếng động, thậm chí có thể nghe thấy tiếng lá cây vừa mới lìa cành, khi phiến lá vừa chạm đất, khí lạnh ám trầm đột nhiên nổi lên, 6 người im lặng cùng một lúc động thủ.

Băng Băng lười biếng tựa người vào Lãnh Phong, mặc dù chỉ mới nhìn qua, nhưng nàng biết, 3 người kia cũng không phải là vô tích sự, chỉ sợ trên giang hồ, người muốn địch lại 3 người họ, cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, chỉ cần có họ, Lãnh Phong có thể an toàn trong những lúc nguy hiểm nhất, nàng tin là vậy.

Qua một lúc lâu, 6 người đều dừng lại động tác, 6 người đều không nhìn ra sự khác biệt gì, nhưng ngay sau đó, trên tấm áo bào của 6 người, 6 chỗ ở 6 nơi khác nhau đều để lại đường cắt của kiếm.

Lãnh Phong nhìn 6 người, chỉ cần nhìn, dù là người không biết võ công cũng có thể biết được ai là người thắng cuộc, dĩ nhiên, 3 vết cắt trúng nhược điểm do Tinh, Ảnh, Nguyệt đã thương được nhiều nhất đối phương.

Trong võ học, có một cảnh giới tối cao là đã thương trúng điểm yếu, và cảnh giới cao nhất là một nhát một mạng, một khi kiếm xuất ra, chỉ một đường là có thể lấy đi mạng người, trước đây có lẽ hắn không tin, nhưng đã được chứng kiến tận mắt.

Đó là lúc mười năm trước đây, một tiểu oa nhi váy áo đỏ rực như máu, xuất ra 50 nhát kiếm để giết chết 50 hắc y nhân, máu văng lên sông, thuyền, máu đỏ tươi phun ra từ chính tim, tiểu oa nhi ấy đã cho hắn biết,

không có gì không thể xảy ra, người ấy không ai khác chính là nàng, nữ nhân đang an vị bên cạnh hắn đây, chỉ là không biết, bây giờ, nàng đã đạt đến cảnh giới nào nữa.

“Nàng khiến ta thực chờ mong”

“Hừ, trên đời này, người có thể đấu cùng ta, còn chưa xuất hiện”

Theo sau lời nói, tiếng cười hào sảng vang lên đầy chân thật, Băng Băng tặng cho hắn cái liếc mắt lơ đãng nhưng đầy ẩn ý, nhìn 11 người này, nàng tuyên bố.

“Đối với Lãnh Phong, các người đừng bao giờ nghĩ đến chuyện phản bội, bởi vì ta sẽ là người đầu tiên, tiễn các người đi nếu có chuyện đó xảy ra”

Lời nói bá đạo, giọng đầy lạnh lẽo, phút chốc, cảm giác bình ổn nhanh chóng biến chuyển, khí lạnh như từ địa ngục ập tới, 11 người bọn họ, bỗng cảm thấy kinh ngạc, nữ nhân này, rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ.

...

Lãnh Vương Phủ hôm nay, khí trời trong lành, gió mát khe đưa, thỉnh thoảng còn có tiếng lá rụng nước chảy, đình đình đang đầy êm ái, cùng với những bóng râm của tán cây mang đến sự tươi mát đầy dễ chịu.

Trên chiếc võng ấy, cũng như mọi ngày, đây đã là điểm quen thuộc của những ai muốn tìm đến vương gia, bởi vì họ biết, cứ mỗi buổi sáng mới lên và khi chiều hạ xuống, nơi đây, luôn luôn có bóng hình đôi phu thê ân ái dịu dàng bên nhau, cảnh sắc xung quanh họ, tràn ngập yêu thương mật ngọt.

Nguyệt đặt khay trà lên bàn bên cạnh, nhìn nam tử đang mờ ám cúi đầu thì thầm bên tai tiểu thư, chuyện này trước đây sẽ lạ lẫm, nhưng bây giờ, có lẽ đã là bình thường, ngược lại nếu như không có, khéo khi lại là chuyện lạ.

“Hừm...thưa vương gia, có Bạch Tâm Lăng và Lãnh Phi cầu kiến”

Băng Băng nghe thấy tên Bạch Tâm Lăng, mắt hiện rõ điểm sáng nổi lên, nữ nhân này đến thật đúng lúc, nàng bây giờ đang bị tên ác nam này quấy rối, thật muốn có người xả bớt cơn tức giận.

“Cho vào”

Lãnh Phong nghe nàng đồng ý, thật không muốn có người phá hoại không khí riêng tư này, cho dù là đệ đệ mới từ xa lâu ngày gặp mặt, thì hắn cũng không muốn dời nàng, đừng tưởng hắn không biết nàng đang nghĩ gì.

Băng Băng lời vừa dứt, liền bị hơi nóng như lửa bao quanh, thoáng chốc, cả người liền rơi vào vòng ôm ấm áp, lời nói tà mị và hơi thở mờ ám phả lên mặt mình, ngay sau đó, đôi môi còn sưng đỏ liền bị chiếm lấy, nụ hôn nóng bỏng liên tục trút xuống, cả người như dính vào nam nhân phía trên, chỉ biết vô lực mà đón nhận sự bá đạo.

Tiếng gọi thanh thúy, bước chân vội vã đang chạy về phía 2 người, nghe ra thì biết chủ nhân của nó là người tinh nghịch như thế nào, hai nữ hầu đang đi bưng trà, chỉ thấy vụt qua họ, một thân ảnh hồng sắc tươi tắn, hắn đi qua, hương thơm còn đọng lại như một loài hoa nào đó quen thuộc cũng đầy xa lạ, nhìn từ phía sau, chỉ thấy mái tóc được buộc lỏng bằng dải lụa hồng đỏ, dải lụa ấy, như có gì đó đang buộc lấy tâm người nhìn.

“Ca Ca, Phong Ca Ca”

Nam nhân hồng sắc dừng bước, đứng trước đối diện trước hai người, mái tóc vương lại trên trán cao và làn da trắng trẻo tinh xảo, mắt hạnh đào yêu mị đang mở to, môi mỏng đỏ hồng tự nhiên há hốc, tiếng gọi tắt lệm mà nhìn hai người.

Hai người đang ngồi trên thứ đồ kì lạ, dưới bóng cây rợp bóng, còn có tiếng đình đình đang đang lạ lẫm từ đâu vọng lại, mờ mờ ám ám cúi đầu vào nhau, mặc dù là đã bị tóc và áo che khuất, nhưng chỉ cần nhìn là có thể nhận ra họ đang làm gì.

Lãnh Phong dời môi nàng ra, luyến tiếc liếm nhẹ môi đỏ ửng mềm, như không thèm để ý kẻ mới xuất hiện, hần gian xảo thì thâm bên tai, môi và lưỡi cố tình chạm vào da thịt nhạy cảm của nàng.

“Đừng nghĩ trêu chọc ta, hư...”

Băng Băng cố gắng trấn tĩnh lại, tim trong lồng ngực muốn loạn nhịp, tên ôn thần đáng ghét, dám trêu chọc nàng ngay trước mặt mọi người, hần muốn nàng đeo mặt nạ để sống sao.

Lãnh Phong ngẩng đầu lên nhìn nam tử mới xuất hiện, tay vẫn còn vuốt ve mái tóc mềm mại của nữ nhân đang tựa vào lòng mình mà thở dốc, hần cảm thấy thật thích thú khi khiến nàng như vậy.

Lãnh Phi bắt gặp đôi mắt quyến rũ gợi cảm đến hút hồn của Lãnh Phong, như quên tất cả chuyện vừa mới xảy ra, hần chạy đến lao vào lòng của Lãnh Phong, 2 năm xa cách, hần thật rất nhớ ca ca, còn tưởng sẽ có cái ôm thân mật, nào ngờ chưa kịp chạm đến người, đã bị bàn tay quen thuộc gạt qua một bên, lúc này, Lãnh Văn Phi đang ngồi bệt trên thảm cỏ, đôi mắt mở to long lanh nước nhìn Lãnh Phong.

Lãnh Phong một tay ôm nàng, một tay đưa ra ứng phó với tên bạch tuộc vừa xuất hiện, nếu để nàng nhìn thấy, chắc chắn hần sẽ chết không toàn thây.

Bạch Tâm Lăng bước đến, cười hiền dịu nhìn hai người, ra vẻ rất biết điều mà an phận ngồi một chỗ thưởng thức trà và xem trò hay trước mắt, đây chẳng phải là một thú vị nhất sao.

Lãnh Phi rất thân với nàng, nên nàng biết hần ta nghĩ gì, cần gì và muốn gì nhất, nhưng dù thân, nàng cũng không thể hy sinh cho hần, vì điều hần muốn, cũng là thứ nàng muốn duy nhất trên cõi đời này, đó cũng là khát vọng gần 10 năm của nàng, vì thế, nàng dĩ nhiên không thể bỏ.

Băng Băng thu lại một màn trong mắt, tên nam nhân phẫn phẫn nộ nộ vừa mới xuất hiện này, nàng không muốn nói, nhưng hần rất có thể sẽ trở thành địch nhân của mình, quả thật, đôi mắt to tròn ứ nước và gương mặt oan ức hồng hồng kia khiến nàng không khỏi nghĩ đến điều đó.

“Đứng lên đi, có ai bắt nạt đệ đâu”

“Huynh còn nói, huynh...huynh không thương Phi Phi nữa sao”

Lãnh Phong đưa 2 tay ra, muốn cầm lấy 2 bàn tay nhỏ nhắn của Lãnh Phi để kéo lên, dù gì nó cũng là đệ đệ cùng huyết thống duy nhất của hần, xa cách nhiều năm, hần cũng rất lo lắng cho đệ đệ nghịch ngợm này của mình.

Lãnh Phi cười tí mắt khi thấy Lãnh Phong đưa tay ra với mình, đôi mắt ứ nước hiện lên ánh sáng lạ, khi hai tay của Lãnh Phong vừa nắm lấy tay mình, đôi tay trắng trẻo nổi bật qua y bào hồng sắc dùng lực một cái, lời người không hề phòng bị kia về phái mình, sau đó còn cười thỏa mãn khi cả người Lãnh Phong chồm lên người mình, lời nói phát ra có phần nhõng nhẽo nhí nhảnh.

“Ca ca hư, huynh làm đệ đau”

Lãnh Phong dù không hài lòng với hành động vừa rồi của Lãnh Phi, nhưng cũng chỉ mắng cho qua chuyện, Lãnh Phi tuy đã 19 tuổi, nhưng vẫn còn vô tư nghịch ngợm, trách hần, thì thà nói chuyện với tảng đá còn hơn, chỉ mong rằng vị đại tẩu kia đừng giáng tội oan uống cho hần là được, đỡ đệ đệ lên, hần trách cứ.

“Không thấy đại tẩu à, cấm nghịch ngợm”

Lãnh Phi như không thèm để ý đến lời nói của ca ca, càng không để ý đến gương mặt chất đầy băng lạnh của người ngồi bên cạnh, hần thích chí dụi đầu vào lòng Lãnh Phong, giọng mè nheo nịnh nọt.

“Người ta không biết, người ta muốn ca ca thôi”

Băng Băng nhìn một màn này, thì dám khẳng định một điều, tên Lãnh Phi không biết sợ chết này, hần ta thực sự luyến ái Lãnh Phong, yêu thương ca ca của mình.

Tức giận muốn trào lên khi nhìn thấy một màn này, không chút lưu tình, nàng đưa tay cầm lấy cổ áo của Lãnh Phi, kéo hần ra khỏi lòng tên ôn thần kia, vứt người hần thẳng xuống thảm cỏ, cho hần tiếp xúc thân mật với đất mẹ thân yêu lần thứ 2.

Lãnh Phi đang vui vẻ như xuân tươi thì bị vút lần hai, kì lạ một điều, biểu hiện lần này khác một trời một vực với Lãnh Phong, hần nước mắt chảy dài, sụt sịt khóc toáng lên.

“A... Ca ca, có người bắt nạt đệ”

Bằng Bằng giọng sắc lạnh bén nhọn vang lên, nước mắt ngấn dài kia như có khóa khóa lại, mắt hần mở to nhìn nữ nhân phía trên.

“Ca Ca của ngươi ta còn xử được, huống chi là người”

“Ồ...ơ...”

“Nghe đây, ta là đại tẩu của ngươi, Lãnh Phong là của ta, nghe rõ chưa”

...

Lãnh Phi ngồi trong hoa viên, mắt thỉnh thoảng ngó nghiêng lén lút, nữ nhân kia thật hung ác, nàng căn bản không xứng với ca ca.

“Ca ca, nữ nhân kia thật đáng sợ”

Lãnh Phong cong môi nhìn ra bầu trời đen tối, nhớ lại chuyện sáng nay, hần thật sự vui trong lòng, nàng cư nhiên ăn dấm chua với đệ đệ của hần, thật sự khiến hần không tìm được mà cười to, kết quả là bị nàng đuổi ra khỏi phòng, rồi gặp tên bạch tuộc ngồi ngơ ngẩn ở đây.

Lãnh Phi nhìn biểu hiện của Lãnh Phong, lòng như có gì đó khó hiểu dâng trào, không biết nói gì, chỉ có thể mở to mắt nhìn ca ca của mình, ca ca huynh ấy...

Nếu như mọi ngày, chỉ cần hần nói không thích ai, ca ca sẽ im lặng lắng nghe

Nếu như mọi ngày, những lúc hần bị bắt nạt oan ức, ca ca của hần sẽ bảo vệ hần hết mình

Nếu như mọi ngày, có việc gì đó xảy ra, cho dù là lớn đến đâu đi nữa, thì ca ca cũng chỉ lãnh nhạt thờ ơ

Và có rất nhiều cái nếu như nữa, thì ca ca cũng không bao giờ nở một nụ cười hay có thái độ quan tâm đến một ai khác như bây giờ

Ca ca bây giờ, khóe môi khê cong đầy mỉa mai hoặc, đôi mắt sâu thẳm chất đầy thần sắc mỗi khi hần nhắc đến nữ nhân kia, ca ca đã biết cười, biết quan tâm đến ai đó...như một con người, nhưng lại không phải dành cho hần, vì vậy, hần không thích ca ca như thế này, hần muốn ca ca, chỉ quan tâm, chỉ bảo vệ cho một mình hần.

“Huynh yêu nàng ta sao”

Lãnh Phong không nhắc thì thôi, nhắc đến nàng, hần lại thấy nhớ nàng đến kinh khủng, không biết nữ nhân kia đang làm gì, chắc là đang nằm trên ghế nhuyến và vuốt ve con bò cạp đỏ kì dị, hay là nàng cũng đang nhớ đến hần, thậm chí còn mắng hần trong lòng nữa, mỉm cười không nói gì, Lãnh Phong chỉ để lại lời nói rồi bước đi.

“Khi đệ yêu một ai đó, đệ sẽ biết cảm giác của ta lúc này”

Lãnh Phi ngồi một mình, đôi mắt long lanh trở lên tối lại, gương mặt phấn hồng tình xảo thu lại hết, tỏa ra là âm u ảm đạm đến đáng sợ.

Hần tại sao lại không biết cảm giác ấy, hần thậm chí còn biết rõ hơn, cái cảm giác yêu một người, nhưng người đó lại không thể yêu, càng không thể quang minh chính đại nói rõ tiếng yêu cho người ấy biết, cảm giác ấy chỉ có thể tươi cười để che lấp, thậm chí bị xem là nghịch ngợm chỉ để tìm được hơi ấm của người mình thương hay cái ôm ấp áp của người mình ái mộ, tình yêu của hần, cả thế gian này đều kinh ghét chối bỏ, đều sỉ nhục đến luân hồi.

Yêu...

Hần đã yêu...

Một tình yêu không hồi kết...

Tim lúc này....sao cảm thấy đau quá...người ấy đã xa...nay lại còn xa hơn nữa...

...

Lãnh Phi Các, đèn treo lủng lẳng chỉ vài ba cái, còn lại, tất cả đều chìm vào trong màn đêm u tối, không gian vẫn tĩnh lặng như thường ngày, chỉ khác là, trên chiếc xích đu hôm nay lại vắng bóng người.

Lãnh Phong, chân vừa mới bước lên hiên, thì thấy Nguyệt từ phòng đi ra, còn đang định đẩy cửa tiến vào, trong phòng đột nhiên vọng ra tiếng nói.

“Cấm chàng bước vào”

Lãnh Phong nghe nàng nói vậy, bước chân chợt dừng lại một chút, không nói gì, mà chỉ khẽ cười một tiếng, vẫn lì mặt mà bước vào trong, cánh cửa vừa mở, một chiếc kim châm từ trong lao thẳng về phía hắn, mất hơi động, hắn không tránh, ngay sau đó ôm người ngã xuống.

Bằng Bằng nhú mày nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn là đang định diễn tuồng cho nàng xem sao, định giả trò gì nữa đây, nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng bước chân vô thức đã hướng về phía ấy, giọng nói trách cứ theo đó phát ra.

“Đừng đùa kiểu này”

Lời vừa dứt, người cũng mới ngồi xuống, tên ôn dịch đang quay lưng lại phía nàng bỗng nhiên quay người lại, nhanh chóng vùng lên ôm lấy nàng, trên gương mặt còn hiện rõ nét hài lòng thích thú, bước chân trầm ổn tiến về phía màn trướng, theo đó, từng tấm màn lụa ở hai bên buông xuống, những ngọn nến cũng từ từ tắt đi, chỉ để lại duy nhất một ngọn nến mờ ảo ám muội, tiếng trách cứ cứ thế nhỏ dần đi, thay vào đó, lời nói nỉ non, tiếng than nhẹ do không kìm được mà phát ra, đêm, chỉ mới bắt đầu.

...

Lãnh vương phủ vào buổi sáng sớm, nắng lên, chim hót ríu rít và gió đưa dịu dàng, mang lại cho toàn phủ một sức sống mới lạ, ngay cả Lãnh Phi Các mọi hôm ám trầm cũng khác, có gì đó ấm áp như được đắp vào.

Trong Lãnh Phi Các, không khí hôm nay cũng khác hẳn mọi hôm, trong lành, dễ chịu và thư thái biết bao, cảnh sắc cứ thế mà lặng lẽ diễn ra nếu không có tiếng bước chân dồn dập và tiếng gọi í ới ở đâu vọng lại, đã phá tan không gian hiem có này.

Cánh cửa bất ngờ mở, đập vào mắt người mới tới là một cỗ nòng nặc ám muội từ phía trong bay ra, chân chưa kịp bước vào, tiếng trầm khàn đầy đe dọa vọng ra, đây rõ ràng là sự ra lệnh không có lựa chọn từ chối.

“Cấm bước vào, đóng cửa lại ngay”

Người mới tới mà không sợ chết chính là Lãnh Vân Phi, hắn nghe thấy giọng nói vừa phát ra kia, tim trong lồng ngực đập bình bịch, bàn tay run run nhanh chóng đóng cửa lại, chân vội vã bước chạy, trên gương mặt hiện rõ ửng hồng hai má, dù ngu ngốc đến đâu đi chăng nữa, cũng có thể nhận biết được tình cảnh trong phòng là gì, chốn chạy, hắn muốn chạy đi thật xa nơi này, đến nơi tận cùng xa nhất.

Lãnh Phong nghe tiếng bước chân ngày càng nhỏ, mắt cảnh giác thu lại hết hoàn toàn, nhìn nữ nhân còn đang ngủ say trong lòng mình, hắn yêu thương cúi xuống, đặt lên đó một nụ hôn trên trán. Hắn đã có một thói quen mới hình thành, đó là được ngắm nhìn gương mặt say giấc không chút phòng bị của nàng, được thỏa mái làm những gì mình thích khi nàng đang ngủ say.

Bằng Bằng đã tỉnh dậy từ lúc Lãnh Phong lên tiếng, khi đôi môi mỏng chưa kịp chạm trán, nàng đã nhanh chóng quay mặt đi, nụ hôn không thành hụt hẫng, ngay sau đó, đầu bị giữ lại, môi bị chiếm lấy, những nụ hôn liên tiếp phủ xuống và bàn tay tà ác đang lộng hành trên da thịt mẫn cảm của nàng.

Lãnh Phong hài lòng nhìn nàng vô lực tựa vào lồng ngực mình, ngón tay mờ ám lướt nhẹ môi nàng, cúi đầu xuống, bên tai nàng, lưỡi đưa ra chạm vào vùng tai mẫn cảm cùng lời nói ám muội phát ra mờ đầu cho ngày mới.

“Ngủ ngon chứ, nương tử”

Băng Băng ngẩng đầu lên, cố gắng trấn tĩnh nhịp tim đang đập loạn nhịp, làm như không có gì, nàng phát ra lời nói trách mắng.

“Mặt dày”

Lãnh Phong nghe Băng Băng nói vậy, cũng không phải lần đầu nghe thấy, nhưng lần nào cũng vậy, hắn đều thấy nàng thật đáng yêu, đáng yêu như đôi môi sưng đỏ đang kiêu khích mình vậy, và lần nào cũng thế, hắn đều không kiềm chế được mà điên cuồng chiếm lấy, hắn đã nghiện, nghiện một loại thuốc mà không có thuốc giải, nhưng hắn, lại nguyện trầm luân trong đó.

...

Băng Băng ngồi tựa trên xích đu, Lãnh Phong bị hoàng thượng triệu gặp, nàng dĩ nhiên không có hứng thú vào cung, chỉ bằng dành cho mình một khoảng thời gian khi không có hắn, đột nhiên, hình ảnh Bạch Tâm Lăng dịu dàng đi về phía mình đập vào mắt nàng, khóe môi khẽ cong, xem ra, nàng sẽ không cảm thấy nhàm chán nữa rồi.

Bạch Tâm Lăng về, Nguyệt từ đâu xuất hiện, Băng Băng tà ác cong môi tuyệt tình, Bạch Tâm Lăng muốn ngư ông đắc lợi, nghĩ nàng ngu ngốc như vậy sao, thật khiến nàng ta thất vọng rồi, xưa nay, chỉ có nàng tính kế người, chứ chưa ai có thể tính kế nàng, kết cục cuối cùng, chỉ có chết.

“Tiểu thư, Độc Cô Dạ bắt đầu hành động”

Băng Băng nghe Nguyệt lên tiếng, mắt cột nhắm thu lại hết, Độc Cô Dạ bắt đầu hành động, nàng thực chờ mong, xem hắn sẽ mang lại cho nàng bất ngờ gì nào.

“Gọi Vũ, Lôi đến”

“Vâng”

Điều nàng lo sợ, trước nay không hề có, cho nên Độc Cô Dạ muốn đối phó nàng, nàng sẵn sàng đón nhận, nhưng bây giờ, điều nàng lo lắng đã xuất hiện.

Nàng sợ, sợ hắn chịu thương tổn, sợ hắn sẽ mãi dời xa, sợ hắn sẽ biến mất khỏi tầm nhìn của mình, Lãnh Phong không biết từ lúc nào, đã trở thành là điểm yếu duy nhất của nàng, vì vậy, nàng có một số việc cần phải làm, trước khi chuyện đó xảy ra.

...

Tin tức Lãnh Phong sẽ ra trận để đáp lại lời khiêu chiến của thái tử Đông triều đã nhanh chóng lan tỏa khắp mọi nơi, hai nhân tài nổi trội sẽ sống chết với nhau, đây chắc hẳn sẽ là tin tức đáng chú ý và gây nhiều tranh cãi nhất hiện nay, Long triều và Đông triều, đều là những cường quốc nổi danh một phương.

Băng Băng nhìn Phi Phàm và Hiên Viên Tuyết đang thảo luận cùng Lãnh Phong để chuẩn bị khởi hành cho vài ngày nữa, còn có Lãnh Phi đang ngồi nghe cũng sẽ theo hắn ra trận, lòng không hiểu vì sao thấy xốn xang, như có gì đó bất ổn đang hình thành.

Lãnh Phong đã để ý đến sự khác thường của Băng Băng, nên ngay khi 3 người kia bước đi, hắn liền bước lại phía xích đu mà nàng đã đặt tên, đưa tay ra ôm nàng vào lòng, cảm nhận nàng khẽ rung động, hắn dịu dàng nói lời trấn an.

“Có chuyện gì sao”

Đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy đôi mắt thâm tình sâu thẳm đang nhìn mình, còn có quan tâm lo lắng đang dâng trào trong đó, lo lắng bất an theo đó cũng tăng lên ngày một nhiều.

“Khi nào khởi hành”

“Ba ngày nữa”

“Ta đi cùng chàng”

...

Đội quân Long triều anh dũng thiện chiến đã lên đường được 3 ngày, hiện nay tạm thời đóng quân trong rừng, chờ tin từ tướng quân rồi sẽ lên đường tiếp, họ luôn tin tưởng vị thống soái của mình, dù là ra chiến đấu với đội quân tinh nhuệ của Đông triều, nhưng họ tin, chỉ cần có tướng quân, thì bất kể là quân địch nào, họ sẽ giành chiến thắng.

Trên sườn núi cao, địa hình khá hiểm trở, nhưng khoảng rộng rất lớn, phía dưới là vực cao hút gió, Lãnh Phong và Băng Băng đi đầu, bên cạnh hai người, Hiên Viên Tuyết, Phi Phàm, Lãnh Phi cùng 11 ám tòa và 3 hộ vệ thân cận ngay phía sau, chỉ cần 17 người này, cũng đủ để đấu lại với cả nghìn binh mã.

Đột nhiên, một trong 4 vị phó tướng theo sau họ lên tiếng.

“Tướng quân, mật thám truyền thư”

Lãnh Phong cầm thư, tất cả mọi người dừng lại, nhìn lướt qua nội dung bên trong, nhíu mày, ngay sau đó, nhìn Băng Băng và nói.

“Nàng đợi ta ở đây”

Băng Băng đang định nói gì, tên phó tướng vừa mới đưa thư cùng Phi Phàm đã lao ngựa lên cùng Lãnh Phong, cây kiếm trong tay Phi Phàm chỉ chỗ những nơi này nọ ở trước mắt, sau đó lại nhìn trong bản đồ như tìm hiểu gì đó, Vũ, Lôi cũng phi ngựa theo chỉ để lại lời nói.

“Vương phi yên tâm, vương gia là đang điều tra hướng đi”

Băng Băng nhìn hướng Lãnh Phong đang đi tới, mắt hạnh chợt nhíu lại, kì lạ, quá kì lạ, cảnh sắc ở đây rất kì lạ, hướng gió không đúng, ánh nắng không đều, còn có tiếng gì đó, nàng nghe thấy tiếng gì đó, là tiếng...

“Tiểu thư, thiên ưng truyền thư”

Băng Băng dừng lại suy nghĩ, đưa tay nhận lấy thư do Nguyệt đưa, mắt không quên hướng tới thân ảnh cách đó không xa nhìn lại một lần, khi dời tầm mắt tới bức thư, các chữ trong đó như lưỡi đao đang uốn lượn trước mắt nàng.

[Thượng Quan Băng Băng, hãy nhận lấy lễ vật của ta đi]

Đầu vừa ngẩng lên, cách đó không xa, mảnh đất phía trước bỗng nhiên sụt lở, thân sắc đen tuyền cùng ngựa kia đang lao thẳng xuống vực thẳm, cảnh sắc trước mắt hoàn toàn thay đổi, mảnh đất trước mắt, hoàn toàn là khoảng trống sâu hút, tất cả đều được dựng lên một cách hoàn mỹ, con đường vòng quanh núi bị giấu kín, âm thanh của gió mạnh từ vực cao như hố sâu không nhìn thấy đáy.

Băng Băng mở to đôi mắt sáng rực, hần lên trong đó là máu tươi như tuôn trào, khi thấy thân ảnh kia rơi xuống hố vực thẳm ngay trước mặt mình, tức khắc, nàng đã không chần chờ mà lao thẳng về phía trước, tiếng gọi thất thanh thê lương vang lên như sấm rền.

“Phong...”

Nguyệt, Ảnh, Tinh cùng 10 ám môn ngay lập tức cũng lao theo thân ảnh nàng, mục đích duy nhất là giữ lấy nguyệt sắc y bào kia, Nguyệt nhìn thấy Băng Băng đang lao với tốc độ như điên về phía vực sâu, tiếng hét đầy sợ hãi tuôn ra như sấm nổ vang trời.

“Tiểu thư, không, người đừng quên hài tử của vương gia...”

...

-Hết Tập 9-

Mun: Cảm ơn các bạn, những người đã động viên và ủng hộ truyện của Mun trong suốt thời gian qua, yêu mọi người nhiều lắm, moah...

Giới thiệu tập 10: Số 10, số đẹp, vì thế, ta sẽ cố gắng viết thật hay, chăm hết. *chạy*

(Thung cảm, ta còn đang suy nghĩ, nên chưa nghĩ hết, thui thì mọi người thứ lỗi cho tại hạ nha, mọi người nhớ đón đọc nga, tập 10, sẽ hứa hẹn nhiều điều hay ho đấy, yên tâm, sẽ ra sớm hơn trước, Moah....)

11. Tập 10- Đau Đớn Hóa Tuyệt Tình

Hoàng Hậu ATuLa: Tập 10- Đau đớn hóa Tuyệt tình

Tiếng hét lên đầy hoảng sợ, gió thổi vun vút, lá cây xào xạc, sấm chớp ầm ầm vang dội, những hạt mưa mở đầu ập xuống, rít gào mãnh liệt tuôn rơi, tạo cho người ta cảm giác lạnh lẽo đến ghê rợn, chỉ thấy vấy áo đỏ rực kia vẫn lao như điên về phía trước, nàng như ngọn lửa đỏ cuồng lộ bay trước gió, điên cuồng mãnh liệt đầy hoang dã tựa như con thú hoang bị thương.

“Không...ta không cho phép, Phong...”

Băng Băng giờ phút này, hoàn toàn không hề nghe thấy gì cả, nàng chỉ thấy trước mắt mình, nam nhân mà nàng yêu thương đang lao thẳng xuống vực thẳm, hắn như đang rời xa nàng vĩnh viễn, và nàng không biết làm gì hơn, là phải giữ lấy hắn, giữ lấy nam nhân của nàng.

Mắt nhìn thấy Băng Băng sắp lao xuống vực, Nguyệt hoảng hốt hét lên đầy kinh hoàng, tiếng hét sắc bén tuyệt vọng vang dội khắp đất trời, hận mình sao không bay nhanh hơn một chút nữa, để có thể đuổi kịp thân ảnh kia, níu lấy, mà giữ lấy.

“Tiểu thư, vương gia sẽ trách ngài, hài tử của vương gia, người phải giữ”

Băng Băng cả người đang lơ lửng trên không trung, chỉ còn 1 bước nữa là có thể tiến xuống, đúng lúc ấy, nàng nghe thấy tiếng hét lên bên tai, mặc dù gió thổi mạnh ù ù bao lấy xung quanh, nhưng nàng vẫn có thể nghe thấy được, hài tử, là hài tử trong bụng nàng.

Nguyệt nhìn thấy tiểu thư chùn bước, dốc hết sức cuối cùng lao nhanh đến bên nàng, vội vã quỳ xuống đất, đôi tay run rẩy đưa ra ôm chặt váy áo đỏ rực, như sợ không kịp làm gì nữa, vừa nức nở vừa nghẹn ngào lên tiếng.

“Tiểu thư, không nên, người phải giữ lấy huyết mạch của vương gia, hài tử vẫn còn trong bụng ngài...”

Hài tử, trong bụng nàng có hài tử của hắn, nhưng nàng lại mất hắn, vậy thì còn ý nghĩa gì nữa, chỉ bằng cả nhà 3 người, sống chết có nhau, hắn đi đâu, nàng cũng theo cùng, dù là chân trời góc biển, hay địa phủ nhân gian, thì nàng cũng nguyện đi theo hắn, nàng không cho phép hắn rời xa, không cho phép hắn biến mất, tuyệt đối không.

“Nguyệt, buông tay”

Nguyệt nghe thấy giọng lạnh nhạt sát khí vang lên, hoảng sợ đưa tay níu chặt hơn, nàng sợ, sợ tiểu thư nghĩ sẽ rời đi, sợ chỉ cần buông tay, thân ảnh đỏ rực này sẽ biến mất, vội vàng lên tiếng, lời nói nhanh như không ngắt, giống như con dao nhỏ đang đâm vào lòng ai.

“Vương gia sẽ trách người, nhất định sẽ trách người, chẳng lẽ người định để hắn chịu oan, người không muốn đòi lại công đạo cho hắn sao, tiểu thư, còn có hài nhi của hai người, là hài nhi của hai người, tiểu thư...”

Hắn trách ta, người sẽ trách ta sao, Phong, người thực sẽ trách ta sao, vậy thì ta sẽ trách ai, trách ai bây giờ, vì sao vội rời đi, vì sao lại nói chờ, vì sao lại biến mất trước mắt, rồi lại không quay đầu nhìn lần nữa, hận, ta hận thể nhân này, hận tất cả những gì đang diễn ra trước mắt, hận vì sao lại cướp người khỏi ta, hận đất trời cư nhiên giám đối xử với ta như thế.

Nghĩ đến đây, nàng đôi mắt đỏ rực nhìn vào khoảng không phía trước, tiếng hét lên đầy bi thương vang vọng khắp đất trời, gió thổi mạnh, mưa rơi ào ào, sấm chớp ầm ầm như tiếng trời giáng phạt, ai oán khóc than đến nát lòng, vang vọng khắp non nước đầy âm u, đáng đứng cao ngạo tỏa ra hơi thở tử thần đầy lạnh lẽo, tiếng hét lên như đất trời sụp đổ, tựa như trái tim nàng cũng đang tan vỡ thành trăm mảnh.

“A....a....a....a”

Nguyệt còn đang ôm lấy chân Băng Băng, nhưng khi tiểu thư thất thanh hét lên, nàng cảm thấy có luồng gió mạnh thổi bay mình ra, hất tung nàng sang một phía, đến khi hoảng sợ ngẩng đầu lên, thân ảnh kia đã

quỳ sụp xuống đất, đôi mắt sáng ngời nay thắm đầy nước, không biết là mưa hay nước mắt, nhưng nàng chắc, đó là nước mắt, tiểu thư, người đang khóc.

Trước mắt tất cả mọi người, thân ảnh hồng sắc nước mắt tuôn trào, gió cuốn lấy váy áo nàng tung bay, mưa như trút xuống mà dồn hết về phía nàng, mái tóc đen tuyền hòa vào không gian, tựa như hắc ám đang lan tràn khắp nơi, như ngọn lửa cháy hừng hực đến từ âm phủ, muốn cuốn đi tất cả sự sống trên cõi đời này, gieo rắc lên đất đai màu mỡ tươi đẹp này, nỗi bi thương tận sâu cùng của trái tim.

Bằng Bằng quỳ sụp ngay mép vực sâu, hai tay hoàn toàn buông thả, đôi mắt đầy nước nhìn xuống khoảng không sâu hút phía dưới, tựa như khoảng cách của nàng với hắn vậy, tim trong lồng ngực hình như đang bị xé toạc ra, từng chút, từng chút một, đau đến nghẹn lời, tựa như hô hấp hoàn toàn không còn, như xương tủy đang đứt lìa khỏi thể xác, nỗi đau quá lớn, lớn đến nỗi khiến nàng không đỡ nổi, đất trời trước mắt như sụp đổ, khí nặng nề nàng muốn nghẹt thở, đau, tim đau quá...

Nước mắt cứ thế tuôn trào, nhưng chẳng nghe thấy tiếng nước rơi nào cả, răng cắn chặt lấy môi, như cố gắng giam cầm những yếu đuối vừa mới hình thành, đã cố kìm nén lại, nhưng vẫn không giữ được mà thoát ra tiếng nước rơi ư ư nhỏ nhỏ, tựa như của nỗi đau tận cùng trái tim, như cơn thú bị đâm đang gầm gừ, bên khóe môi còn chảy ra những giọt máu đau thương đầy tuyệt vọng, giữa đất trời, nàng cứ như vậy mà nhìn vô định về hướng đó, như thể nơi đây, đã cướp đi linh hồn của nàng vậy.

Nguyệt nhìn thấy tiểu thư như thế, nước mắt cũng tuôn rơi không ngừng, nàng cảm thấy, tiểu thư, nỗi đau này quá lớn, bi thương đã quá nhiều, tựa như đất trời này, đau đớn đang trút xuống người con gái trước mắt, nặng nề, ai oán đến nhói nát tâm người nhìn, từng chút, từng chút một đóng băng lấy trái tim, cô đơn tịch mịch bao lấy thân ảnh ấy, sao thấy chua xót tang thương đến như vậy.

Tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn, nhìn nam nhân kia rơi thẳng xuống vực sâu, cho đến khi nữ nhân luôn lạnh nhạt hờ hững này nổi lên xung động, điên cuồng muốn lao thẳng xuống dưới kia, rồi tiếng hét lên như oan hồn dai dẳng khắp đất trời, cho đến khi nguyệt sắc tuyệt vọng ngồi sụp bên bờ vực, váy áo tung bay theo gió đầy thương tâm và nước mắt như máu kia đang chảy ra không ngừng trên đôi mắt lạnh, hơi thở của bọn họ, như đã bị cướp đi hoàn toàn, và trái tim, cũng bị đau đớn kia lấy đi.

Nàng... nước mắt thôi không rơi nữa, yếu đuối... đã khắc chặt vào tận cùng nỗi đau, không nói, mà chỉ im lặng nhìn xuống dưới vực, đôi mắt bi thương dần thối lui, bắt đầu hình thành lên trong đó, vô tình quyết liệt đầy chết chóc, đứng lên, kiểm rút ra khỏi vỏ, nàng như một thần chết đang nhìn về phía bọn họ.

Tất cả mọi người khi nhìn thấy ánh mắt nàng, ai cũng phải hít vào một ngụm hàn khí, khí lạnh tỏa ra từ thân ảnh đỏ rực kia đang từ từ thấm vào xương tủy họ, tựa như lưỡi kiếm dài kì lạ kia, nó như một lưỡi đao của tử thần, đoạt lấy hồn phách không chút lưu tình, và đôi mắt ấy, chỉ thấy một mảnh chết chóc và u tối, họ thấy máu, máu sẽ cuộn trào khắp nơi.

“Tiểu...tiểu thư”

Nguyệt hoảng hốt đứng lên, hơi thở hoàn toàn ngừng lại, tim trong lồng ngực đập điên cuồng, bước chân cứng nhắc hướng thân ảnh kia đi tới, là sát khí, sát khí trước nay chưa từng có, Thượng Quan Bằng Bằng, TuLa Sát đã nổi giận.

Tất cả còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, thì thân ảnh đỏ rực kia đã lao vút trong gió tiến về phía họ, như cuồng phong bão vũ, như oan hồn đang gào hét, lưỡi kiếm vung lên, cho đến khi tiếng hét đau đớn vang lên từ phía sau, thì tất cả mới giật mình nhìn lại.

Một đám hắc y nhân, không, phải nói là mấy trăm người, họ như một bóng đen đang đổ xuống, nổi bật trong đó, y bào đỏ rực tung bay trên không trung, một mình lao thẳng về phía màn đêm đầy, lưỡi kiếm dài nhọn liên tục vung lên, đi đến đâu, người ngã xuống đến đó, một nhát vung ra, 3,4 người ngã xuống, máu từ chính giữa trái tim phun trào không ngừng, người ngã xuống như chưa kịp nhận biết chuyện gì đang xảy ra, thân thể đứt lìa mấy mảnh, đôi mắt hoảng sợ kinh hãi mở to, một cảnh đầm máu đến rùng mình ớn lạnh, in sâu vào khủng hoảng tận sâu tâm người.

Tên hắc y nhân cuối cùng đang đứng phía xa nhất, đôi tay cầm kiếm run run, trong mắt hiện lên tia kinh hoàng khiếp sợ, nữ nhân trước mắt, váy áo đỏ rực, lưỡi kiếm dài nhọn vẫn còn chảy xuống những giọt máu tươi, sát khí tỏa ra đầy chết chóc, lạnh lẽo đến tận xương tủy, một mình nàng giết chết 200 sát thủ tinh

nhuệ, nhanh như chớp, sắc như phong, xé gió như một thần chết TuLa, sát phạt cướp đi sinh mạng người như Diêm đế.

“Người...người...”

Tất cả mọi người hoàn toàn kinh hãi nhìn theo, tiếng sợ hãi lấp bắp kia hoàn toàn bị cắt đứt ngay khi lưỡi đao nhọn vung lên, máu tươi phun trào, toàn thân bị chém thành mấy khúc, máu văng lênh láng khắp nơi, tạo nên một cỗ mùi nồng nặc tanh tưởi theo gió cuốn đi.

Cảnh sắc trước mắt, nhìn vào sẽ không tìm được mà nôn mửa, xác người chất chồng lên nhau, máu tươi tuôn không ngừng, những mảnh thịt rải rác khắp nơi, đứt lìa không toàn thân, gió thổi mạnh cuốn đi, mùi máu tanh đến cồn cào bụng dạ.

Tiếng gió hun hút như mang những oan hồn giã gạo thét, mang đến nỗi khiếp sợ cho nhân gian, tựa như tiếng gọi đến từ âm phủ, ám ảnh như gieo vào, ma quỷ như đang gọi, vậy mà nguyệt sắc y bào kia vẫn đứng đó, váy áo tung bay, tóc dài buông thả, giết vô số mạng người, nhưng vẫn không hề dính một giọt máu nào lên góc áo nàng, chỉ có cây kiếm trong tay, máu vẫn chảy nhỏ giọt chậm rãi, như trên người, rình rập, như đe dọa nhằm nhe sinh mạng thế nhân, cả người tỏa ra hơi thở chết chóc của tử thần, mắt lạnh chột nhìn lên.

Trương Ưu và Mạc Thanh đứng cùng Độc Cô Dạ ở phía trên cao, bắt gặp cái nhìn lạnh lẽo của Thượng Quan Băng Băng, tựa như có lưỡi kiếm vô hình đâm thẳng vào tim họ, một màn vừa rồi, khiến sự khiếp sợ khủng hoảng tận cùng trong tâm hồn dâng trào, nữ nhân này, giết người trong tích tắc, thủ đoạn tàn nhẫn tuyệt tình, thật đáng sợ.

Độc Cô Dạ khoe môi khẽ cười, mắt vẫn đối diện với đôi mắt âm u kia, cả người như đang bay trong gió, cao ngạo mà nhìn xuống phía dưới, nơi nguyệt sắc đỏ rực đang đứng, lúc sau, người biến mất không thấy thân ảnh nữa, chỉ để lại tiếng cười cợt nhạo còn lan tỏa trong gió.

Thượng Quan Băng Băng, cứ đau thương đi, và người sẽ ném trải được nỗi đau mà ta đã chịu, nó sẽ khiến người, đau đớn đến tận xương tủy, hận thù đến ăn mòn nhân tâm. ...

Băng Băng chính thức lên cầm quân, thay thế vị trí Lãnh Phong để lại, tất cả mọi người khi chứng kiến một màn vừa rồi, đều nghẹn lời mà không nói thành câu, có lẽ, là họ không biết nói gì hơn, ngoài cố gắng theo sau, để bảo vệ thân ảnh trước mắt, cũng như hài tử của vương gia để lại.

Màn đêm buông xuống, trăng trên cao đang soi sáng tất cả, trời hôm nay, khí lạnh như phủ xuống mọi nơi, ám trầm cô tịch đến u buồn.

Lãnh Phi ngồi vắt vẻo trên cây, bộ dáng tiêu ý hoàn toàn thu lại, hiện rõ chân thật nhất, một thân nam nhân thâm trầm đầy trưởng thành, đôi mắt như cười nay chất đầy đau thương, một màu u ám như chứa đựng cả nước mắt, đau đớn bây giờ như mới được dịp phát ra.

Tận mắt chứng kiến người yêu thương rơi xuống vực thẳm, bản thân lại không thể làm gì ngoài đứng yên, nỗ lực muốn tiến tới, nhưng chân cứ như chôn tại chỗ, chỉ có thể mở to mắt nhìn, nhìn ca ca rơi xuống, nhìn hắn bị cuốn đi trước mắt mình, trái tim, đau đớn muốn vỡ tung, lòng như có gì đó cứ nát.

Lãnh Phi mắt khẽ động, nhìn theo vạt áo vừa mới bay đi, chính là nữ tì thân cận của Thượng Quan Băng Băng, không nghĩ gì, hắn cũng thả người theo hướng đó đi tới.

Trước mắt hắn, 3 hộ vệ của Băng Băng, còn có 10 người thân cận của Lãnh Phong đang đứng cách Thượng Quan Băng Băng 1 khoảng cách không xa, Thượng Quan Băng Băng lúc này, đang đứng gần với bờ vực thẳm, hướng mắt nhìn ra xa và quay lưng lại với bọn hắn, vì thế, hắn hoàn toàn không nhận biết biểu tình của nàng ra sao.

Chỉ thấy vạt áo tung bay, mái tóc buông rơi, khí lạnh như đang bao lấy nàng, một thân u thương tan nát phần hận đang tỏa ra, hắn lúc này mới hiểu, tại sao ca ca lại yêu thương nàng đến như vậy.

Băng Băng nhìn vào khoảng không u tối, mắt vẫn không quay lại, chỉ lạnh giọng ra lệnh.

“10 ám tòa và Ảnh, ngay bây giờ tìm đường xuống đáy vực, phải tìm được Lãnh Phong, không thấy người...”

“...không thấy người cũng phải thấy xác, nghe rõ không”

“Rõ”

Ngay tức khắc, 11 người đã không thấy thân ảnh, chỉ còn lại Nguyệt, Huyết Tinh và Lãnh Phi cùng với Thượng Quan Băng Băng vẫn đứng quay lưng lại kia.

“Các người về đi”

Huyết Tinh và Nguyệt thoáng chần chờ, nhưng hiểu rõ tính cách của nàng, nên tạm an tâm, hai người cùng với Lãnh Phi dời đi, trước khi đi, Lãnh Phi còn để lại một câu nói, theo gió, thoang thoang tiến tới tai nàng.

“Ta vẫn tin, Lãnh Phong vẫn còn sống”

Băng Băng nhìn xuống phía dưới, hoàn toàn chỉ thấy một màu đen hắc ám, tựa như con đường dẫn vào địa ngục vậy, sâu thẳm không có giới hạn, bên tai, nàng còn nghe thấy tiếng gió thét gào, tiếng sói tru hay gầm gừ của hổ đói, tựa như thể, phía dưới, là một thế giới đã chết vậy.

Nhưng nơi đó có hắc, có nam nhân mà nàng yêu, có nam nhân đã khiến trái tim nàng không tìm được mà dao động, hắc, là tướng công, là phu quân của nàng, hắc còn là phụ thân của hài tử nàng đang mang, là người đang giữ lấy trái tim của nàng, nhưng hắc lại dời xa, khoảng cách trước mắt, như thể là chỉ cần nhảy xuống, thì có thể với tới, nhưng thực tại, lại xa xôi đến không một đường nào đến được.

Nàng ghét cái cảm giác này đây, ghét cái khoảng cách và cái yếu đuối vốn dĩ không nên có, ghét cái ảm áp dịu dàng hắc gieo vào lòng và sự yêu thương lúc nào cũng trao gửi, ghét tất cả những gì hắc mang đến nhưng lại đột nhiên cướp đi.

Giá như không yêu, không thêm muốn một bờ vai, giá như trước nay lạnh giá đã quen và tin tưởng hoàn toàn không xuất hiện, giá như hắc dừng đến, dừng cướp đi trái tim và tình yêu thương đã ẩn nấp tận sâu trong tim nàng, thì chắc hẳn bây giờ, tim sẽ không đau, lòng sẽ không vỡ nát như thế này.

Còn đâu những lúc ảm áp của một bờ vai, của đôi tay đã ôm nàng vào lòng, và còn đâu nữa, những lời nói dịu dàng đầy thâm tình nhẩn nhủ, nàng mất hắc, cũng như đánh mất chính trái tim mình vậy.

Nhưng trái tim hoàn toàn đóng băng trước kia sẽ không biết đau, không biết nhớ thương và sẽ không như bây giờ, bây giờ, nó như đang rỉ máu, đang từ từ tan vỡ, và nỗi đau ấy, cứ từ từ thấm vào tận sâu cùng của xương tủy lẫn linh hồn, như thể nó quá lớn, quá sâu, quá nặng ...

Giờ đây, trong đầu nàng chỉ toàn là hình ảnh của hắc, tất cả đều bị hắc lấp đầy, không còn một khoảng trống nào hết, nàng nhớ hắc, nụ cười tà mị ôn nhu, lời nói dịu dàng đầy thương yêu, nàng muốn, muốn bây giờ có thể ở trong cái ôm ảm áp, có thể đến bên cạnh để biết rằng hắc không sao, muốn được nhìn thấy hắc, nghe hắc nói cười, nhưng tại sao lại không thể, bất lực, nàng cảm thấy bất lực trước thế gian này.

“Phong...híc híc...ta hận người...hận người đến chết”

A...tim đau quá....

Phong...

...tim ta rất đau...

Giữa đất trời bao la, bóng đen phủ xống ngày càng dày đặc, lá cây xào xạc, tiếng gió riu rít như tận sâu trong chốn xa xôi vọng lại, khí lạnh ủa đến, run sợ đến sởn gai ốc, vậy mà ở gần vực sâu, luôn có một bóng một người con gái ngồi đó, mấy đêm dài liên tiếp, đêm nào cũng thấy bóng dáng nàng, một thân nguyệt sắc đỏ rực, dáng người cô tịch, bi thương đầy chất ngất, lạnh lẽo tỏa ra ngày một sâu hơn.

...

Quân đội Long triều đang nhiệt huyết sôi trào tập duyệt vũ khí, trước là nợ nước, nay lại nợ nhà, Đông triều nợ họ, nợ vị anh hùng trong lòng họ một mạng, vì vậy, nợ máu phải trả bằng máu, sẽ quyết giết tận cùng Đông triều, để an táng cho tướng quân của mình.

Băng Băng đứng trên núi nhìn xuống, tất cả binh lính đều toát lên quyết tâm cao độ, tin chắc rằng chỉ cần binh lính Đông triều ở đây, ngũ mã phanh thây, chết không toàn vẹn là điều có thể, bọn hán cũng như nàng, phải khiến Đông triều và hán ta, chết chìm trong biển máu.

Độc Cô Dạ dừng trách nàng tàn độc, nàng sẽ cho thiên hạ này, cho Đông triều của hán, cho tất cả những người muốn Lãnh Phong chết, phải khóc than và hối hận với những gì mình đã làm, để thế nhân này, phải sợ hãi tận xương tủy, đau đớn tận tâm gan.

Nguyệt đứng phía sau, nhận chim ưng đưa thư rồi lại trao tận tay cho Băng Băng, nàng biết, mấy ngày nay, chúa tể bầu trời này chỉ có một nhiệm vụ duy nhất, đó là gửi tin tức tìm kiếm vương gia của Ảnh, nhưng suốt mấy ngày nay, đều hoàn toàn không có manh mối gì.

Băng Băng cầm chặt tờ giấy trong tay, đôi mắt nhắm lại rồi chợt mở ra, dấu đi hết tất cả, những đau đớn cùng lo lắng bất an, chỉ còn hiện rõ, lạnh lẽo cùng hắc ám, tất cả như báo hiệu, một điều kinh sợ sắp xảy ra.

“Bắt đầu đi”

Thượng Quan Băng Băng, vương phi của Lãnh vương gia- Lãnh Phong cầm quân ra trận, đã trở thành một lời bàn tán vang dội khắp mọi nơi, đây chắc chắn, là một chuyện trước nay chưa từng có, nghịch đảo thiên hạ, phi lý bất nhân.

Tất cả mọi người, ai cũng nghĩ Long triều sẽ thất hại thảm hại cùng tướng sĩ sẽ chết không toàn thây, tiếng thương tiếc cho một triều đình hùng mạnh, sự chế nhạo cho nữ tử to gan còn chưa nổi lên, tin tức chấn động năm châu đã đập tan hoàn toàn tất cả.

Quân đội Đông triều chỉ trong 10 ngày, chết không thừa một mạng, kinh đô trong nước, máu chảy thành sông, nhuộm đỏ cả một con sông Hàn Giang vĩ đại, tiếng khóc than thét gào, lời van xin lay lắt, tất cả tựa như sấm rền vang vọng khắp nơi trên mảnh đất Đông triều, cảnh tượng chìm trong máu chảy khiến người người khiếp sợ, ám ảnh đến tận trí óc, như cơn ác mộng đeo bám suốt cuộc đời họ.

Độc Cô Dạ đứng trên đỉnh núi cao, đôi mắt lạnh lẽo hoàn toàn không nhìn ra đau lòng cùng tiếc thương, tựa như cái chết của con dân Đông triều, với hán mà nói là không liên quan, cùng với cái chết giết quốc và sự xóa bỏ cái tên hùng mạnh này, không hề quan trọng.

Trương Ưu và Mạc Thanh đứng bên cạnh chủ tử của mình, mắt vẫn không ngừng quan sát xung quanh, chuyện Thượng Quan Băng Băng đã làm, không khác nào như một nhát kiếm đâm vào lòng sợ hãi của bọn họ, nữ nhân ấy, cách cầm binh và thủ đoạn cao siêu quỷ diệt ấy, hoàn toàn không phải là người thường, ả là quỷ, một ác quỷ khát máu tuyệt tình.

“Độc Cô Dạ, ngươi là đang chờ ta sao”

Trương Ưu nghe thấy tiếng nói lạnh buốt tìm người kia, mắt thoáng hiện lên sự chấn động, tay cầm kiếm không tự chủ run run, nữ nhân ấy, Thượng Quan Băng Băng đã tới, ả tới là để đòi lại mạng sống cho Lãnh Phong.

Độc Cô Dạ quay lưng lại phía nàng, gương mặt vẫn lạnh nhạt vô cảm như lúc đầu, vạt áo tung bay, như thần tiên không sống ở thực tại, mang đến cho người ta, cảm giác như đang sống trong mộng tưởng vô hồn, nàng đã đến.

“Phải, ta chờ nàng, chờ lâu rồi”

Thượng Quan Băng Băng không biết từ đâu vụt tới, nhanh như chớp đã đứng phía sau ba người, khoảng cách không xa, nên vẫn có thể nhận được sát khí đang tỏa ra không ngừng kia, theo sau nàng, hai người thân cận cũng nhanh chóng đứng phía sau.

“Sao nào, cảm giác thế nào, đây chính là nơi Lãnh Phong rơi xuống phải không, không tệ chứ, hán chắc hẳn là tan xương nát thịt đến nỗi không tìm được thân xác”

Gió ù ù thổi mạnh, lời nói vừa phát ra kia, không khác nào đã châm lên ngòi nổ, mắt hán lên tia máu, lưới kiếm vung lên, như một cơn cuồng phong bão tố, thân ảnh nguyệt sắc như mũi tên hướng thẳng đến ba người.

Trương Ưu và Mạc Thanh còn kịp làm gì, nhát kiếm dài lạnh lẽo kia đã vút gió lao về phía họ, kiếm khí không chút lưu tình đâm chính giữa tim hai người, hàn khí đánh bay thân xác rơi thẳng xuống vực sâu.

Độc Cô Hàn vẫn đứng im nhìn nữ nhân đang điên cuồng lướt kiếm về phía mình, hắn không hề né tránh, chỉ đứng im và gánh chịu lưỡi kiếm đang đâm thẳng vào tận tim mình.

Mắt nhìn thấy nữ nhân băng lạnh đang ở ngay trước mắt mình, còn có hương sen thuần khiết như mê hồn đã ám ảnh hắn không thôi, mỉm cười, nụ cười trước nay chưa hề có, hắn chỉ biết tặng cho nàng nụ cười đầu tiên cũng như cuối cùng này, cả người theo đó rơi thẳng xuống vực thẳm, mắt lạnh hoàn toàn đóng lại, trong tiềm thức, lời nói ấy vẫn không thể thốt ra.

Hắn muốn nói, hắn yêu nàng, hắn đã yêu nàng kể từ lần đầu gặp mặt, yêu người không nên yêu, yêu người càng không thể yêu, nhưng cuối cùng, vẫn không thể kiềm chế được mà yêu, tình yêu này, là một tình yêu không nên có.

Nếu hắn không phải Độc Cô Dạ, nếu hắn không phải là thuộc hạ của người ấy, nếu như người ấy không yêu nàng và nếu như giữa nàng và hắn, hoàn toàn không hề có khoảng cách, thì có phải là tốt biết bao.

Hắn muốn nói với nàng, hắn không muốn nàng đau khổ, không muốn nàng sẽ hận thù, không muốn hai người sẽ trở thành địch nhân, muốn nói, tất cả chuyện này, đều không phải hắn làm, nhưng cuối cùng, lời nói ấy lại không thể phát ra, vì tự tôn, vì người ấy, vị chủ nhân mà hắn không thể phản bội.

Thượng Quan Băng Băng, ta yêu nàng...

Hãy nhớ đến ta...

Một chút thôi...

Dù là hận cũng được...

Tên của ta...

Là Tinh Hồn...

...

Một tháng sau

Lãnh vương phủ, một mảnh lạnh lẽo cô thương đang bao phủ khắp mọi nơi, không gian hoang sơ tịch mịch đến đáng sợ, sơ xác tiêu điều đến đau lòng, tại Lãnh Phi Các, bước chân tựa như vào chốn hãm băng, im lặng như không có hơi thở.

Nguyệt đứng ở một góc nhìn lên, cảnh tượng trước mắt khiến nàng không kiềm chế mà nước mắt tuôn rơi, trước mắt nàng, chiếc xích đu đang lặng lẽ đưa, người con gái nằm trên đó, gương mặt vô hồn không xúc cảm, mắt hạnh mở ra đang nhìn về một nơi vô định nào đó, váy áo đỏ rực đã không còn, thay vào đó, là một thân bạch y trắng muốt đầy tang thương.

Cách đây 1 tuần, đám người tìm kiếm tung tích của Lãnh vương đã hoàn toàn thất bại, ngọn núi bị lật tung khắp nơi nhưng vẫn không thể tìm thấy hắn, Lãnh Phong như là đã bốc hơi hoàn toàn khỏi thế giới này, chỉ sợ một điều, là đám động vật hoang dã phía chân núi kia đã...

Băng Băng đưa mắt nhìn lên, bầu trời sao thấy ảm đạm và cô thương đến thế, tựa như nó sắp không chịu được mà sụp đổ, cũng như nỗi đau trong tim nàng vậy, đau quá, đau đến nát lòng, đến tưởng chừng sẽ không thể thở được.

Nàng sớm sẽ bị hắn giết chết, sớm bị những ám ảnh mà hắn để lại giết chết, trong mắt nàng, thế gian này đã không còn như trước, xung quanh, như một thế giới đã chết rồi, vô hồn vô sức sống, vô cảm vô sầu bi.

Nguyệt đang đau lòng nhìn về phía tiểu thư, thì bỗng nhiên thấy nàng có điểm lạ, vội vã chạy về phía nàng.

Băng Băng đang bình thường, lại thấy đau đớn từ đâu đột nhiên ập đến, lúc đầu là da thịt, sau đó ăn mòn tận xương tủy, trái tim trong lồng ngực, như bị ai đó bóp chặt, bên tai, chỉ nghe thấy tiếng lo lắng của Nguyệt, mắt từ từ nhắm lại, ý thức chìm vào bóng đêm.

...

Diêm vương phủ lạnh lẽo âm u, khắp nơi chỉ thấy một cổ hắc ám lạnh buốt, nổi bật trong đó, tiểu oa nhi phần hồng nguyệt sắc, nàng bé nhỏ ngồi trên ghế quý của diêm vương, khuôn mặt lạnh nhạt còn hơn cả băng tuyết.

“Tiểu cô cô, người muốn ta làm thế nào mới chịu đầu thai đây”

Diêm vương bắt đầu nhìn tiểu oa nhi đã làm khách ở phủ hắn 7 ngày, hắn thật sai lầm khi gạch nhầm tên, lại đứng phải tiểu yêu tinh này, nếu không uống rượu nhiều, sẽ không dẫn tới tình huống khó xử lý như vậy.

Cho nó đầu thai, nó còn không chịu, nói cái gì mà không dễ như vậy, cái gì mà phải tìm lên thiên đình kể tội, phải bắt hắn từ chức cho bằng được, lão thiên, chỉ sợ không cần đợi đến ngày đó, hắn cũng sớm chết mất.

Thiên đình sắp cho Soát thần xuống kiểm tra việc làm trong phủ, nếu chẳng may biết được có hơi thở của nhân loại ở đây, lại lôi ra việc hắn gạch nhầm tên, hắn thật sự gánh vác không nổi, chỉ mong tiểu yêu tinh khác người này, sớm đi nhanh một chút, để trả lại yên bình cho hắn.

“Không làm gì hết, ta muốn ở lại đây”

“Không được, tuyệt đối không được”

Thượng Quan Bồng Bồng nhướng mày, tên diêm vương khốn này còn giám ra điều kiện, giết nàng oan, còn muốn trốn tránh trách nhiệm, đừng tưởng cái đầu cáo của hắn nghĩ gì nàng không biết, thật coi thường nàng quá.

Diêm hậu nhìn tiểu oa nhi mũm mĩm dễ thương, mấy ngày nay nàng chơi với nó rất vui, nếu được tên phụ quân hậu đậu kia đồng ý, nàng sẽ rất vui mừng sống cùng nó nha.

“Hay để Bồng Bồng ở đây chơi với chúng ta, chuyện đó có thể tính sau”

Diêm vương vò đầu bứt tai, yêu hậu mọi khi u ám lạnh nhạt, nay thấy tiểu yêu tinh này lại vui vẻ hàn huyên, thật đúng là muốn hắn tức chết, đuổi, phải đuổi đi bằng bất cứ giá nào, nếu không hắn sẽ mất vợ như chơi.

“Ta cũng muốn, nhưng triều đình sẽ trách phạt, thôi thì kính nhờ tiểu cô cô đại từ đại bi giúp ta lần này”

“Thế sao chàng gạch nhầm tên ta, vẫn giấu được cả gần 100 năm nay đấy thôi”

“Cái đó là khác”

Hắn cũng không hiểu vì sao, lúc ấy khi nhìn thấy nữ nhân này, nàng một thân bạch y, gương mặt hờ hững, nhìn hắn không hề sợ hãi, trong mắt còn có khiêu chiến không lùi, tự nhiên, hắn cũng bị đôi mắt ấy hút đi, rồi yêu thương chưa hề có chiếm lấy, khiến hắn muốn nàng mãi mãi bên mình, để yêu thương thân cận, nhưng còn tiểu oa nhi này, chỉ thấy tai họa thôi, khác hẳn, tuyệt không được.

“Muốn ta đầu thai đi đâu”

Diêm vương nghe nàng ra chiều đồng ý, dựa vào tính cách nàng, liền chọn ngay một tiểu oa sắp chết, nói liên hồi về gia thế của nó, mong nàng sẽ sinh lòng hiếu kì, rồi đồng ý hộ hắn cho rảnh nợ, hắn còn không quên bù vào một chuyện.

“Còn có nhân duyên của người”

“Người ấy, sẽ đến với người trong kiếp này, người hãy đưa tay giữ lấy hắn ta, trước khi chưa quá muộn”

Bồng Bồng này giờ nghe cũng thấy không tệ, lại nghe thấy tình duyên, không kìm được mà thắc mắc.

“Vì sao muộn”

“Bởi vì hắn đã đợi người gần 5 kiếp, lẽ ra kiếp này không thành, nên sẽ chết sớm, nhưng nếu người xuất hiện, ta sẽ cố gắng sửa đổi”

Bằng Bằng nghe ra, trong tâm không khỏi chấn động, đợi nàng gần 5 kiếp, hẳn ta đợi nàng sao, bất giác, lòng hiếu kì và chờ mong xuất hiện, nàng thực muốn biết, nam nhân nào lại nặng tình đến như vậy.

“Được, ta đồng ý”

Diêm vương nghe nàng nói vậy, mặt hiện rõ vui mừng cùng an tâm, may mắn, may mà hẳn lại chọn đúng thời điểm, xem ra chuyện này, tốt cả 3 đường, hẳn không bị trách phạt, tiểu oa này tìm được lạc thú, còn có nam nhân đáng thương kia sẽ không phải chờ đợi nữa.

Nhắc tới nam nhân kia, hẳn không khỏi sinh ra hảo cảm đặc biệt, nam nhân đó đã đợi 5 kiếp, cũng như hẳn đã gặp nam nhân ấy 5 lần rồi, vì thế, ấn tượng của hẳn về nam nhân kia đặc biệt sâu sắc.

Hắn còn nhớ rất rõ, đôi mắt sâu thẳm u buồn, dáng người tà mị nhưng đầy lạnh lẽo, cả người lúc nào cũng tràn ngập trong thương tâm tuyệt vọng, chờ đợi rồi hy vọng, hy vọng rồi thất vọng, thất vọng rồi lại chờ, cứ như vậy, hẳn đã chờ 5 kiếp, cuối cùng đã được gặp.

Vì không muốn nam nhân ấy sẽ chịu đựng trong đau khổ và chờ mong, nên ở kiếp này, hẳn đã vô tình lấy đi kí ức mà hẳn đã mang trong suốt 4 kiếp kia, chỉ khi nào hẳn gặp được nữ nhân hẳn yêu, thì giấc mơ báo hiệu mới xuất hiện, còn đoạn kí ức đau thương ấy, nếu đã gặp, thì là bắt đầu, quá khứ đã qua, nên hẳn sẽ xóa tan nó, nếu muốn nhớ lại, chỉ trừ trường hợp...

“Không biết người kia có xuất hiện không, những nếu có chuyện gì xấu đến, nam nhân của người sẽ nguy hiểm, lúc ấy, người có bằng lòng dời xa, chịu đau thương một mình cho hẳn không, thì người tự quyết định”

Bằng Bằng muốn hỏi người kia là ai, thì đã thấy một luồng đỏ nhập vào chính giữa mi tâm mình, sau đó, xuất hiện một viên thuốc cùng màu đỏ rực giữa không trung.

“Ta đã để lại ấn kí cho người, khi đủ 15, nếu người gặp nam nhân của mình, nó sẽ hiện lên điểm hồng trên trán, khi kết duyên, sẽ hình thành nụ sen hồng, nếu chính thức là phu thê, hoa sen sẽ nở đỏ rực”

“Còn đây là viên hoàn đơn cho hẳn, ta sẽ không thể tự mình giúp người, nên khi hẳn đứng giữa bờ vực sống chết, hãy cho hẳn uống nó, lúc ấy, số mạng hẳn sẽ được đổi khác, nhưng...”

“Nhưng sao”

“Lúc hẳn uống nó, cũng là lúc hoa sen của người sẽ biến mất, người sẽ phải gánh chịu đau đớn thay cho hẳn, và nếu như hẳn ở gần người, hẳn cũng sẽ chịu đau đớn không ít, lúc ấy, đoạn kí ức hẳn mang trong 4 kiếp kia cũng sẽ phải trả lại cho hẳn, và hẳn có thể sẽ quên người”

Bằng Bằng càng nghe càng không thể chịu đựng, ngượng ngùng như thế, muốn nàng mang gánh nặng sao, đừng nói nàng phải trả nợ hẳn 5 kiếp chứ.

“Ta nghĩ, tốt nhất nên ở lại đây, nghĩ lại thấy thiệt”

“Không không, đây chỉ là tạm thời, ta nghĩ cũng không nhanh như vậy xảy ra, vì thế ta sẽ sửa lại được”

Bằng Bằng mắt hạnh trên trọc nhìn diêm vương, đưa tay bé nhỏ cầm lấy viên thuốc cho vào bao, đứng lên, nàng khéo môi nhếch lên đầy kiêu ngạo.

“Ta chưa chắc đã yêu hẳn, vì thế, người không cần phải tính trước, sống chết của hẳn, ta không quản, chỉ là tò mò thôi”

“Nhớ đấy, ta không muốn làm phé nhân ở cái cổ đại ấy, vì thế, trong lúc ta luyện võ, người phải hỗ trợ ta”

“Được được, thế giới cổ đại này sẽ không ai là địch thủ của người được, như vậy được chưa”

“Giao dịch hoàn tất”

Bằng Bằng vừa nói dứt câu, liền thấy một luồng khí trắng bao lấy mình, mắt hạnh nhìn hai người, nàng cứ thế từ từ biến mất, đến lúc gần biến mất hoàn toàn, bên tai nàng còn vang lên lời nói gấp gáp của tên diêm vương đáng chết.

“Phải cẩn thận với người kia, còn nếu như người muốn dời đi kiếp này, hãy báo cho ta biết bằng cách gọi tên ta 5 lần, nhớ kĩ tên ta, U Minh Đế” ...

Băng Băng mắt từ từ mở ra, cảm thấy vừa rồi, mình như đã trải qua một trận lóc xương lột tủy, toàn thân như không còn sức lực, mệt mỏi rã rời, khí lực như mất cạn.

Nguyệt cố gắng dừng lại nước mắt, không nói gì mà chỉ đứng bên cạnh tiểu thư, nhìn nàng mái tóc ướt đẫm, da thịt xanh xao trắng bệch, gương mặt yếu ớt như bị mất cạn sinh lực, lòng cảm thấy nhói đau, nước mắt không kiềm được lại rơi, tiểu thư, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

“Ra đi, ta muốn nghỉ ngơi”

“Tiểu thư...”

“Không sao”

Cánh cửa vừa khép lại, Băng Băng như không kiềm được nữa, hai bàn tay nắm chặt vào da thịt muốn lạnh ngắt, mồ hôi lại tuôn ra không ngừng, cơn đau liên tục kéo đến, một trận đau đón lại bắt đầu tiếp tục, đau đến kìm nén không được mà tự cắn lấy môi mình.

Trải qua một trận lạng trì lột xác, lúc này đau đớn mới lui dần đi, nàng hơi thở yếu đuối, mắt mệt mỏi nhìn vào khoảng không trước mắt, nước mắt bên khóe mi, lặng lẽ tuôn rơi.

Lãnh Phong còn sống, nàng biết hắn còn sống, hắn vẫn còn sống trên đời này...Phong, người ở đâu ...

Nguyệt đã chuẩn bị xong nước nóng, bước đến giường đỡ nàng dậy, đôi mắt khi nhìn thấy hình ảnh kia, mắt mở to cùng giọng hoảng hốt vang lên.

“Tiểu thư, hoa sen trên trán người”

Băng Băng không hiện rõ cảm xúc gì, mặc dù trong tim, cảm thấy như có gì đó đứt lìa, tựa như khoảng cách giữa nàng và hắn, là hai khoảng trống không giới hạn vậy.

“Không sao, đỡ ta dậy”

Nguyệt đỡ tiểu thư lên, dù đang có rất nhiều nghi vấn trong lòng, về chuyện tiểu thư bỗng nhiên ngắt xỉu, rồi hoa sen không còn, càng khác lạ hơn là, tiểu thư đã khôi phục trạng thái trước đây, nàng muốn hỏi, nhưng lại sợ chạm đến vết thương của người, nên đành lòng nén lại hết, Nguyệt đưa mắt nhìn xuống, vô tình đập vào mắt nàng, là sắc đỏ kì dị không nên xuất hiện trên váy áo trắng tinh, lại là ở ngay phía dưới...

“Tiểu thư, người chảy máu...là...”

Băng Băng nghe Nguyệt hoảng sợ thất thanh, nàng cũng đưa mắt nhìn xem, dưới áo bào trắng không tì vết, loang lổ trên đó là màu máu đỏ tươi đập vào mắt nàng, trời đất như đang quay quồng hỗn loạn, tim trong lồng ngực đau nhói, như có mũi kiếm đâm thẳng vào tim, đang xé toạc vết thương một lần nữa.

“Tiểu thư...”

Nguyệt sợ hãi nhìn nước mắt đang chảy ra không ngừng của Băng Băng, đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy tiểu thư khóc, ngoại trừ lúc trên bờ vực ấy, khi mất đi người tiểu thư thương yêu, thì bây giờ, trước cái mắt mát to lớn ấy, tiểu thư lại mất đi đứa con của mình, nàng không muốn mất tiểu thư, người quan trọng nhất trên thế gian này.

Băng Băng nhắm mắt lại, nước mắt tuôn trào không ngừng, đau đớn quá nhiều khiến nàng không thể chịu đựng được, tim trong lòng, đau quá, đau đến muốn chết lặng, muốn biến mất mãi trên cõi đời này, Phong...tim ta...tưởng chừng sẽ vỡ nát mất...chàng ở đâu...

Một nam nhân đứng trên ngọn núi, tim trong lồng ngực đột nhiên nhói đau không ngừng, mắt lạnh lẽo cô thương tịch mịch nhìn về nơi xa xăm nào đó, trong đó chất chứa những nỗi đau tận cùng của thể nhân, tựa như hắn đã sống trên cõi đời này mấy trăm năm, môi mỏng tuyệt tình thốt lên lời luyến tiếc mong mỏi.

“Băng nhi, khi nào nàng mới xuất hiện, ta đã đợi nàng, đợi lâu lắm rồi”

...

-Hết tập 10-

Mun: Moah Moah Moah...Tung bông ăn mừng Mun hoàn thành sớm. Mọi người cho Mun ý kiến nha.

P/S tập 11: Chuyện gì sẽ xảy ra, mời mọi người đón đọc. Tập 11, sẽ có nhiều điều được tiết lộ, những cảnh bi thương thấm đẫm nước mắt sẽ có. Zì thui nha, Pipi...

12. Tập 11: Tương Phùng

Hoàng Hậu ATuLa- Tập 11: Tương Phùng

Tiếng mưa rơi ngoài kia, tí tách, rả rích, dai dẳng như đang gieo vào lòng người một nỗi đau dài muôn thủa, nó cứ như một lời nức nở khóc than cho bi thương đã hóa thành vô vọng, đau, như chất ngất, nhiều, tựa như có thể nhấn chìm tất cả thế gian này.

Thượng Quan Bằng Bằng mắt chìm trong bầu trời u tối, trước mặt nàng, không hề nhìn thấy một tia sáng nào hết, tựa như đối với chính nàng, trái tim chỉ là nước mắt, hạnh phúc đã hóa thành bọt biển, có những đau thương sẽ mãi không thể nào tan biến, có những yêu thương sẽ mãi mãi giữ trọn trong tim.

Nàng đã tưởng, hạnh phúc sẽ quay trở lại, yêu thương sẽ luôn được hiện hữu, vì dù xa hắt, nàng vẫn biết, hắt còn sống, còn tồn tại trên cõi đời này, và dù sao, sinh linh bé nhỏ trong bụng nàng, sẽ giúp vơi đi phần nào nhớ thương của mình dành cho hắt.

Nhưng vào chính giây phút đó, nàng đã mất đi tất cả, mất hài tử chưa biết mặt, mất nam nhân mà nàng yêu, mất tất cả những gì đã thuộc về nàng, nàng mất hết, hoàn toàn không còn gì, có chăng, chỉ là đau đớn lẫn nhớ nhung.

Hạnh phúc đã bị đau khổ che mất, yêu thương đã vô tình bị cướp đi, bây giờ, chỉ thấy phần uất và hận thù, bây giờ, trong tim nàng, chỉ toàn là máu và lửa đang dâng trào, nàng muốn máu, sẽ chảy dài trên non sông này, muốn tiếng khóc than, sẽ vang vọng mãi khắp núi rừng, muốn tất cả những ai đã cướp đi yêu thương của nàng, phải trả giá gấp trăm nghìn lần.

“Tiểu thư, đã tìm được tung tích của vương gia”

Bằng Bằng nghe Nguyệt báo cáo, toàn thân chấn động đến run người, khát khao muốn ngay lập tức đến bên hắt, được trong lòng hắt mà khóc than rã rày, nàng muốn gặp hắt, dù chuyện gì đi chăng nữa, nàng cũng muốn được gặp hắt.

...

Khách điểm Tịnh Phong hôm nay đông nghìn nghịt người, hoa khôi đệ nhất kinh thành- Giang Vũ Mị, tài nghệ nổi danh nhất thế gian- Tịch Phi Phi, biệt danh cực phẩm chim hoàng oanh- Khúc Vi, tất cả đều tụ về Tịnh Phong cùng một ngày, cùng biểu diễn tài năng của mình, có lẽ làm được chuyện này, cũng chỉ có Tịnh Phong mới có khả năng như thế.

Lão bản Tịnh Phong nhẹ nhàng bê khay trà Long Tĩnh đi lên lầu 5, người làm trong quán đều dài cổ nhìn theo, ai cũng tò mò về chủ nhân giấu mặt đích thực ở phía sau, hận sao không thể ẩn mình để đi lên cùng.

Kể từ khi họ làm ở đây, chưa một ai có thể nhìn thấy dung mạo của người đó, chỉ nghe nói, đó là một người thần bí và lợi hại, xấu hay đẹp, mập hay gầy, cao hay thấp, bọn họ chưa từng hình dung được.

Trên lầu 5, cũng là đỉnh duy nhất của tiền thính Tịnh Phong, không gian không rộng, nhưng lại bao la như đang ở trên mây, đây cũng là chóp cao nhất của Tịnh Phong, xung quanh lầu đều mở cửa, rèm đỏ vắt lên, gió từ ngoài lùa vào, một bộ bàn bằng đá cẩm thạch trắng tinh được đặt ở giữa phòng, chính giữa bàn, một bình hoa trong suốt có đựng duy nhất một bông sen nở rộ, hương trầm từ đầu đưa tới, thoang thoang trong gió đầy nhẹ nhàng.

Ngồi trên ghế, nam nhân toàn thân hắc ám, mái tóc đen buộc lỏng ở phía sau, đôi mắt như vực sâu đầy gió lạnh, hắt mang lại cho người ta một cảm giác trầm thấp, tà mị, pha lẫn cái lạnh đến từ âm hàn, phía sau hắt, một nam tử đang nghiêm chỉnh đứng kề bên.

Lão bản đặt nhẹ khay trà xuống, cung kính cúi đầu sau đó hỏi xem hắn có gì cản dận nữa không rồi mới bước đi, người đang ngồi ở đây, chính là được tiểu thư đồng ý, là người mà qua thư tín, hắn được dặn dò, là nhất nhất phải nghe lời tiếp đãi như đối với chủ nhân của mình, nam nhân này, rốt cục là ai, là ai mà được đặc cách đến như vậy.

Lãnh Phong đưa mắt nhìn ra xa, trong mắt, tựa như đang có gì đó bao chiếm tất cả, không gian ở đây, mang lại cho hắn cái cảm giác giống như cửa nàng, nữ nhân đã chiếm trọn trái tim hắn.

Hắn đã đợi nàng, đợi rất lâu rồi, đợi đến nỗi tưởng như đã tuyệt vọng, tưởng như thế gian này, hắn lại sắp vô tình bước sang ngang một lần nữa, Bằng Nhi, nữ nhân mà 5 kiếp trước hắn đã yêu đến tận xương tủy, 5 kiếp rồi, chẳng lẽ kiếp này, hắn lại không được gặp nàng nữa sao, nàng, có chăng cũng đợi hắn như hắn đang đợi nàng không.

Hắn còn nhớ rất rõ, cứ như chỉ mới là ngày hôm qua thôi, một đôi mắt to tròn long lanh sáng ngời, mái tóc đen dài như suối nước trong, mày cong duyên dáng và đôi môi như cánh sen nhẹ nhàng, nàng thích hoa sen, thích màu đỏ như lửa, thích hắn ôm vào lòng, thích được nhìn cảnh mưa rơi cùng với hắn.

(Mun: Tình hình là như thế này: Bằng Bằng là tên của Bằng tỷ, nhưng cũng là tên ở 5 kiếp trước lun, vì thế, Phong ca gọi ở cuối tập 10 là không nhằm đâu mọi người, Phong ca quên Bằng tỷ ở kiếp này thật rồi, chỉ còn nhớ kiếp trước thôi. Còn làm sao mà nhớ lại được Bằng tỷ, đó lại là chuyện khác, ka ka, Hoàng Hậu ATuLa 13 tập nha pà kOn, hơi dài nhỉ, hay mún ngắn hơn hum?)

Vũ đứng phía sau chủ nhân, thật sự có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi, nhưng hắn cảm thấy, chủ nhân bây giờ, lạnh nhạt vô tình hơn ngày xưa rất nhiều, kể từ khi tỉnh dậy lần thứ 2, hắn đã không còn nghe thấy người nhắc đến vương phi, mà nếu có hỏi người, đều là sự im lặng đến đáng sợ, hắn cảm thấy, chủ nhân đã quên vương phi mất rồi.

Lãnh Phong thu hồi tầm nhìn, mắt nhìn xuống chiếc bàn trong suốt, xuyên qua đấy, là cả hình ảnh của Tịnh Phong đang nhón phía dưới, phải công nhận một điều, chủ nhân ở đây rất biết cách phối hợp, thay vì gỗ làm sàn, một khoảng tròn đối diện với mặt bàn, là một vòng tròn trong suốt bằng thủy tinh trắng trong, ngồi trên đây, có thể thấy hết tất cả khoang cảnh phía dưới, ở cổ đại, với trí óc như thế này, chắc chắn không phải là người tầm thường.

Khác hẳn với tất cả mọi người đang hào hứng reo hò dưới kia, dường như những nhan sắc tuyệt mỹ, tài năng nổi trội không có gì thu hút hắn cả, mà chỉ cần một giọt mưa rơi, rất nhanh hòa tan vào lòng đất mới xuất hiện này, đã kéo lấy ánh nhìn tựa như đêm đen của hắn.

Không một báo hiệu hay dự đoán, mưa bất ngờ đổ xuống, rì rào, tí tách như phủ một dải kim tuyến bằng lạnh đầy sống động, nhẹ nhàng như lời thì thầm yếu mềm đang ní non, rồi mưa như nặng hạt hơn, ào ào vang dội, tựa như tiếng gầm của đất trời, như những mũi tên băng đâm thẳng xuống lòng đất đầy đáng sợ.

Bằng Nhi, ta bỗng thấy nhớ nàng quá, mưa, càng làm nỗi nhớ trong ta dâng đầy, trái tim, như lại đau thêm nữa rồi, chẳng lẽ kiếp này, hai ta lại vô duyên một lần nữa sao, nàng ở đâu, Bằng...

Lãnh Phong đứng lên, vụt một cái đã hòa vào cùng màn đêm đầy mưa rơi, vạt áo đen tuyền, như bóng đêm đang phủ xuống, cô độc đến thê lương, lạnh lẽo đến âm u, hắn tựa như bóng đêm, vốn trầm mặc hoang vắng, chỉ là không biết khi nào, mưa trong lòng hắn mới rơi, khoảng trống trong tim mới được đong đầy.

Hoa viên trong cùng của Tịnh Phong, nơi giành cho chủ nhân đích thực cư ngụ, trước nay, chỉ có lão bản mới có thể lui đến để chăm sóc, ngoài ra, tất cả đều bị cấm cửa bởi 2 cận vệ canh gác.

Lãnh Phong nhìn tiểu viện thấp sáng bằng lồng đèn trước mắt, không gian tối tăm không nhìn thấy gì, nhưng trong không khí, thoang thoảng hương sen thanh ngát lan tỏa trong gió, thêm vào đó, tiếng đình đang riu rít nhẹ nhàng từ đâu vọng lại, cảnh sắc trước mắt, làm lòng hắn chấn động vô cùng.

Giống, giống quá, giống với nàng quá đỗi, hắn tựa như đã quá quen thuộc với thói quen này của nàng, không lẫn vào đâu được, thanh âm tinh tú réo rất làm bằng đá và gỗ, mỗi khi có gió, nó lại phát ra âm hưởng tao nhã cao sang, tựa như tiếng gọi từ sâu thẳm trong tâm hồn vọng lại.

Lãnh Phong bước lên bậc thềm, dòng chữ sáng bằng đèn ẩn phía sau khung gỗ làm nổi bật hẳn cái tên của tiểu viện này, trên đó có khắc bằng chữ tinh xảo tên của nơi này, nơi có tên là.

— Phong Bằng Các —

Một khoảng kí ức từ rất lâu rồi hiện lên, tưởng chừng như nó sẽ mãi ngủ quên tận sâu thẳm trong chính trái tim, lâu lắm rồi, là từ 5 kiếp trước, 5 kiếp, không phải 5 năm, không phải 5 ngày, không phải 5 giờ, càng không phải 5 phút hay 5 giây, là 5 kiếp.

Trên đỉnh cung điện nguy nga, hai thân ảnh đứng với nhau, một đỏ rực tựa như lửa, một đen tuyền như màn đêm, nữ nhân nhìn vào đôi mắt nam nhân, nàng khoe môi mỉm cười, mắt hạnh sáng ngời đã khóa trọn trái tim hắn.

“Phong, mai này ta sẽ tặng ngươi một nơi để nghỉ ngơi, tất cả mọi thứ ta sẽ tự tay sắp đặt, ngươi hãy đặt tên đi”

Nam nhân nghe nàng nói vậy, đưa tay ra ôm lấy thân hình bé nhỏ, cảm tựa lên đỉnh đầu, trong mắt tràn ngập yêu thương lẫn sự ngỡ ngàng, môi mỏng gợi cảm khẽ cong, giọng nói trầm ấm nhu tình phát ra.

“Phong Bằng Các, ta thích tên này, có ta và nàng, mãi mãi không rời xa”

“Mãi mãi không rời xa...”

...

Lãnh Phong toàn thân chấn động, tim trong lồng ngực đập liên hồi, cảm xúc mạnh mẽ bao trùm lấy hắn, tựa như đã cướp đi hơi thở của hắn vậy, 5 ngón tay nắm chặt trong cổ áo, cố gắng giữ bình tĩnh, tay mở cửa, chân bước vào, chỉ để lại câu nói như còn vang mãi trong gió.

“Điều tra người đứng sau Tịnh Phong”

“Vâng”

Trong phòng sáng trưng, ở 4 góc tường, 4 viên dạ minh châu to sáng lấp lánh, trên bàn, một chiếc đèn cầy to được thắp lên, vào sâu hơn nữa, qua một khung cửa bằng gỗ đàn hương, là một gian phòng dùng để nghỉ ngơi, trên chiếc bàn đang tỏa sáng, bình hoa sen, lọ hương trầm đang ngát hương, chiếc giường to có nệm bông đen tuyền, là màu mà hắn rất thích.

Hắn cảm thấy nơi này, như là dành cho chính mình, quen thuộc như ngày nào cũng sống, dễ chịu thư thái vô cùng, cảm giác buồn ngủ ập đến, mi mắt không thể nào gượng nổi, khi nhận ra mê hương, thì hắn đã chìm trong giấc ngủ.

Cánh cửa đang đóng chợt mở, gió lạnh ùa vào rồi rất nhanh tắt lịm, tiếng mưa rơi ào ào, gió rít gào, sấm chớp âm âm vang dội, cách, cửa đóng lại, tí tách, mưa từ vạt áo bào rơi xuống nền nhà, trong không gian, im lặng không một tiếng động.

Bước chậm chậm về phía nơi muốn đến, trong cái từ tốn ấy, người ta có thể cảm nhận được sự vội vàng ở mỗi bước chân, tựa như, là đã không chờ được nữa, như chính trái tim đang đập liên hồi kia vậy.

Bằng Bằng sững người khi nhìn thấy thân ảnh đang nằm trên giường trước mắt mình, cứ như đang nằm trong mộng vậy, mờ nhạt quá.

Mờ nhạt, không phải vì không rõ, mà là do nước mắt đã chảy nhòa khóe mi, đã gạt đi, nhưng lại trào ra nhiều hơn trước, chân muốn bước, nhưng lại cảm thấy nặng nề quá, giống như lòng, đang bị núi đá đè nặng tựa nghìn cân.

Đưa tay ra chạm vào gương mặt đang ngủ say, vẫn tuấn dật tà mị, vẫn là gương mặt quen thuộc, hắn vẫn là nam nhân mà nàng yêu thương, nhưng sao, lại thấy xa cách quá.

Đôi mắt to tròn ngập tràn nước mắt, ngón tay run run chạm vào đôi mắt đang nhắm nghiền, môi run run không thốt lên lời, chỉ có trái tim, đang bị bóp nghẹt từ từ.

Gục đầu lên lồng ngực ấm nóng, nước mắt thi nhau chảy không ngừng, tiếng nức nở thoát ra, nghẹn ngào thê lương đầy tuyệt vọng, bàn tay bé nhỏ níu chặt áo hắn, tựa như nỗi đau bắt đầu dâng lên, xé nát tim nàng vậy.

Cơn đau chợt ập đến, tê dại, mãnh liệt, nhói buốt như cắt da cắt thịt, 5 ngón tay bấu chặt vào nhau, gương mặt tái xanh không giọt máu, đầu tụt khỏi lồng ngực quen thuộc.

Tại sao lại như thế, trong lúc này, chỉ xin 1 giờ thôi, cho nàng bên hân, yên lành một chút, đừng cướp đi, khoảng thời gian này của nàng, nếu như vậy, đau đớn, dù phải nhân đôi, nàng cũng nguyện ý để đổi lấy.

“Phong...híc...Phong...”

Càng gọi, càng đau, càng nhìn, càng muốn chết...

Bằng Bằng cắn chặt môi, đối diện với gương mặt yêu mến, nước mắt tuôn rơi, từng giọt, từng giọt một rớt xuống da thịt hân, tay bấu chặt đến chảy máu, nhưng đôi môi vẫn hạ xuống bờ môi mỏng kia.

Lãnh Phong chợt mở mắt, gương mặt nữ nhân đầm nước, tái nhợt, yếu mềm đầy quen thuộc, chưa kịp nhận biết chuyện gì, hân lại chìm vào giấc ngủ sâu, bên tai, còn vọng lại lời nức nở đau xé lòng.

“Phong...ta...ta...yêu chàng...”

Bằng Bằng tháo chiếc vòng ở cổ ra, lấy chiếc nhẫn được lồng trong đó, run run đeo vào ngón áp út cho hân, khoe môi mỉm cười, nước mắt vẫn rơi, một mảnh yêu thương trong mắt bị mờ nhòa, đây là chiếc nhẫn nàng đã cất công làm vì hân, nỗ lực đứng lên, cố gắng bước đi, được vài bước, người vô thức ngã xuống, cố sức nhích người, nhưng bù vào đó, đau đớn càng nhiều thêm, khoe môi chảy ra giòng máu, hai tay ôm lấy thân thể, đau, như đục khoét xương tủy, hơi thở, như đang bị rút cạn đi, bóng đêm ập đến, lí trí hoàn toàn tan rã.

Cánh cửa chợt mở, người vừa mới đi vào, chân bước đi không một tiếng động, vạt áo thoáng qua, khí lạnh đọng lại, tuy nhiên, hai tay vươn ra ôm lấy nữ nhân đang đau đớn kia, lại ảm áp đến kì lạ, nhẹ nhàng ôm lấy, mắt chứa đầy yêu thương, trong đó, còn tiếc thương lẫn không hài lòng, hơi đảo mắt qua người nằm trên giường, như bắn ra vô số nhát dao tử thần, nữ nhân chợt run người, hân vội thu lại hết chết chóc ban đầu, nhẹ nhàng bước ra khỏi căn phòng.

....

Tại một hòn đảo dày đặc sương trắng, không gian bao quanh đầy lạnh lẽo và u ám, hoang vắng không một tiếng động, thậm trí có thể nghe thấy tiếng gió vù vù rít qua từng khe đá hay lướt nhanh qua làn nước lạnh lẽo ám trầm, gây cho người ta cảm giác tựa như đang đi trên thuyền từ thế giới đang sống đến thế giới đã chết, lạnh đến rùng mình, từ từ ám ảnh tận xương tủy.

Gió thổi như mạnh hơn, tiếng rì rào của nước đánh vào đá vang dội, mây mờ như thưa dần đi, và hiện lên trước mắt, một cách rõ ràng và chân thật nhất, tòa biệt viện trắng lệ đứng sừng sững độc nhất trên hòn đảo hoang vu, mang lại cho người ta cái gì đó rùng rợn đầy chết chóc.

Cây cỏ xanh mướt, đá cát trải dài, bao quanh tòa biệt viện to lớn, là 4 tiểu viện nhỏ ở 4 hướng kề bên, bên trong tòa nhà cao nhất, mỗi một thứ trang trí đều là những cực phẩm của thế gian, không gian tĩnh lặng u ám như không có người ở, khác hẳn với tất cả, một nơi như cô lập hẳn với thế giới bên ngoài. Đình viên tràn ngập ánh sáng ban mai, gió thổi nhẹ, lá khẽ đưa, tiếng đình đang thanh thúy vang lên, ở giữa hồ sen nở rộ, một lầu các 3 tầng được xây cách điệu trang nhã, màn lụa đỏ sắc phủ xuống, làn gió khẽ đưa, như đóa hoa sen to xòe cánh rộng, không gian thanh đạm đầy tĩnh tế, phía trước cửa có ghi dòng chữ.

- Bằng Nguyệt Các -

Đây đúng là một nơi cấm kị nhất trên hòn đảo này, không một ai có thể lại gần đình viên này, chỉ trừ trường hợp đặc cách cho 9 chăm sóc ở bên ngoài, ngoài ra, nếu ai vi phạm, đều chỉ có con đường chết.

Ai cũng biết, lầu các luôn ngát hương sen kia, từng một góc gác, khung bệ, tất cả đều do đích thân chủ nhân của hòn đảo này chăm sóc, trong mắt mọi người ở đây, hân chính là người lạnh lùng, tuyệt tình nhất thế gian này.

Đứng trên lầu cao nhất, nhìn từ phía sau, chỉ thấy một nam nhân trong y phục trắng như tuyết, mái tóc màu đen thả dài, tướng người cao lớn, tuy không nhìn rõ dung mạo, nhưng khí chất tỏa ra, cũng đủ làm người ta rùng mình, là lạnh lẽo, lạnh đến ngấm vào tận da thịt và tâm trí.

“Bẩm chủ nhân, Thượng Quan tiểu thư đã tỉnh”

Nam nhân quay lại, hơi thở của mọi người như bị hút cạn, ngũ quan sắc sảo, khí độ bí ẩn, mắt màu lam lạnh lẽo u hàn, toàn thân đều toát lên sự nguy hiểm chết chóc.

Nữ nhi vừa nói dứt câu, bóng người bạch y đã không thấy đâu, chỉ để lại trong không khí, hơi thở lạnh lẽo đến rùng mình.

Vân Nhi ngẩng đầu lên, chỉ thấy khoảng không vắng lạnh, cách đây 5 ngày, chủ nhân đột nhiên dời khỏi đảo, rồi 2 ngày sau, lúc người quay trở về, trong lòng còn ôm theo một nữ tử nguyệt sắc, nàng ta vẫn thiếp đi cho đến tận hôm nay mới tỉnh.

Nữ nhân ấy ở trong Băng Nguyệt Các, được chủ nhân đích thân chăm sóc, nhìn người quan tâm lo lắng đến một nữ nhân, là một chuyện trước nay chưa từng có, chẳng lẽ, nàng ta chính là nữ tử trong bức họa kia sao.

...

Lãnh Phong ngồi trên xích đu trong Lãnh phủ, trong mắt là một hồi tưởng niệm, nữ nhân lúc ấy, gương mặt giống nàng như đúc, nàng lúc đó, mắt ngập tràn nước mắt, da thịt như trong suốt và suối tóc đen mềm chạm vào da thịt hần, hình ảnh ấy, cứ lặp lại trong đầu hần, tiếng nức nở nghe nhói tim kia, như còn vọng mãi trong lòng hần.

“Thưa chủ nhân, đã biết được thân phận của Tịnh Phong...”

“Bẩm chủ nhân, Nguyệt và Lãnh Phi xin gặp mặt”

Hết tập 11

Mun: SorI pà kOn rất nhìu! Tuần vừa rồi ta bận quá, hum nay mới pOst được, mOng mọi người lượng thứ nhé! Vậy là sắp hết Hoàng Hậu ATuLa, tới đây, vào dịp hè, ta sẽ viết tiếp một truyện hiện đại, đang viết văn án, mOng mọi người ủng hộ nha!

P/S Tập 12: Lãnh Phong khi nhận ra Băng Băng chính là người đã đợi thì sẽ làm gì? Người đứng phía sau tất cả là ai? Lãnh Phi và Nguyệt muốn nói gì? Có chuyện gì sẽ xảy ra, hai người sẽ gặp lại nhau vào tập sau hay không, mọi người đón đọc tập kế CUỐI nha! Moah...

13. Tập Cuối: Sóng Yên Biển Lặng

Mun: Cúi đầu! Chào mọi người, những khán giả thân thương của Mun . Cuối cùng, sau khi lăn lê bò lết qua hai đợt thi cử, Mun đã hoàn thành tốt đẹp tập cuối truyện “Hoàng Hậu ATuLa”.

Đã để mọi người chờ lâu, Mun thành thật xin lỗi, bên cạnh đó, xin cảm ơn những người vẫn luôn đồng hành cùng Mun qua những chặng đường dài như vậy, ngay từ lúc “Vị Hôn Thê Bướng Bình” bắt đầu, cho đến khi “Nàng Phải Là Cửa Ta” và “Hoàng Hậu ATuLa” kết thúc. Cảm ơn, chân thành mọi người đã kiên nhẫn đợi Mun. (Nói thật, nhiều khi ta còn thấy nản, mún vứt đi, không nghĩ đến nữa, nhưng, nhìn những dòng tin nhắn của mọi người...ta không làm được a), hy vọng lựa chọn này là đúng, và hy vọng mọi người sẽ cho ta thêm động lực để tiếp tục bắt đầu cho câu chuyện mới nhé, để bù đắp, ta đã post lun cái văn án truyện “Người Con Gái Mang Tên Tuyết ”, mọi người xem xét và cho ta góp ý nhé.

Tập Cuối: Sóng Yên Biển Lặng

Tiếng sóng biển rì rào đánh vỗ bờ cát đá làm nó ngày một mòn đi, có hương thơm của gió, của nắng, của khí lạnh, Băng Băng cứ thế mà mở đôi mắt tưởng chừng như sẽ mãi đóng lại.

Cánh cửa khẽ động, nhưng chẳng hề lấy được sự quan tâm nào của nàng, gương mặt, vẫn là một mảnh vô hồn lạnh lẽo, lặng thinh, tựa như không hề tồn tại, như là, nàng vẫn chưa hề tỉnh lại sau một giấc mơ dài.

Người vừa bước vào, khuôn mặt đẹp tựa yêu dã, vẻ đẹp khiến người gặp không nghĩ rằng nó là có thật, hân nhìn nàng, bằng đôi mắt chất đầy những đau khổ lẫn yêu thương, đôi môi mỏng yêu nghiệt phát ra âm thanh, tựa như lời thì thầm không biết bao lần của chính hắn.

“Thượng Quan Băng Băng”

Một tiếng gọi vừa rồi, mặc dù không làm người đang lặng im kia phản ứng, nhưng cũng có thể nhận thấy, trong đôi mắt tối đen trong veo kia, có lóe lên những tia sáng kì dị.

Đúng là không có gì không thể xảy ra

Cái gì là bằng hữu tựa tri kỉ

Cái gì là huynh đệ thủ túc tình thâm

Hóa ra...

Chẳng là gì cả

...

Lãnh Phong sau khi nghe nữ nhân tên Nguyệt nói xong, mắt lạnh kẻ nhìn qua những người xa lạ, hắn không hề có ấn tượng gì với họ, chỉ có nơi đây, tất cả đều tràn ngập trong hương sen thoang thoảng cùng tiếng đình đang thanh thúy đến quen thuộc, thì hắn biết, chỉ có thể là nàng.

Nhưng vì sao, hắn lại quên, nàng vốn là thê tử của hắn, cùng hắn đã gần nhau như thế, vậy mà tại sao, trong giây phút ấy, tưởng như khi chạm phải ánh nắng đầu tiên, hắn lại quên nàng.

Có thật, nàng đã xuất hiện, đến bên hắn, cùng với hắn có chung một khoảng thời gian dài như thế, có thật, điều mà hắn chờ mong đã thành hiện thực, nhưng vì sao, hắn lại không nhớ gì, dù là 1 khoảnh khắc nào đó, cảm xúc, tựa như không hề biết đến sự tồn tại của nàng.

Điều duy nhất, có chẳng là trong lúc ấy, khi nàng nhìn hắn, gương mặt tái xanh, đôi mắt long lanh đầy lệ và tiếng khóc nức nở dai dẳng theo hắn mãi đến tận bây giờ.

Nàng sẽ không khóc, bởi vì nàng không phải là người yếu đuối, nàng thậm chí sẽ không đau buồn, vì sẽ chẳng có gì tác động được đến nàng, duy chỉ có hắn, hắn biết, chắc chắn, hắn đã khiến nước mắt kia, lặng lẽ rơi nhiều đến thế.

Băng nhi, chuyện này rốt cuộc là sao, vì sao lại dời đi, vì sao lúc ấy, tiếng khóc của nàng, nghe nhói nát tim ta đến vậy, nàng, không nhận ra ta sao.

...

Tiếng nói khô khốc, mang theo khí lạnh hờ hững, nàng tuy không đưa mắt nhìn sang, nhưng chỉ mới thoáng qua, một gương mặt cùng với khí chất lạnh lẽo ác nghiệt hoàn toàn xa lạ, mặc dù là như vậy, nhưng nàng biết người trước mặt là ai.

“Ta phải gọi ngươi như thế nào, Phi Phàm tướng quân hay Long Viêm lâu chủ”

Người đang đứng sau khi nghe nàng nói thì ngồi xuống, đưa mắt nhìn lên, chứa đựng duy nhất một bóng hình nàng, lời nói tán thưởng thông qua đáy lòng đầy ngạc nhiên, trong đó, còn có cả vui sướng khi nàng tỉnh lại.

“Có ai nói nàng quá thông minh chưa Băng Băng”

“Người tác động đằng sau Vương Hi Ninh, mang danh gửi thư mời huynh đệ Độc Cô đến Long triều, dụ bọn ta vô cái bẫy đã gài sẵn, sau đó còn cố tình đuổi theo Lãnh Phong xuống đáy vực, làm như là cứu giúp, nhưng thực chất là đuổi cùng giết tận, đây không phải là những màn rất hay của ngươi sao, Long Viêm chủ”

“Nàng phát hiện khi nào”

“Khi ngươi nhảy xuống vực và không xuất hiện nữa, nói đi, ngươi muốn gì”

“Ta nghĩ nàng đã biết”

“Người chắc chắn sẽ không đạt được điều ấy, dù là 5 kiếp, 10 kiếp hay lâu hơn nữa, người mãi mãi cũng không có được đâu”

Gương mặt vốn là bình thần hờ hững hoàn toàn biến mất, nghe nàng nói xong, đôi mắt đầy tơ máu như đâm thẳng vào người nàng, giọng nói cuồng nộ như gió lạnh rít qua 18 tầng địa ngục, cuồng phong đang âm thầm nổi lên, chất đầy những nguy hiểm cảnh giác.

“Cho dù không có được nàng, ta cũng vĩnh viễn không để hắn có được, ta sẽ bắt nàng ở bên ta, kẻ mà nàng luôn luôn nhìn bằng con mắt chán ghét này”

Dứt lời, Long Viêm 1 thân đầy giận dữ bước ra khỏi phòng, nhìn hắn lúc này, chỉ sợ không ai dám lại gần, nhưng lời nói cuối cùng hắn để lại, cảm thấy như, ngoài là tàn khốc ác độc ra, trong đó, tựa như có gì đó khiến tâm người nhói đau.

Phải chăng là tình yêu, có thể khiến bất cứ một ai, lệ rơi đầy tim, đau đớn tận cùng, dù là người ấy, đã mạnh mẽ vô cảm hay lãnh khốc vô tâm đến thế nào.

Băng Băng đôi mắt thờ ơ từ từ nhắm lại, không biết là đang suy nghĩ gì, chỉ thấy khóe mi không ai nhìn thấy kia, ướt 1 giọt pha lê đã cố kìm nén, lặng lẽ chảy xuống, tựa như trong tim, nỗi đau đang từ từ lan rộng hơn, rồi vỡ nát.

Phong, ước gì ta không tỉnh lại, vì vừa này, ta mới được gặp chàng...

...

Vũ cùng Nguyệt lui xuống, Lãnh Phong vẫn im lặng không nói gì, đối diện với hắn, Lãnh Phi như đang chìm trong thế giới của riêng mình.

Hắn đã rất vui mừng khi Lãnh Phong còn sống, nhưng hiện tại, cảm thấy gương mặt này, xa lạ và cách lòng biết bao nhiêu, người ngồi trước mắt, vì sao lại như chẳng quen, vì sao này giờ, Lãnh Phong chưa hề nhìn mình, điều đó làm hắn cảm nhận được, Lãnh Phong đã hoàn toàn thay đổi, dường như, là đáng sợ hơn cả lúc trước.

Rồi lại thấy như, tâm nặng nề vì những chuyện sâu kín chưa nói ra, nói, hay không nói, im lặng, để nắm lấy cơ hội này, hay mở lòng, mà chúc phúc cho hắn đây, hắn, vốn luôn là người ích kỷ như thế này.

Hắn sẽ đợi, khi Lãnh Phong quên được Thượng Quan Băng Băng, hắn sẽ lại ở bên cạnh, sát cánh và bù đắp khoảng trống trong lòng Lãnh Phong, mặc dù là lòng nghĩ vậy, nhưng miệng, vẫn vô thức nói ra.

“Ta biết chỗ của Thượng Quan Băng Băng”

...

Lãnh Phi ngồi trên cành cây rợp bóng, trong mắt, tựa như đang chìm vào những hồi ức ngập tràn kỉ niệm, có gì đó hạnh phúc, nhưng cũng đầy bi thương, đã cố níu lấy, nhưng cuối cùng vẫn phải buông tay.

Kể từ ngày ấy, từ ngày hắn bắt đệ đệ thật của Lãnh Phong đi, theo lệnh giả mạo đệ đệ Lãnh Phong, tiếp cận, thân cận, rồi không biết từ bao giờ, tình cảm không nên có đã xuất hiện.

Nam nhân anh tuấn yêu nghiệt, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, khí thế thâm trầm bất nhân và đôi mắt sâu đen như đáy vực kia, không biết từ khi nào, hắn đã bị cuốn vào trong đó.

Dẫu biết là thế nhân chê cười, thiên lý bất dung, người đời kinh bỉ chán ghét, trái với luân lý lẽ thường, nhưng nếu Lãnh Phong cho hắn cơ hội, hắn vẫn muốn, vẫn ôm lấy hy vọng này.

Nhưng cuối cùng, vẫn phải buông tay, dời đi, có lẽ là lựa chọn duy nhất, hắn sẽ không thể nào quên, cũng không thể nào đường hoàng nhìn nam nhân ấy nữa, cũng chỉ có thể ở một nơi nào đó, dõi theo và chúc phúc cho hắn.

...

Băng Băng đứng trên nền cát, trước mắt, hoàn toàn là đại dương mênh mông, xa xa, những màn sương mỏng như là những bức tường trắng tinh bao lấy xung quanh, ngoài biển ra, thì không hề thấy gì hết, giống

như trong mắt nàng, ngoài màn đêm ra, không còn một tia sáng, cuộc sống của nàng, không có hấn, sẽ như màn đêm lạnh lẽo u tối, và nàng, lại trở về với thời điểm ban đầu, như khi chưa có hấn mà thôi.

Nhưng vì sao trái tim, lại không thể như lúc đầu, vì sao lòng, lại không thôi nhung nhớ, và hấn, vì sao cứ ám ảnh nàng mãi không thôi.

Long Viêm không cho người theo dõi nàng, vì hấn biết, cho dù là có võ công giỏi đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể liều mạng trốn thoát trước biển cả không giới hạn thể này, nhưng nàng sẽ không để hấn như ý, vì dù là bỏ mạng, nàng cũng không chấp nhận bên cạnh bất cứ một ai, trừ Lãnh Phong.

Đứng trên lầu cao nhất, Long Viêm đưa mắt nhìn thân ảnh phía xa, nàng vẫn một thân đỏ rực, lạnh lùng, cao ngạo mà nhìn tất cả mọi việc như thế, nhưng vì sao, đã đợi lâu lắm rồi, mà vẫn không thể chạm đến trái tim nàng.

Hấn đã ngỡ rằng, kiếp này sẽ lại trôi qua như thế, vô nghĩa, vô màu, vô vị và vô tâm một lần nữa, nhưng điều đó hoàn toàn thay đổi khi nàng xuất hiện, mọi thứ trong mắt, hoàn toàn khác lạ.

Hấn còn nhớ rất rõ, khi nụ sen hiện diện giữa mi tâm của nàng, hấn có biết bao vui mừng và hồi hộp, tựa như tối tăm được chiếu rọi, trái tim lại được đập lần nữa, và tình yêu đã khắc sâu, lại bắt đầu bùng sáng.

Nhưng vì sao, nàng lại không nhìn hấn, trong lòng, cũng không hề chứa đựng có hấn, hấn đã mong, nàng sẽ nhìn, nghĩ đến hấn, dù chỉ là một chút, một chút thôi cũng được, nhưng điều đó, vẫn chưa một lần xảy ra, vì hấn biết, đã có người, chiếm trọn lấy ánh nhìn và tâm của nàng mất rồi.

Bằng nhi, nàng muốn yêu hấn ta đến bao giờ, và ta, sẽ phải chờ, đến bao lâu nữa đây...

“Chủ nhân, có tin báo”

Giọng nói vừa vang lên kia, khiến gương mặt hoàn toàn thay đổi, nét u buồn bi thương thối lui không dấu vết, thay vào đó, là tối tăm lạnh lẽo đầy cô độc.

“Chuyện gì”

“Lãnh Như Phong bắt đầu xuất phát đến đây”

Long Viêm nghe thuộc hạ bẩm báo, mắt nhìn nữ nhân kia lóe lên tia sáng kì lạ, phải, Lãnh Phong, đến đây đi, ta đang chờ người đấy.

...

Đám người chuẩn bị thuyền phía dưới chân núi đã sẵn sàng, đây chính là con đường duy nhất để dẫn đến hòn đảo như Lãnh Phi nói, chính bọn hấn cũng cảm thấy lạ, bởi vì địa thế ở đây, ngoài nguy hiểm ra thì không có gì cả.

Vượt qua đường đi hiểm trở, băng qua một cây cầu dài, thì vô tình, bọn họ đang đứng trên một ngọn núi cao, giữa núi và biển, ngoảnh mặt lại là vực thẳm không đáy, nhìn lên phía trước, lại là biển rộng mênh mông, cảm giác như cơ thể, không cân bằng tựa như nơi đây vậy.

Lãnh Phong đứng trên ngọn núi nhìn xuống, trước mắt, biển cả đang bao lấy tất cả, và nơi đây, cũng đang giữ lấy nữ nhân mà hấn yêu, hấn đã chờ, chờ khoảnh khắc này lâu lắm rồi.

Hấn nhớ nàng, rất nhớ, cảm thấy như đã rất lâu rồi, hấn chưa được nhìn nàng, nỗi nhớ sâu thẳm trong tim khiến cảm xúc của hấn thay đổi bất thường, là chờ mong, hồi hộp, thương yêu và cả lo lắng, cứ như là lần hẹn hò đầu tiên của hai người vậy.

Hãy đợi ta Bằng nhi, chúng ta rất nhanh sẽ được gặp mặt, chờ nàng, là hạnh phúc của ta, yêu nàng, là mong ước của ta, và nhớ nàng, đã trở thành thói quen duy nhất của ta mất rồi.

“Lãnh Như Phong”

Lãnh Phong đang định xuống núi, thì tiếng gọi đằng sau, như hàng nghìn kềm sắt, kìm chặt bước chân của hấn, theo thói quen, hấn chỉ có thể quay mặt lại.

Hình ảnh đầu tiên hần nhìn thấy, là gương mặt quen thuộc của nàng cùng với đôi mắt đang nhìn về phía mình, sau đó nhìn kĩ lại, phía bên kia cây cầu, còn có một nam nhân đang ôm nàng trong tay, mà nam nhân ấy, không ai khác chính là Long Viêm.

(Mun: Hai người biết nhau từ kiếp trước, Phong ca ca nhận ra Long Viêm, vì trí nhớ kiếp trước đã tỉnh)

“Đã lâu không gặp, à, không phải, chúng ta chẳng phải thường xuyên gặp nhau sao”

“Băng nhi”

Băng Băng nghe tiếng Lãnh Phong gọi, miệng muốn đáp lại, nhưng chỉ là trong tưởng tượng mà thôi, thực chất là nàng, không thể làm gì hơn là ở yên trong lòng Long Viêm.

Nàng thật không ngờ Lãnh Phong đến tìm mình, tưởng rằng hần đã quên nàng, thì sẽ không quan tâm hay để ý, nhưng nào ngờ lại nhớ đến, lại kiếm tìm, càng không nghĩ đến Long Viêm lại hạ được mình, vì đơn giản, hần làm thế chẳng có ích gì, nếu như Lãnh Phong không đến, nhưng rốt cuộc hần đã đến, hần đến, và mọi chuyện đã xảy ra, và không có chữ nếu kia.

Thật buồn cười, người chuyên hạ độc người khác như nàng cũng có ngày bị hạ độc lại, chưa kịp rời khỏi, thì đã bị tính kế, nhưng Long Viêm, rốt cuộc hần muốn gì đây, không đơn giản chỉ như thế này, chẳng lẽ...

Lãnh Phong không nghe thấy nàng trả lời, ngược lại, chỉ thấy gương mặt nàng xanh xao lạ thường, rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì với nàng, không cần suy nghĩ, hần vô thắng vấn đề chính.

“Long Viêm, ngươi muốn gì”

Long Viêm nghe Lãnh Phong hỏi, gương mặt hiện lên lạnh lùng cùng ác độc, từ khi nhìn thấy Lãnh Phong, hần có thể nhận thấy được Băng Băng đã kích động, phải, nàng đã mong chờ giây phút này mà.

“Ta sẽ cho ngươi hai con đường, một là một mình ngươi nhảy xuống vực thẳm này, hai là...”

Nhìn Băng Băng, hần khước môi khẽ nhếch, có lẽ đây là nụ cười đầu tiên của hần, một nụ cười bi thương và thích thú.

“Ta và Thượng Quan Băng Băng sẽ cùng nhau nhảy xuống”

Đúng vậy, đây là điều hần muốn, dù là chết, hần cũng muốn chia cắt hai người, hần muốn, mãi mãi muốn mình sẽ là cái bóng, là tảng đá, để tách hai người làm đôi.

Băng Băng nghe hần nói vậy, không ngờ suy nghĩ của mình là đúng, Lãnh Phi, hần có lẽ đã bị điên, điên trong tình yêu của chính hần, hần tưởng rằng như vậy là sẽ chia rẽ được nàng và Lãnh Phong sao, điều đó sẽ không bao giờ thành sự thật, vì thế, đành đành để hần thất vọng rồi.

Nhưng thực chất, hần ta không cần phải làm như vậy, vì Lãnh Phong và nàng, sẽ không thể bên nhau, vốn dĩ điều hần làm, có lẽ sẽ là giải pháp cuối cùng cho nàng.

Lãnh Phong dĩ nhiên đã nghĩ ra mục đích của Long Viêm, chỉ là điều kiện thứ hai hần vừa nói, khiến khi nghe vào, thật là chói tai, cảm thấy như tất cả, chưa bao giờ tồi tệ đến như vậy.

Đưa mắt nhìn nàng, chỉ thấy là nàng vẫn như thế, im lặng mà nhìn hần, Băng nhi, nàng sẽ không trách ta chứ, nàng biết, điều ta hy vọng duy nhất là nàng sẽ không trách ta, nàng sẽ như vậy chứ.

Mặc dù đây là lần gặp đầu tiên của chúng ta trong kiếp này, mặc dù ta vẫn chưa thể nhớ khoảng thời gian trước đây, nhưng ta vẫn yêu nàng, yêu như lần đầu có được tình yêu của nàng vậy, vì thế, như vậy là quá đủ, dù trước mắt là đời xa vĩnh viễn, nhưng ta sẽ chờ nàng, tiếp tục chờ đến khi chúng ta lại được gặp nhau.

Băng Băng mở to đôi mắt nhìn nam nhân trước mắt, khoảng cách giữa hai người, là vực thẳm sâu hút, và nàng biết, hần muốn gì, là hần, hần đang muốn đời xa nàng, hần đã nói cho nàng biết điều đó, Lãnh Phong, người muốn làm như vậy sao.

Người biết chắc ta sẽ hận ngươi, hận ngươi nếu như ngươi làm như thế, nhưng ngươi vẫn muốn làm, phải không, vì sao, vì sao lại như thế, vì sao muốn ta sẽ không thể nào quên ngươi, muốn nỗi đau này, sẽ giết chết ta một lần nữa, ngươi muốn như vậy sao.

Long Viêm mắt lạnh dày đặc tối tăm, gió vực như đang kết tụ trên người hắn, hai người trước mắt, mắt giao nhau, tâm như tương thông, như là bây giờ, hoàn toàn không hề có sự hiện diện của hắn, phải, chuyện này luôn xảy ra với hắn, không biết đã bao nhiêu lần, khoảng cách của 2 người, đã đẩy hắn đi thật xa.

Băng Băng mắt nhắm lại, cắt đứt đi đường nhìn của Lãnh Phong, xem như là nhanh chóng, nhưng thực chất lại đầy dẫy đầy luyện tức, không biết bây giờ nàng đang nghĩ gì, chỉ biết rằng trong tiềm thức, cái tên U Minh Đế đã được gọi đến lần thứ 5.

Diêm vương đang nâng ly rượu thứ 5 lên, bỗng trong tai vang lên tiếng gọi tên mình, mừng rỡ, hắn nhanh chóng nhắm mắt lại, cứ như là, hắn đã chờ mong chuyện này lâu lắm rồi.

Tại một khoảng không gian tối tăm, có hai tiếng nói đang đối thoại với nhau, một là của người sống, một là của kẻ cai quản người đã chết.

“Ta muốn dừng lại”

“Sao”

“Để cho ta đợi Lãnh Phong, vì vậy, hãy thế chỗ Lãnh Phong cho ta”

“Bà cô nhỏ của ta, ta đã tìm được cách hóa giải, chẳng lẽ người muốn chấm dứt nhân duyên kiếp này, nếu như vậy, lỗi cũng không phải ta nha”

“Biện pháp sao, nói đi”

“Đó chính là...”

...

Băng Băng chợt mở mắt, nhìn Lãnh Phong đang đứng trước bờ vực thẳm, đôi mắt vẫn đang nhìn mình, trong đấy, đã nói lên tất cả những gì hắn muốn.

“Long Viêm, người hãy nhớ, chính người đã hại chết ta”

...

Long Viêm còn đang ngạc nhiên vì Băng Băng đột nhiên nói được, thì nàng ở trong lòng hắn đã không còn nữa, chỉ thấy thân ảnh màu đỏ rực như lửa vụt bay, vì đứng gần vực thẳm, nên chỉ còn cách rơi thẳng xuống vực sâu, trước đó, nàng đã để lại lời nói, tựa như còn vang vọng mãi trong tim của một người.

“Lãnh Phong, nếu người dám nhảy xuống, thì ta và người, sẽ mãi mãi không bao giờ gặp lại”

Lãnh Phong hoàn toàn chấn động, lời nói của nàng, không nghi ngờ gì đã kìm lấy bước chân của hắn, nhưng chỉ được trong một phút giây nào đó, và một phút giây ấy, cũng đủ để làm thay đổi tất cả, vì hình ảnh nàng rơi xuống, đồng thời cũng rất nhiều hình ảnh khác hiện lên, có lẽ, đấy chính là khoảng kí ức đã chôn sâu tận cùng của hắn ở kiếp này.

Cũng vào một giây phút đứng hình của Lãnh Phong, khi Băng Băng vừa mới rơi xuống vực thẳm, Long Viêm đã nhanh chóng lao nhanh xuống, bắt lấy, giữ lấy, đồng thời, cũng chấp nhận buông tay nàng.

Băng Băng hoàn toàn không ngờ Long Viêm sẽ nhảy xuống, trong giây phút hắn ôm nàng vào lòng, nàng thấy nụ cười của hắn, đẹp hơn bao giờ hết, nàng còn thấy được, nước mắt của hắn, đang chảy ra trong đôi mắt đen sâu, và hắn, đã đẩy nàng lên phía ánh sáng ấy, phía ánh sáng khác xa với nơi hắn đang ở.

Vốn dĩ hắn muốn để nàng chứng kiến cái chết của người nàng thân yêu nhất, và sau đó, hắn sẽ để nàng mãi như thế này, giam hãm nàng trong thế giới của riêng hắn, nhưng nào ngờ, mọi chuyện hoàn toàn thay đổi, chỉ trong một giây phút mà thôi.

Câu nói của nàng, dĩ nhiên sẽ không thể nào thành hiện thực, bởi vì hắn biết, hắn sẽ không thể nào làm như vậy, muốn vì hắn mà nàng chết, so ra, nếu để chính hắn được lựa chọn, thì hắn cũng sẽ chọn điều này, để nàng sống, và hắn, sẽ thay thế nàng.

Hắn có thể giết bất kì một ai, nhưng không thể làm điều đó với nàng, hắn có thể nhẫn tâm, tuyệt tình với bất kì một ai, nhưng với nàng, điều đó lại khó khăn đến đáng sợ, tựa như một thói quen, muốn mãi mãi nhìn nàng hạnh phúc.

Vẫn đưa mắt nhìn lên, nhìn mãi cho đến khi bóng dáng nàng biến mất, ánh sáng, đã bao lấy nàng, còn hắn, xung quanh chỉ là tối tăm, như là thực chất, vốn dĩ nó đã là như thế.

Hình như từ trước đến nay, cuộc sống của hắn, luôn khác xa với nàng, và hình như, hắn đã dõi theo, đuổi theo nàng, không biết bao nhiêu lần, nhưng vì sao, không một lần nào nàng nhìn đến hay ngoảnh mặt lại.

Nhắm mắt lại, vì sẽ chẳng có gì khiến hắn dõi nhìn nữa, gió lạnh, như đang thét gào, tiếng vù vù bên tai, tựa như quỷ thần đang chờ hắn phía trước, nhưng hắn lại không thấy lạnh, vì hơi ấm vừa mới đây của nàng, đã khiến trái tim hắn được sưởi ấm, cũng không nghe thấy gì cả, chỉ duy nhất một điều, là hắn đã nghe thấy tiếng nàng gọi “Viêm ca ca”, nàng đã gọi hắn, vào lúc hắn chưa yêu sâu sắc và ích kỉ như bây giờ.

Phải chăng là tình yêu của hắn đã sai, phải chăng chính hắn đã khiến người mình yêu thương nhất phải đau buồn, là tình yêu của hắn sẽ không được ai chấp nhận hay đồng tình, là hắn, đã sai khi đã quá yêu nàng như vậy sao? Ai, ai có thể nói cho hắn biết ?

Nếu như hắn đủ nhẫn tâm, để ôm nàng cùng đi xuống vực thẳm, thì chắc chắn, hắn sẽ không nhớ nàng đến thế này, nhưng, hắn lại không thể làm như vậy, vì hắn muốn nàng được sống, đơn giản chỉ vậy thôi, và hắn nguyện ý, nguyện vì nàng làm như vậy.

Băng Băng, hãy nhớ đến ta, ta muốn nàng nhớ đến ta, những điều tốt đẹp nhất, dù là một chút thôi, mà hình như, đây là chuyện duy nhất ta có thể làm cho nàng, như vậy, nàng sẽ vui chứ, phải không.

Băng nhi, ta yêu nàng, và ta sẽ đợi, đợi một sợi tơ duyên để ta có được nàng, một cách tự nhiên nhất.

Tất cả mọi chuyện nói thì chậm, nhưng lại diễn ra trong tích tắc, Lãnh Phong vừa dứt ra khỏi cơn chấn động vì chuyện quá khứ ập về thì lại bàng hoàng khi nhìn thấy Long Viêm nhảy xuống, rồi chưa kịp đuổi theo nàng, thân ảnh nguyệt sắc đã hiện lên trước mắt.

Ôm nữ nhân đã thiếp đi trong lòng, không hiểu vì sao, yêu thương hiện lên quá đỗi, là hạnh phúc, cũng là thương đau, là quá khứ, nhưng cũng chính là hiện tại, cảm ơn trời, đã cho hắn có được nàng một lần nữa.

Hắn đã tưởng sẽ mất nàng, đã tưởng thân ảnh kia sẽ không bao giờ có được nữa, tưởng như tất cả mọi thứ trên thế giới đều sụp đổ, tìm trong lúc đó, cảm thấy như ngừng đập, có cái gì đang chặn lại nơi khóe cổ, nghẹn ngào không thở được.

Là tình yêu của nàng, là những gì nàng làm cho hắn, là trái tim đã khắc sâu tên một người của hắn, tất cả những điều đó khiến hắn biết, hắn sẽ không thể sống thiếu nàng, và cảm ơn nàng, đã trở lại bên hắn.

Nhìn xuống phía dưới vực, nơi đó, có một người cũng như hắn, chờ nàng, yêu nàng từ rất lâu rồi, hắn đã rất may mắn, vì có được tình yêu của nàng, có chăng, là người ấy đã lựa chọn cách yêu quá sai lầm.

Long Viêm, hy vọng tình yêu của ngươi sẽ được giải thoát, ta biết là rất khó, nhưng, vẫn hy vọng ngươi có thể, và...

Cảm ơn

Trên đỉnh núi cao ngất, gió thổi như lặng đi, bóng người hắc ám từ từ xa khuất, chiếc cầu rung lên những đợt cuối cùng rồi lặng tắt, phía dưới đáy vực, gió thổi hiu hiu đến nhẹ nhàng, tán cây khẽ lay, thoang thoảng như có hương hoa đang phiêu đảng, khoáng cảnh có gì đó tiêu điều, nhưng lại nhẹ nhàng đến dễ chịu.

Vẫn có một chiếc cầu chia đôi hai mảnh đất

Vẫn có một khe núi hẹp dài không thấy đáy

Vẫn có một biển cả rộng lớn ở phía trước

Vẫn có một mảnh đất lặng lẽ đứng phía sau

Và ở đây, đã tồn tại một tình yêu sâu nặng đầy nghiệt ngã

...

Lãnh Vương Phủ, không khí hôm nay, dĩ nhiên là dễ chịu hơn những ngày trước, tuy vậy, nó sẽ tốt hơn nữa nếu nữ chủ nhân của nó tỉnh lại, chứ không phải thiếp đi, khiến ai đó lạnh mặt đến tận bây giờ.

Lãnh Phong tức trực bên cạnh nàng 20/24 giờ, trừ thời gian vệ sinh cá nhân, hắn vẫn không rời nàng nửa bước, không hiểu vì sao, sau khi quay trở lại, nàng vẫn chưa tỉnh lại lấy một lần, và dĩ nhiên hắn không biết, trong lúc hắn đang đau khổ lo lắng cho nàng bao nhiêu, thì bây giờ, nàng lại đang ung dung làm khách để đòi nợ người ta bấy nhiêu lần.

Nhìn nữ nhân xinh đẹp tuyệt mỹ đang ngồi trên ghế chủ tọa cùng phu nhân của mình, U Minh Đế mồ hôi thấm đầy đầu, ước chừng có thể giúp hắn gọi được cả đầu, chuyện này thật thảm, thảm lần thứ 2, và hắn, hoàn toàn không hy vọng sẽ có lần thứ 3 nữa.

“Người cũng đã hóa giải được vấn đề, bây giờ sao không về với tướng công của người, tính ở đây luôn à”

Băng Băng ung dung nhấp môi trà, xem như trước mắt không có gì hết, hoàn toàn không đoái hoài gì đến hắn, nếu không phải lúc đang nói chuyện, hắn ta đột nhiên gục vì rượu, thì nàng sẽ không phải tìm đến tận đây, bây giờ đuổi về, nghĩ không tính toán nợ lẫn gì hết sao.

Diêm hậu vẫn rất thích thú với nàng, mặc dù đã trưởng thành, nhưng xem bộ dáng vẫn rất đáng yêu, nàng rất thích Băng muội này nha, nếu được, nàng vẫn xin lão chồng giữ muội ấy lại đây, nhưng biết chắc, người ta có chồng, chưa chắc gì đến ở với mình, vì thế, đành ngậm ngùi tiếc nuối trong lòng, phải chi, bây giờ chưa có tên Lãnh Phong gì gì đó, nghĩ vậy, nhưng thấy muội trong mắt ánh lên ý cười và chờ mong, nàng cũng thấy rất vui mừng.

Băng Băng uống đến ngụm trà thứ 3, liếc nhìn gương mặt khó coi của lão diêm vương, nàng tốt bụng mở miệng nói với hắn một lời.

“Ta đã nói, nếu chịu thiệt thòi thì ta sẽ không chấp nhận, vậy mà người giám nói sẽ không có gì xảy ra, xem ra người vốn có ý định lừa ta rồi”

“Không phải, cái này là không ngờ tới, nhưng ta cũng đã sửa lại rồi, người còn muốn gì nữa”

“Đợi người sửa lại, nếu chậm một chút, thì chẳng phải người đã phá hoại nhân duyên tốt đẹp của ta sao”

“Vậy mà không biết là ai nói chưa chắc gì đã yêu, giờ lại nói nhân duyên tốt”

Diêm vương nghe nàng nói, miệng lẩm bẩm vài câu, mặc dù không nghe rõ, nhưng cũng loáng thoáng hiểu được, vừa tức vừa quê, ngay tức khắc, nàng liền tặng hắn cái liếc mắt cảnh cáo.

Phiền, phiền, cứ dính tới chuyện Thượng Quan Băng Băng là hắn thấy phiền, phiền, phiền chết đi được...

“Vậy muốn gì”

“Nghe nói người có cái túi gấm bằng pha lê đen, có công dụng bảo vệ thân thể và tỏa hương rất tốt...”

“Không được, tuyệt đối không”

Diêm vương không nghe hết, tuyệt tình dứt khoát kên tiếng, đồng thời, cũng trao cái nhìn “yêu thương” tới phu nhân của mình, chuyện này chắc chắn không ai biết, ngoài người duy nhất cùng chung chăn gối với hắn ra, thì sẽ không có ai có thể biết được, chỉ có thể là nàng, nàng muốn hại phu quân của mình sao, đây là bảo bối duy nhất của ta.

“Vậy thì thôi, ta sẽ ở đây vài tháng, cùng lằm xuất hiện muộn một chút”

“Chẳng lẽ người không sợ thân thể thối nát sao”

“Hắn sẽ chăm sóc ta tốt”

“Chẳng lẽ người không sợ hết đường về”

“Nhờ thiên đình giúp”

“Người không sợ hắn lo lắng phát điên, tưởng người đã chết mà chết theo sao”

“Sẽ không”

Diêm vương không còn gì để nói, mắt liếc về cứu viện, nhưng chỉ thấy biểu hiện không liên quan đến ta, thở dài, tổng một viên đá màu đen bằng bàn tay trẻ con về phía Bằng Bằng, nếu không đưa ra, hẳn sợ sẽ không được với nữ quái này mất, thôi thì lấy bảo bối để đổi lấy không gian yên bình của mình sau này vậy.

“Đây, của người đây, đi đi hộ ta”

Bằng Bằng nhìn túi hương làm bằng pha lê đen, vừa mới chạm vào, ngay tức khắc có thể cảm thấy khí ẩm tỏa ra, còn có hương thơm thoang thoảng đọng lại, nhưng nàng không thích mùi mẫu đơn này.

“Ta muốn hương hoa sen”

Diêm vương kinh khi đưa bình nước màu hồng nhạt cho nàng, đúng là nữ nhân, đều bá đạo và ghen tuông như nhau, đừng tưởng hẳn không biết nàng muốn gì, hừ, không sợ tên kia sẽ ngạt mũi vì hương sen này sao.

“Pha một chút nước ấm, ngâm 1 ngày 1 đêm, nó sẽ đổi hương”

“Tốt, vậy ta đi”

“Nhanh thế”

Không để ý giọng điệu trêu đùa của hắn, nàng đứng lùi ra một góc để chuẩn bị, thật ra, nàng đã sớm lo lắng cho Lãnh Phong rồi, mà nếu không lo, thì cũng sớm bị nỗi nhớ thôi thúc không kìm được, ngay bây giờ, nàng muốn nhìn thấy hắn, nam nhân mà nàng yêu, luồng khí trắng lại xuất hiện, nhắm mắt, khoe môi kẻ cong, và bên tai, nàng nghe thấy những dư âm còn sót lại.

“Bằng muội muội, sống hạnh phúc và vui vẻ nha, khi nào rảnh, ghé nhà ta chơi”

“Nàng nói gì, sao không đi cùng nàng ta luôn đi”

“Người thách ta sao, mở kết giới, ta cùng lắm xuyên không một lần nữa”

“Đừng đừng, ta sai, nhưng đâu phải lần nào xuyên không, nàng cũng gặp được duyên kiếp của mình đâu”

“Hừ, tạm tha”

“Biết phu nhân là tốt nhất”

Phải, không phải lần nào xuyên qua một thời không khác, thì cũng sẽ gặp được định mệnh của mình, tựa như Long Viêm, đã chờ đợi không biết bao lâu, nhưng vẫn chưa tìm thấy được duyên phận của chính hắn, và nàng cảm thấy mình thật đúng đắn, khi đã đưa tay ra giữ lấy hắn, Lãnh Phong, ta rất nhớ chàng, ta sẽ trân trọng tình yêu của ta, như trân trọng chàng vậy.

Đúng như nàng nghĩ, khi mở mắt ra, bên cạnh nàng, hắn đang nhìn nàng đầy lo lắng, đôi mắt kia khi nhìn thấy nàng, liền chuyển từ bất an đau khổ thành mừng rỡ kinh hỉ, nhìn hắn như vậy, nàng không kìm được mà gọi tên.

“Phong”

...

5 năm sau

Trong 5 năm, thái tử ốm nặng qua đời, hoàng thượng truyền ngôi cho Lãnh vương gia, sau đó lui về ở ẩn tại quê nhà hoàng hậu để an hưởng tuổi già, Lãnh Như Phong lên làm hoàng đế, lập tức ban bố lệnh độc sủng hoàng hậu Thượng Quan Bằng Bằng, không tuyển tú hay nạp bất cứ phi tần nào cả, thành ra trong cung bấy giờ, chỉ có vợ chồng đế vương, đám thái giám cung nữ và, cả một đứa trẻ 4 tuổi nghịch ngợm.

Tẩm cung của hoàng đế, nơi duy nhất chỉ có tì nữ thân cận cùng chủ nhân của nó lui đến, trong đây, khác hẳn với những nơi mà hoàng đế ở trước đó, vì nó không phải là màu vàng của tiền tài và địa vị, mà khắp nơi, chỉ có hai màu chủ đạo, đó là đỏ và đen.

Bây giờ, nơi này được thắp sáng bằng ánh nến mờ ảo đến ám muội, tất cả mọi người không biết lui ra từ lúc nào, chỉ thấy trên long sàng, đang diễn ra một cảnh mặn nồng ân ái đến đỏ mặt.

Nam nhân anh tuấn yêu dã, trên người khoác tấm áo màu đen tuyền hắc ám, cùng màu với mái tóc và khăn trải giường ở đây, mái tóc thả lỏng bên vai, áo bào buông rơi tùy ý, làm lộ ra lồng ngực rắn chắc đầy mật ngọt.

Hắn một tay đỡ đầu, tay còn lại tham luyến vuốt ve làn da mịn màng trắng mịn, mặt chìm vào bả vai, tận hưởng hương tóc thoang thoảng, lấp ló qua những động tác, làm lộ ra cái yếm đỏ yêu mị gợi cảm.

“Khoan, để ta xem Như Vân đã”

Người bên dưới như nhận ra điều gì đó, vội vàng lên tiếng, nhưng ngay lập tức, thay thế vào đó là một nụ hôn đầy nhiệt tình cùng những động tác ám muội không thôi, khiến nàng, chỉ có thể phát ra những âm thanh nỉ non phiến mỏng.

Nụ hôn đầy đưa ướt át đầy nóng bỏng, những cái hôn sâu đưa đẩy, những cái liếm mút mãnh liệt đầy tham lam, theo nụ hôn, y bào cũng hạ xuống từ bao giờ.

Lãnh Phong hạ nụ hôn trước vùng ngực trắng mịn, không kìm được mà tham lam chiếm lấy quả anh đào đỏ ửng, khiến không gian vốn ám muội vang lên những âm thanh ướt át nóng bỏng, làm người nghe phải đỏ mặt tía tai.

“Um...Phong...khoan”

Giọng nói bị cắt đứt, theo đó, nụ hôn tiếp nối nụ hôn, ngọt ngào đầy đưa không dứt, tựa thủy triều, kéo dài liên tiếp những đợt sóng nhỏ, cuốn đi hết tất cả mọi thứ.

Chiếc rèm hai bên vì xấu hổ mà buông xuống, che dấu đi những cảnh mặn nồng ân ái của hai người, chỉ thấy rằng, qua tấm màn lụa, tiếng rên rỉ kiều mị cùng những lời nỉ non, như còn vang vọng mãi trong không gian kích thích đến nóng bỏng.

Đêm, còn rất dài...

Nắng mai ló rạng, chấm dứt những lạnh lẽo của đêm tàn, trên long sàng, nam nhân ôm lấy nữ nhân nhỏ bé, hai người tựa như vẫn đang chìm trong giấc mộng của chính mình, nhưng tiếng nói đột nhiên vang lên giữa không gian tĩnh lặng đã đánh thức tất cả.

“Mẫu hậu, mẫu hậu”

Tiếng gọi vừa dứt, một tiểu oa nhi tinh xảo chạy vào, bước chân nhỏ nhắn chậm chạp vụng về đến đáng yêu, đứa trẻ vừa xuất hiện, đã chiếm hết ánh sáng của vạn vật.

Gương mặt tròn trĩnh trái xoan tựa như bức tượng điêu khắc được khắc ra bởi những gì tốt đẹp nhất trên đời, làn da trắng mịn hồng hào, đôi mắt to đen sáng ngời như tinh tú, mi dài cong vút, môi mỏng trái tim đỏ mọng, hàm răng tròn đều trắng muốt, trán cao thông minh cùng chiếc mũi cao thanh tú đến đáng yêu, còn có mái tóc đen láy như mực đang ôm lấy gương mặt xinh xắn sáng ngời, nó mặc trên người một bộ váy tầng tím tinh tế, không thể phủ nhận, đứa trẻ này sẽ thu lấy tất cả mọi người, ngoại trừ người đó.

“Mẫu hậu, mẫu hậu...”

Hai người nghe thấy tiếng gọi chợt tỉnh giấc, nét mặt khi nhìn thấy tiểu oa nhi hoàn toàn trái ngược nhau, một là vui vẻ đón nhận vòng ôm non nớt của đôi tay nhỏ nhắn, hai là gửi đến nó cái liếc nhìn đầy mất hứng.

“Mẫu hậu, người ta rất nhớ người, tối qua không thể tìm người vấn an, người ta đã khóc nha”

Lãnh Phong nhìn thấy chiếc yếm hơi thoáng lộ, liền chỉnh lại vạt áo cho nàng, đồng thời cũng nhắc nhở đứa bé không yên phận ra khỏi lòng nàng, giọng nói vang lên đầy trêu trọc.

“Lãnh Như Vân, nhìn lại xem, ngươi là nam tử hán đấy”

Dù không vừa lòng, Lãnh Như Vân vẫn ngồi khoanh chân, hai tay để lên vạt váy, mắt đầy ngạo nghễ nhìn phụ hoàng của mình.

“Hài nhi hoàn toàn là nam tử hán, có thể bảo vệ mẫu thân”

“Nhìn lại ngươi đi, để kiểu tóc con gái, ăn mặc giống con gái, nhìn ngươi, toàn là con gái”

“Hài nhi làm hài lòng mẫu hậu, thì không có gì là hổ thẹn, hài nhi không phá hoại tình cảnh tốt đẹp, không bắt nạt người yếu đuối hơn mình, không cậy mình là người cao nhất mà ức hiếp đứa nhỏ đáng yêu, hài nhi hoàn toàn là nam tử hán”

“Người, người...”

Băng Băng không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn phụ tử hai người, tình cảnh này diễn ra thường xuyên, như là món khai vị cho buổi sáng tốt lành, và tiếp theo, sẽ là màn đấu khẩu bằng mắt.

Nhìn Lãnh Như Phong và Lãnh Như Vân biểu hiện đúng như mình nghĩ, nàng không kiềm được mà phát ra tiếng cười khúc khích vui ta, hai nam nhân nghe tiếng nàng cười, ánh nhìn đối hướng, hai tiếng gọi ngược ngịu đồng thời phát ra cùng một lúc.

“Nương tử”

“Mẫu thân”

Sau đó, lại là tiếng nói đồng thanh đối lập với nhau, rồi tiếp đó, hai mắt như tỏa ra súng đạn nhìn thẳng đối phương, tiếp sau đó, tiếng cười thanh thúy đến êm tai vui sướng lại tiếp diễn.

“Không được nói cùng ta”

“Nam tử hán không tranh chấp”

“Người...”

“Người...”

...

The End

Mun: Hết thật rồi, ngậm ngùi thiệt nha. Ta sẽ nhớ gia đình Băng tỷ lắm đây. Pipi, nếu ai hứng thú với truyện mới của Mun, hãy cho Mun ý kiến nha!

“Người Con Gái Mang Tên Tuyết” lên sàn!

Thanks!!!

Moah.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-atula>